

ပုံပြင်မပြောအားသော မိဘများနှင့် ပုံပြင်ဖတ်ချင်သော ကလေးငယ်များအတွက်

ပြည်ထောင်စုစာပေ

ပြည်ထောင်စု

ကလေးရုပ်စုံစာစောင်



မြတ်ဗုဒ္ဓ

ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

.....၏ စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။

.....က ဝယ်ပေးပါသည်။

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂၈) ပထမထပ်၊ သရဖီကွန်ဒို
ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၇၊ ၃၈၆၈၃၃



မြတ်ဗုဒ္ဓ



ဆိုရှယ်လစ်နဲ့ ခိုင်ခံ့တဲ့နိုင်ငံ၊ ခင်မင်ထွန်းထွန်းထွန်းကွင်း၊ ကျော်ရင်ထက်၊

ခင်ခင်မော်၊ သဗ္ဗာဓက၊ နင်းသက်ဝေ၊

Cover သရုပ်ဖော်

ကံတောင်း

Computer

မင်းထွဋ်၊ နေခင်လတ်၊ မျိုးစုဟ၊ ပိုဂိုခင်၊ မိမိခင်၊

Film - Eagle

layout - Quality

ပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်ယဉ်(ဓမ္မစော)

အမှတ်(၂၀၄)၊ ဥဥလမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊

စာအုပ်သူရပ် - တင်ပေးထွန်း၊

ကြော်ငြာတာဝန်ခံ

ဝင်မာရွှေ

မြို့မြသင်း

ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃၊ ၀၉-၅၁-၂၂၅၃၀၈

ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ခင်မာရွှေ

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ (၁၇၇၁)ယာယီ

ဘယ်ရေ - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ ကျပ်

စာစာအုပ်အဖွဲ့နှင့် ပြန်ချီရေးဆွဲရေး

အမှတ် - ၅၀၈/၅၁၂ (၂၁)ပထမထပ်၊ သရဖီကွန်ပွီ

(ကုန်သည်လမ်းနှင့် ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထောင့်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၃၈၃၆၆၄၊ ၃၈၆၈၃၃ (ရုံးချိန်အတွင်းသာ ဆက်သွယ်ပါရန်)

<http://Quality.myanmaronlinesales.com>

တွင်တိုက်မှထုတ်ဝေသောစာအုပ်များကိုကြည့်ရှုဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။

အထက်ပြန်ဟပြည်ပြန်ချီရေး

နန်းစာပေ

ထွန်းဦးစာပေ

ဖုန်း - ၀၂-၃၉၈၆၉ ဖုန်း - ၀၂-၃၉၈၀၁

ရှမ်းပြည်နယ်ပြန်ချီရေး

ဝိနည်းစာပေ ကိုနုဒီစာပေ

တောင်ကြီးတွင်လပေးယူလိုသူများအတွက်

STUDENTS' CHOICE

မြို့နယ်ကျွန်းမာရေးရုံးမျက်နှာချင်းဆိုင်၊ အရှေ့မြို့ပတ်လမ်း၊

ဒီရင်တာဟိုတယ်၊ မြေညီထမ်း၊ တောင်ကြီးမြို့။

ဖုန်း - ၀၈၁-၂၀၃၄၇၃

မော်လမြိုင်တွင်လပေးယူလိုသူများအတွက်

ကျော်ကျော်စာပေ (အမှတ် ၁၁၊ သထုံတံတားလမ်း၊ မော်လမြိုင်မြို့)

လပေးဟုယူလိုသူများ ဆက်သွယ်ဝယ်ယူနိုင်ပါသည်။



ကလေးရုပ်စုံစာစောင်

အမှတ် (၃၈) | ဩဂုတ်လ | ၂၀၁၃ ခုနှစ်

ကျေးဇူးသိသူ	• ကာတွန်းထက်အောင်ဦး	၅
လုံချည်စိမ်းလေးတစ်ထည်	• အရုပ်ဖော်ဝင်းမြင့်အောင်	၁၅
လူပိုက်ကံကောင်း	• မင်းသုဝဏ်	၂၇
ပညာရှိမင်းမဟော်	• နန္ဒာစိုးကြည်	၃၁
အဘွားအိုနှင့်ဝက်ကလေး	• အရုပ်ဖော်မောင်ရဲသူရန်ကုန်တက္ကသိုလ်	၃၅
ပန်းတို့တိုင်းပြည်	• ခွန်းချိုသံသာ	၄၅
ပိုင်လိုက်တဲ့ပုဏ္ဏားအကြံ	• လင်းသက်ခိုင်	၅၀
ဇနီးအလိမ္မာ	• ပန်းချီဝဏ္ဏအောင်	၅၃
သောမတိမ်အက်ဒီဆင်	• ရဲမြလွင်	၆၅
ဘောလုံးကောက်ပေးတဲ့ဖားကလေး	• ပီတု	၆၈
ရုပ်ပုံထဲကမိန်းမပျို	• ပန်းချီကံကောင်း	၇၃
ချမ်းသာဖို့မွေးဖွားလာသည်	• ခင်ဖြူဖြူလင်း(YUFL)	၈၅
ရွှေပါတိုင်းကောင်းတာမဟုတ်	• သင်္ဂဏ	၈၈
ရွှေရောင်ဝင်းတဲ့ပန်းသီးသခင်မ	• သန္တာမြတ်သောင်း	၉၀
မှော်ဝတ်ရုံ	• နိုင်ငံတကာပုံပြင်	၉၇



အယ်ဒီတာ့စကား

ကလေးတို့အတွက်...

တစ်ခါတုန်းက ကလေးသားတော်တစ်ပါးဟာ ဒီအာပါမောက္ခဆရာကြီးဆီမှာ ပညာသင်တယ်။ ဆရာကြီးက ညနေစောင်းဆင် မြင်ခါနီးမှာ ရေသွားချိုးလေ့ရှိတယ်။ ဒီအခါမျိုးမှာ တပည့်တွေကလည်း ဆရာကြီးနောက်က လိုက်ကြရတယ်။

မြင်ခါနီးမှာတော့ လမ်းဘေးမှာ အဘွားအိုတစ်ဦးက နှမ်းများ လှမ်းထားလေ့ရှိသတဲ့။ တစ်နေ့မှာ ဘုရင် သားတော်က အဘွားအို၏နှမ်းခင်းရှေ့ ပြတ်သွားချိန်မှာ နှမ်းခင်းထဲမှ နှမ်းလက်တစ်ဆုပ်စာကို ယူစားလိုက် တယ်။ သောက်နေသကဲ့သို့လည်း အဘွားအို၏နှမ်းခင်းရှေ့ရောက်တိုင်း မင်းသားက နှမ်းလှော်နှိုက်စားပါတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ အဘွားအိုက နှမ်းလှော်နှိုက်စားတဲ့ မင်းသားလက်ကို ဆွဲကိုင်ပြီး 'ဆရာကြီးရဲ့ တပည့်က ဘွဲ့ခံနေခင်းလောက်တွေ အမြဲခိုးစားနေပါတယ်။ ဒီလိုနေတိုင်း စားနေရင် ကျွန်မစီးပွားပျက်ရချင်ရဲ့လို့ တစ် သော်လ်တော့တယ်။

ဆရာကြီးက အပြစ်မှန်ကို စစ်ဆေးပြီး မင်းသားကို တုတ်နဲ့ရိုက်အပြစ်ပေးပါတယ်။ မင်းသားဟာ သူ့အရိုက် ခံရတာကို အငြိုးထားမှတ်သားထားတယ်။ ဘုရင်ဖြစ်လာတဲ့ အချိန်ကျတော့ ဆရာကြီးကို လက်စားချေနိုင်ဖို့ နေ့ခင်းတော်ကို ပင့်ဖိတ်ပေးမယ့် ဆရာကြီးက ချက်ချင်းကြွမလာဘဲ ဘုရင်ရဲ့အသက်က အမှားအမှန်ခွဲကာ စဉ်းစား ဆုံးဖြတ် နိုင်တဲ့အရွယ်ရောက်မှ နန်းတော်ကို ကြွလာပါတယ်။ ဘုရင်ငယ်က ဆရာကြီးကို 'သင်မှတ်မိပါရဲ့လား။ နှမ်းတစ်ဆုပ်အတွက် ကျွန်ုပ်ကို ရိုက်နှက်ခဲ့သည်ကို၊ ယခုသင့်အလှည့် ရောက်ပေပြီ' လို့ မိန့်တဲ့ အခါကျ ဆရာ ကြီးက 'အရှင်မင်းမြတ် မင်းသား၏ ခိုးယူတတ်သော စိတ်ဓာတ်ကို ကျွန်ုပ်ရိုက်နှက်ဆုံးမခဲ့သဖြင့် မင်းသား၏ ခိုးသော အကျင့်ပျောက်ကာ ခိုးသားအဖြစ်သို့ မရောက်ခဲ့ပါ။ ခိုးသားဖြစ်ခဲ့ ပါလျှင် ဓားပြဖြစ်ရန်မသက်ပါ။ မင်းသား၏ မကောင်းသော အကျင့်ကို ငယ်စဉ်ကပင် ပျောက်ပေးခဲ့သည့်အတွက် ယခုလို မင်းမြတ်ဘဝအထိ 'ဘက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ခြင်းပါ။ တပည့်တစ်ဦး၏မကောင်းသော အကျင့်ကို ဆိုဆုံးမသည်အတွက် ကျွန်ုပ်ကို အရေးယူ လက်တုံ့ပြန်လိုပါက ကျွန်ုပ် လက်ခံရန် အသင့်ပါ' ဟု လျှောက်တင်ပါတယ်။

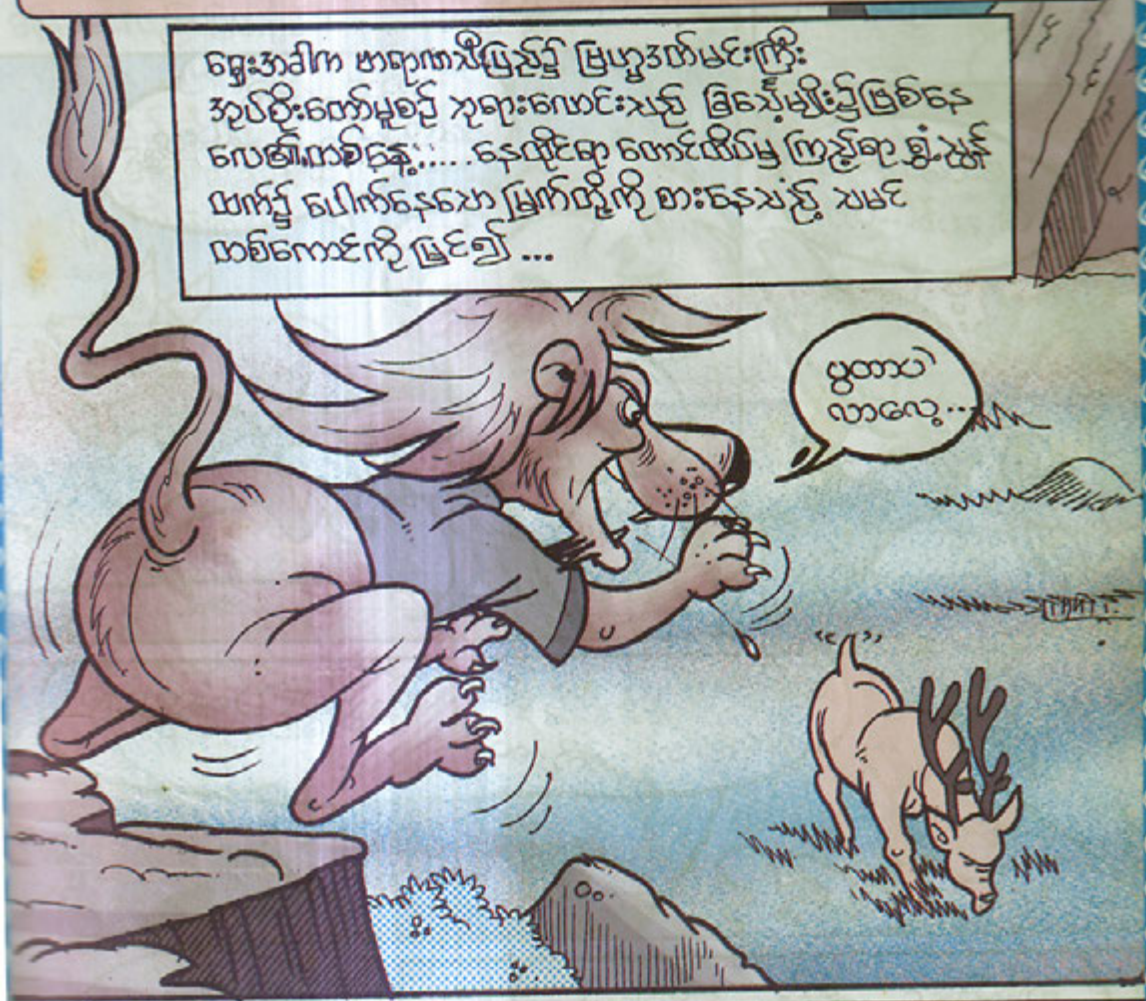
ဘုရင်က သေချာတွေ့တော့ စဉ်းစားပြီးတဲ့ အခါ ဆရာကြီး၏ ဆိုဆုံးမမှုအကျိုးကို သိမြင်လာပါတယ်။ သူ့ အတွေးမှားကြောင့် ဆရာကြီးအပေါ် ပြစ်မှားမိသည်ကို ခွင့်လွှတ်ရန်တောင်းပန်ပြီး ဆရာကြီးကို ကန်တော့ပါ တယ်။ လက်ဆောင်တွေ ဆက်သပါတယ်။

လူကြီးမိဘ ဆရာသမားတွေက ဆိုဆုံးမတဲ့အခါ လေးစားစွာ နာယူလိုက်နာနိုင်ကြတဲ့သားကောင်း သမီးမြတ်ကလေးများ ဖြစ်ကြလေ့ရှိ ကလေးတို့ကို ဆုတောင်းပေးပါတယ်ကွယ်။

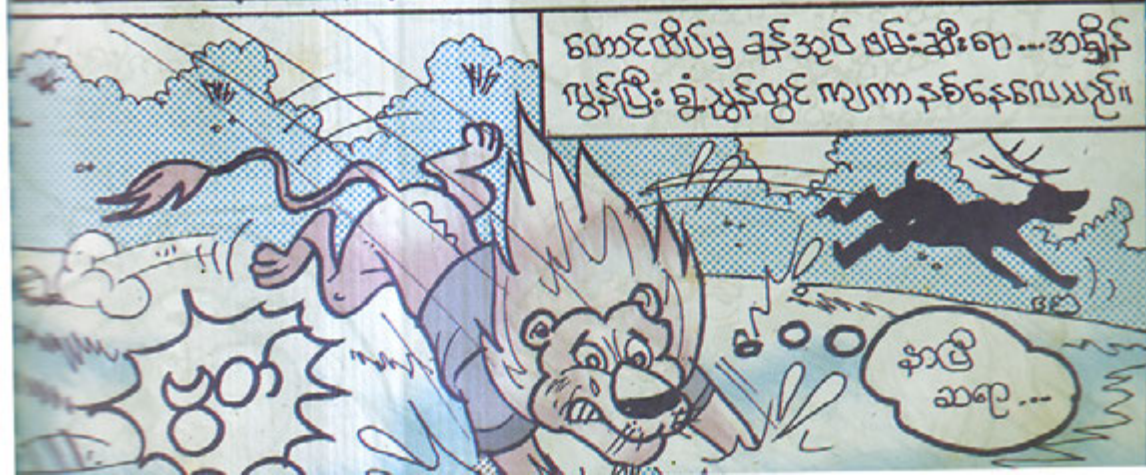
ကျေးဇူးသိသူ

ကောသလ ထက်အောင်ဦး

ရွေးအခါက ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး
အုပ်စိုးစဉ်က မှုခားကောင်းသဖြင့် ခြင်္သေ့မင်းဖြစ်နေ
လေ၏။ သာမန်... နေထိုင်ရာ ကောင်လုပ်၍ ဖြစ်ရာ ခွံ့ညွန့်
ဖောက်၍ ပေါက်နေသော မြက်တို့ကို စားနေသဖြင့် သမင်
သစ်ကောင်ကို ဖြစ်၍ ...



ကောင်လုပ်၍ ခုန်အုပ် ဖမ်းဆီးရာ... အချိန်
လွန်ပြီး ခွံ့ညွန့်တွင် ကျကျ နစ်နေပေသဖြင့်။



ခြင်္သေ့မင်းသည် ခွံတွင်းမှ
ရုန်းထွက်မရက် ခုနစ်ရက်
ထိုင် အစာငတ်ကာနေရ
လေ၏။

ထိုစဉ် မြေခွေးတစ်ကောင်သည်
အစာရွာရင်း ခြင်္သေ့ကိုတွေ့ရက် ကြောက်၍
ပြေးမည်ပြုရာ...



ခြင်ဆုံးမင်း၏
ကတိကို ရယူငှါ
မြေခွေးလည်း ခြင်ဆုံးမင်း
ခြေလေးချောင်းထိုး
ပတ်ပတ်၍ ခြင်ဆုံးမင်း
ယက်ထုတ်၍ ခြေလေးချောင်း
ပြုလုပ်ပြီး ရေကို
သုံး၏။



ရေကြောင့် ခြင်ဆုံးမင်းလည်း
မြေခွေးလည်း ခြင်ဆုံးမင်း
အောက်သို့ ခေါင်းသွင်းမပြီး...

ထိုအခါ ခြင်ဆုံးမင်းလည်း အားကုန်
ရှင်းထွက်ရာ ခြင်ဆုံးမင်းလည်း

အခုင် အိုးစားပြီး
ရှင်းထွက်ပါလော့...



ထို့နောက် ခြင်ဆုံးမင်းလည်း
အစောဆုံး ကိုယ်လက်
သန့်စင်ပြီးနောက်...
တောကြီးထဲသို့
ဝမ်းသာပြီး...



မြေကွေးကို ဦးစွာစား
စေ၏ပြီးမှ ခြင်္သေ့မင်းက
စားလေ၏။



စားပြီးစမှ... မြေကွေးသည် အသားတုံး
တစ်တုံးကို ကိုက်ချီယူသဖြင့်



ထို့နာ ခြင်္သေ့မင်းလည်း... နှင့် ပြုပြီး
ယူလည်း ခြင်္သေ့မအတွက် အသားတုံး
ယူကာ...



သို့ဖြင့်... ခြင်္သေ့မင်းလည်း
မြေကွေး မောင်နှံနေရာသို့
လွှင့်ချွဲ ချွဲ၏။



ခြင်္သေ့မင်းလည်း ငမမြဲရွေးစရာကောင်းတာ
ဟန်နဲ့ဆိုရင်...

ယခုမှစ၍
သစ်တောမှာ အကုန်အကျပ်ပါပြီ
ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ခဲ့ပါစော့

ကောင်းပါပြီ...

နို့ဖြင့်၊ ခြင်္သေ့မင်း
လည်း ငမမြဲရွေး
စရာကောင်းတာကို နားလည်
မိနေမလားလို့လည်း
မေး...



ခြင်္သေ့မင်းနှင့် ငမမြဲရွေးမယ့် မွှားလည်း
ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်သည့် အခြေခံကို
ရောက်လေ၏

ခြင်္သေ့မင်းလည်း အရင်အတိုင်း
ငမမြဲရွေးစရာကောင်းပါ စွာဖြင့်
ကျေးဇူးလေ၏။

ဗုဒ္ဓ...

ဟိ



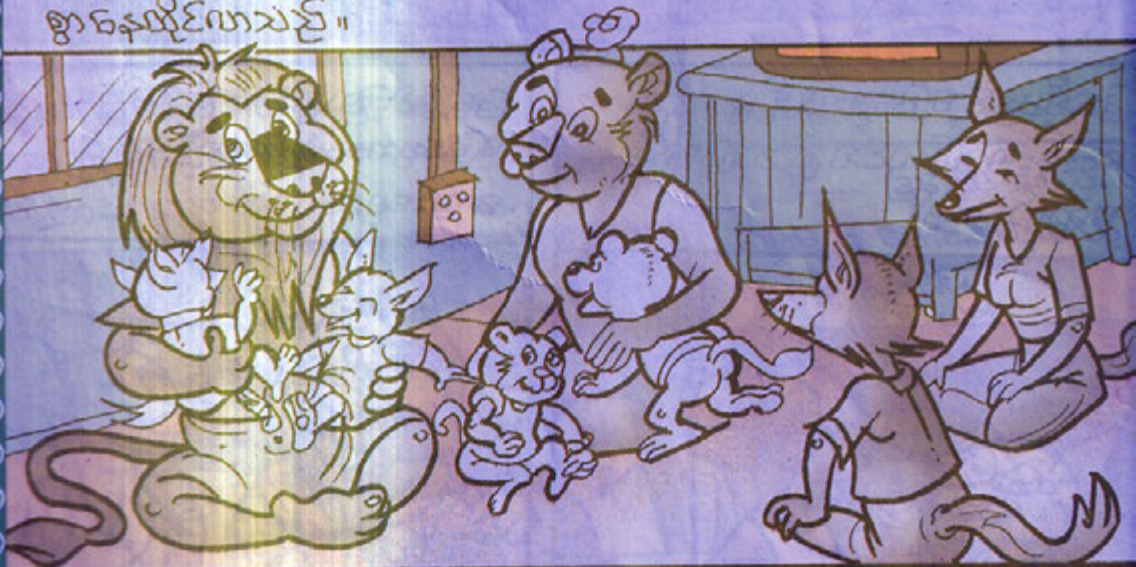
ကလေးစားကြစားကြ...



ကလေးအသက်ကြာရင် ခြင်္သေ့မိဖွား ခြင်္သေ့မလေး နှစ်ကောင် ပွားမြင်ပြီး
ခြင်္သေ့မိဖွားလည်း သားလေး နှစ်ကောင် ပွားမြင်လာသည်။



သို့ဖြင့် ခြင်္သေ့ မိသားစုနှင့် ခြင်္သေ့မိသားစုတို့မှာ ချစ်ခင် ညီညွတ်
စွာ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်လာသည်။



တစ်နေ့တွင် ခြင်္သေ့မိက
အထူးဝင်ရောက်



ခြင်္သေ့မလေးသည်
ခြင်္သေ့မကိုလည်းကောင်း၊
ခြင်္သေ့မကိုလည်းကောင်း၊
ခြင်္သေ့မကိုလည်းကောင်း
ပွန်စွာ ချစ်ခင်လွှမ်း...

မြေခွေးမနှင့်ပင်
ညား၍နေသလား
ထို့ကြောင့်သာလျှင်သစ်ခင်
နေခြင်းဖြစ်ပေည်...
ငါသည် မြေခွေးမကို
နှိပ်စက်ခြိမ်းခြောက်ပြီး
ပြေးဟောလျှင်မှ
ဖြစ်မည်...



သို့ဖြင့် ဒြေသွံမက၊ ဒြေသွံမင်းတို့ အစား
ရွာသွားခိုက်တွင် မမြေခွေးမအား နှိပ်စက်
ခြိမ်းခြောက်ပေမက။



သူများယောက်ျား
ရွာလေးတက်ကိုထိုင်စား
နေတာမရှက်ဘူးလား

ဒြေသွံမင်းတို့ကလည်း မမြေခွေးမကို နှိပ်စက်ကြပြန်သည်။



ငါ့ လိုက်စား
လိုက်စားလား...

ထို့ကြောင့် မမြေခွေးမလည်း
မမြေခွေးမီး ပြန်လာစား
အခါ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်
ပြောပြပြီး...



ကွန်မတီ နေရာဟောင်းကိုသာ
ပြန်ပြုစုအောင်လား...

ထိုအခါ ခြင်္သေ့လည်း ခြင်္သေ့မင်းယံ ဟူးဖြီး...

အရှင်
ကျွန်ုပ်တို့ သားစု အရှင်ထံမှ မှီခိုနေခဲ့
သည်မှာ (တစ်) မြင့်ခဲ့လေပြီ...



အနေ(တစ်)လွန်း
လျင် အမှန်းဝင်တတ်
သည်မှာ လောက
ဓမ္မတာ ဖြစ်ပါ၏



ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အား ခန့်ရပ်ပေး ခဲ့သို့
ဖြင့် ခွင့်ပြုပါအံ့...



ခြင်္သေ့မင်းလည်း စိတ်မကောင်း
လှည့်နှင့် အကျိုးအကြောင်း
ပေးချာပေးရာ ခြင်္သေ့မင်းနှင့်
ခြင်္သေ့မင်းတို့၏အပြု
အမူကို ဖြောဖြ
လေသည်။

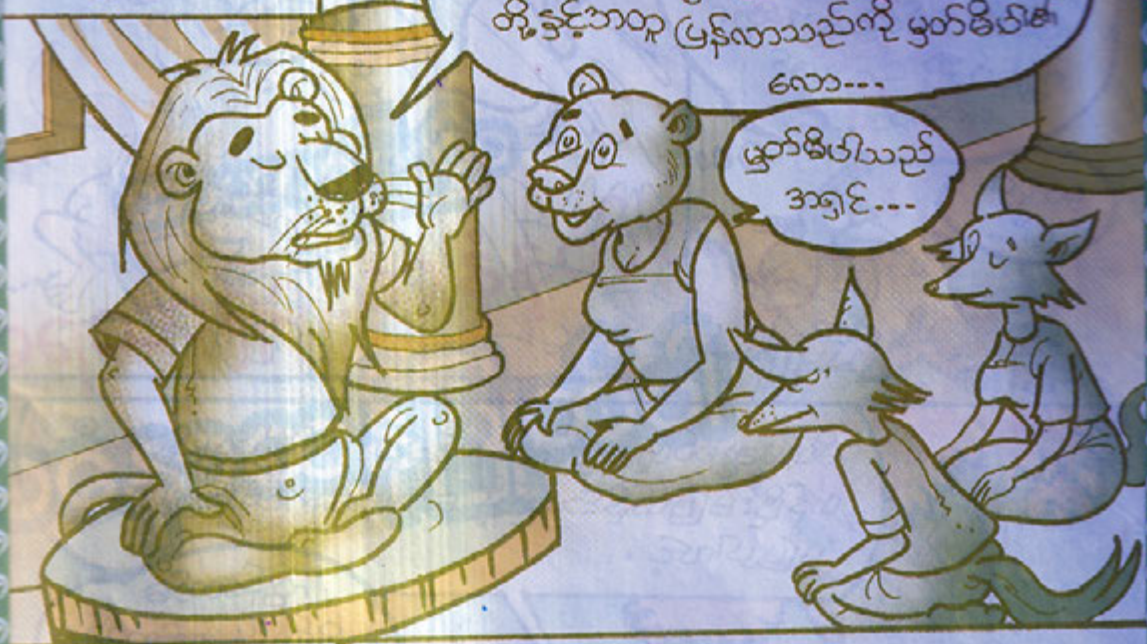
ငါ့ထင်သားပဲ သို့သော်လည်း နေ့ဦးမော့
ကျွန်ုပ်တို့ကို ငါ့ရှင်ပေးပါမည်...



ခြင်္သေ့မင်းလည်း
ခြင်္သေ့မကို ရော၍
ဖျံ့ဖျံ့ ဆို၏

ရှင်မ...တစ်ချိန်လုံး အိမ်ကန် က...
ကျွန်ုပ်အစာရှာသွားပြီးနောက် (၇)ရက်
ဖြည့်သောအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့သို့... မြေခွေးမ
တို့နှင့်အတူ ပြန်လာသည်ကို မှတ်မိပါ၏
လော...-

မှတ်မိပါသည်
အရှင်...



ကျွန်ုပ် (၇)ရက်ပတ်လုံး
ပြန်လာသည့် အဖြစ်ကိုရော
သိပါ၏လော...-

မသိပါ
အရှင်...



ကျွန်ုပ်လည်းလည်းကောင်း
တစ်ကောင်ကို ဖမ်းဆီးရာ၌
လွှဲလွင့်ပြီး ရွံ့နွံထွင်း၍ နစ်ကျွံ
နေခဲ့ရ၏။ ချွေးမထွက်ခွင့်
မရဘဲ (၇)ရက်ပတ်လုံးအစား
မတားရဘဲ နေခဲ့ရ၏။



အိမ်ထဲသို့သွားရုံတော့
ဦး သူကယ်ခေါ်သား
ကွန်ကသက် မြန်ရခဲအင်း
ဖြစ်ပြီး အိမ်ထဲသို့သွား
ကွန်ကသက်သခင်
မေတည်း...

မှတ်မိ
ဦး...



မိတ်ဆွေစစ်ဟူသည့် အားနည်းသူ၊ ဂုဏ်နိမ့်သူ ဖြစ်ပေမည်
မာန်ဦး မဖြတ်နိုင်သည့်မို့ နောက်နောင်တွင် ဤသို့
မပြုပါနှင့်။

ကျွန်တော်မ
မသိ၍၊ မြေမပါသည်
ခွင့်လွှတ်ပါအရှင်...

ခြေစွပ်မသည့် အဖျန်ကို သိရပြီးမို့
ခြေစွပ်မအား လောင်းပန်ပြီး
မိသားစု နှစ်စု ချစ်ခင်စွာနေထိုင်
ခဲ့ကြသည့်မှာ သားသမီး ခုနှစ်
ဆက်တိုင် သတည်း။





ပျံ့နှံ့သော ကပ်ကပ်

ဇော်ဝင်း
ညိုဝင်းမောင်

ကော့ရှိုး

မင်းသား

ကျောင်းဆရာလုပ်သော ၂၈ နှစ်
မိသားစုမယ် " မှတ်မှတ်ရရ
လုံချစ်မိမိ ဝတ်ဆွဲသည် ဟူ၍
မိမိ



ဇော်
လေ့ရှိသော
ကလေးလေး
ဟေ့ဟေ့



ဟေ့



ဟေ့



ရိုးရိုး လုံချည် များတို့သာ
ထည်လဲ ဝတ်ဆင်ခဲ့သည်

တေးတေးတေး
ဒါမှ ဝတ်ပေဇွဲ
ကွ...

ဟေ့ကောင်
ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း



မျှားသောစား ဖြင့် ဆရာမ
မျှားသည် လုံချည်စိမ်း
ဝတ်လေ့ ရှိကြသည်။

ဟာ ပေဇွဲ
ဆပ်ပြာမဝှက်နဲ့
စိတ်ဝယ်...

ထို့ကြောင့် သူတို့နှင့်
ဆင်တူမည်စိုးရွံ
မဝတ် ခဲ့သည်လည်း
ပါဇွဲ။



ဆပ်ပြာ
ဝှက်မှသာ
ရှင်းမည်
သာလေ

ကျွန်တော်တာဝန်
ချေခဲ့သော ကျောင်းများ
သက်တောကျောင်း
များသာ ဖြစ်သည်။



ထိုတောကျောင်းများတွင်
ကျွန်တော်က ကျောင်းအုပ်



ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်
စိတ်နှင့် ကျွန်တော်
မဝတ်ခဲ့ သည်လည်း
ပါသည်။





သို့သော် ဇီဝိဒ္ဓသည့်လ
အနည်းငယ်က ကျွန်တော်
စာသင် ကြွေးနေသော ကျောင်းမှ
ဆရာမတော်များ စုပေါင်း၍
ကျွန်တော့်ကို ကန်တော့
ကြသည်။



သူတို့ ကန်တော့သည်
ပစ္စည်းထဲတွင် တစ်ထပ်ကန်
ရံချည်စိမ်း တစ်ထည်လည်း
ပါလာသည်။



သူတို့ ဝတ်စေချင်၍
ကန်တော့ ကြွင်း ဖြစ်၏။



ကျွန်တော် မဝတ်ချင်သည့်
ရံချည်စိမ်းကို ဝတ်ရလေ
တော့မည်။





ညနေက ကျွန်တော့်လုံချည်
မချီး မချွေး မဖွတ်ရသေးချီ

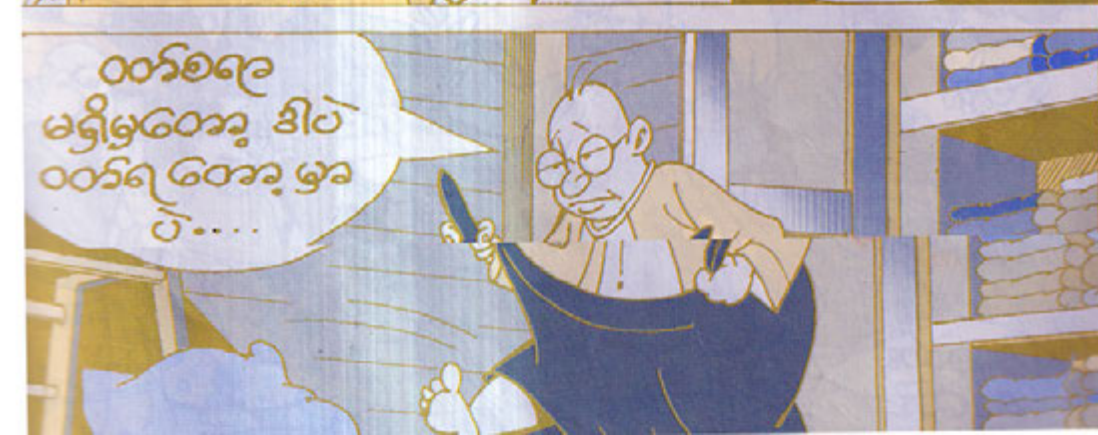


ဟင်.. ဝတ်စရာ
လုံချည် တစ်ထည်မှ
မရှိပါလား

မင်းတို့ တယ်ပေါ့
တာပဲ ဒီနေ့အစည်းအဝေး
ကို ငါ့ဘဝဝတ်သွားရ
မှာတုံး



အလိုတော်
တော် ဆရာမတွေ
ကန်တော့ ထားတာ၊
လုံချည်စိမ်းပဲဝတ်
သွားပေါ့



ဝတ်စရာ
မရှိမှတော့ ဒါပဲ
ဝတ်ရတော့ မှာ
ပဲ.....

လုံချည်စိမ်းကို ဝတ်နေရာ
မဟုတ်ချီသောမယ့် ဝတ်ရ
သည်မှာ သပ်ကြောင်ကြောင်
နိုင်လွယ်သည်ဟု ဝင်မိသည်။



လမ်းထဲသို့ လှေကားသော
အဘိ လူတွေ အားလုံးက
ရိုက်ချီသော မျက်နှာဖြင့်
ရွာနံရံကို ကြည့်နေ
ကြသည်။



လူတွေ အားလုံးက တစ်တည်း
နှုတ်ဆက်ကြသည်။



အခြားကျောင်းမှ ကလေးများပင်
ကျွန်တော့်ကျွန်း လှောင်သစ်နှင့်

မိလားပါ
သင်္ကန်း

မိလားပါ
တပည့်တို့



တခြားလိုပဲ
ဝတ်စုံနဲ့က ကျောင်းဆရာ
လို့တိုက် ဘယ်သူမှ မသိ
ကြာရှေ့...

လမ်းအဖွားရင်း
အတေ့အပါး အဖွားချင်ရင်
တစ်နေ့ရုရု ထိုင်လိုက်
ရင်ဖြစ်တယ်....



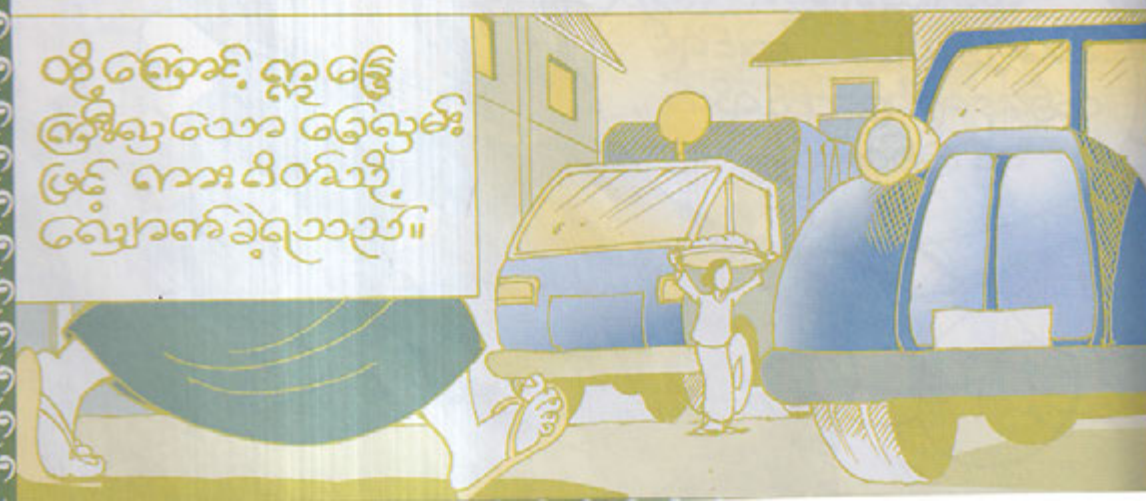
ခုတော့ ဒီဆုံချည်ကြောင်
မေတ္တာမလတ် ရှိလိုက်တာ
ကျောင်းသမားဖြစ်ပြီး
လမ်းတော့ အပေါ့သွား
ရထားရို့ ကဲ့ရဲ့မှာ
သေချာတယ်



လမ်းတစ်ချောင်းလည်း
ပိုလေသည်လေးဖြင့်သွား
ရှာမဖြစ်....



တို့ကြောင် ကူဇွဲ
ကြီးလှပသော မြေပန်း
ဖြင့် ကားတိုက်သို့
ပျောက်ခဲ့သည်။



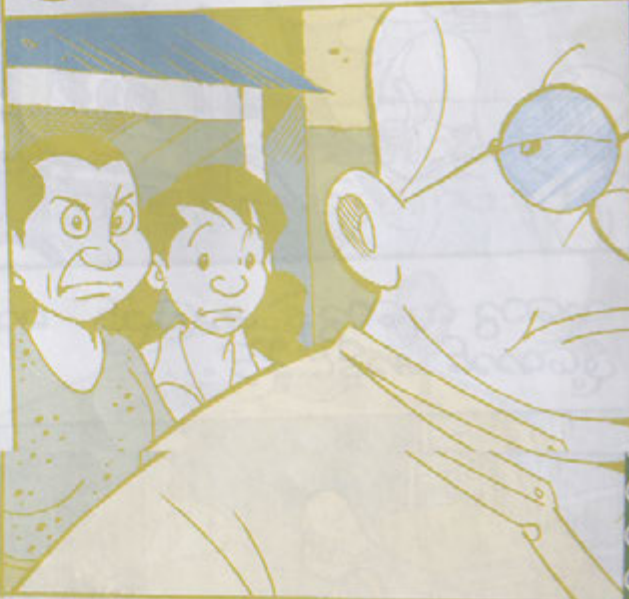
ယခုတော့ ကားဘယ်လောက်
ကြော်ကြော် ကားနောက်ပိုင်းမှ တွယ်ချီ
ဖြောင့်တော် လိုက် နိုင်သလဲ။



ယခုတော့ ရှိသမျှစီမံ
က နိုင်သလဲ...



ဒီဂျော့ဒ် ဆရာတော် အသက်
ဒီလောက် ကြီးမှ ကားနောက်
တွယ်လိုက် ရတယ်လို့ဟုဝေဖန်
ပြော ပြောကြသော်....



ခေါ်ကြီး...

လုံချည်စိမ်းကြောင့် အခက်ကြုံဖို့...



ကားတွေကလည်း ဂြိုဟ်လာမား မမေ့နဲ့.



လူတွေ လူတွေနဲ့ အဖွဲ့ညှိ ကားနောက်ဖို့ တွယ်ရိုက် ဖို့တောင် အနိုင် နိုင်....



ဒီပုံနှိပ်ဆိုင်ရဲ့ ဇွန်နယ်
အစည်းအဝေး
မိန့်ပြီမလား



ဇွန်နယ်
ယူလာရောမို့က
အချိန်ကိုတန်ဖိုး
ထားပါလား



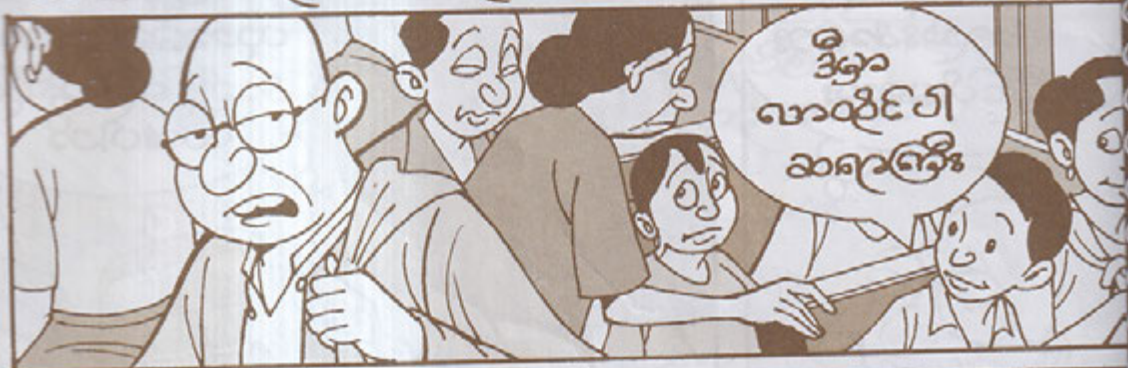
စည်းကမ်း
ကြီးပါလား...



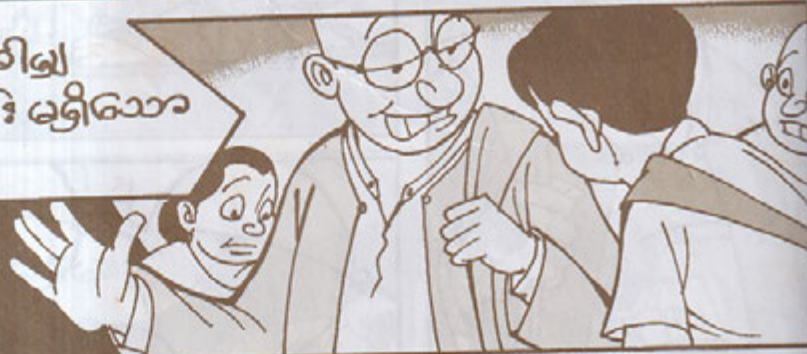
ဟယ် ဖြစ်ရင်ရော ဖြစ်စေတာနဲ့ဟဲ့ ကားတစ်စီးတို့စိုက်ရ
အများနှင့်အတူ ကားပေါ်သို့ တို့တက်ရိုက်သည်။



ကားပေါ်မရောက်မီ ချီအေးယော အသံလေးတစ်သံ



တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ
သိက္ခာမရှိဘဲ မရှိသော
ရူပသံလေး



သူတို့ယော နေရာတွင်
ထိုင်လိုက်သော ဓမ္မန်
တော်ကို ခြေသွယ်ကာ
သူတို့ယော ပြီးစွဲသော
သည့်ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။



အောင်လုံချည်
စိတ်လေးရဲ့ ဝန်ခို
လုံချည်စိတ်လေးရဲ့
ဝန်ခိုပါလားနော်...



လှိုင်ကလေး မင်းသုဝဏ်



တစ်ခါတုန်းက အိန္ဒိယပြည် ရွာကလေးတစ်ရွာမှာ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက် ရှိသတဲ့ အဲဒီပုဏ္ဏားဟာ ဉာဏ်လည်းမရှိဘူး။ ပိုက်ဆံလည်းမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သားသမီးတွေတော့ အများကြီးရှိသတဲ့။ ဒီတော့ သူတို့လင်မယားမိသားတစ်စုဟာတစ်ရွာဝင်တစ်ရွာ ထွက်နဲ့အရပ်လေးမျက်နှာကို လှည့်ပြီး တောင်းရမ်းစားသောက်ရတာပေါ့။ ဒီလိုလှည့်လည်တောင်းစားရင်းမြို့ကြီးတစ်မြို့ကို ရောက်သွားတော့ သူဌေးကြီးတစ်ဦးအိမ်မှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ကြသတဲ့။ သူ့သားသမီးတွေက သူဌေးကြီးရဲ့ နွားတွေကို ကျောင်းကြရတယ်။ သူ့မိန်းမက သူဌေးကြီးရဲ့ အိမ်တွင်းအလုပ်တွေကို လုပ်ရတယ်။ သူကတော့ သူဌေးကြီးလက်တိုလက်တောင်းခိုင်းရတဲ့ လက်ပါးစေအနေနဲ့ အမှုထမ်းရသတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ သူဌေးကြီးသမီးကို မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ မင်္ဂလာပွဲကြီးကို ကျင်းပသတဲ့။ မင်္ဂလာပွဲကြီးမှာ သတို့သမီး၊ သတို့သား နှစ်ဦးနှစ်ဖက်က ဆွေမျိုးတွေ အပေါင်းအသင်းတွေဟာ ဝင်ကြ ထွက်ကြ၊ သောက်ကြစားကြနဲ့ အင်မတန် ပျော်စရာကောင်းတာပေါ့။ လက်ပါးစေပုဏ္ဏားလည်း သူဌေးကြီးက သူ့ကိုခေါ်ပြီးကျွေးလိမ့်မယ် မွေးလိမ့်မယ် ထင်ပြီးသူ့လျှာကသွားရည်တမြားမြားနဲ့ဖြစ်နေရှာသတဲ့။ ဆီဦးထောပတ်နဲ့လုပ်ထားတဲ့မုန့်တွေကိုလည်း လည်မျိုခိုက်အောင် စားလိုက်မဟဲ့လို့ ပါးစပ်တပြင်ပြင်လျှာတလျှပ်လျှပ်နဲ့ဖြစ်နေရှာသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူဌေး

ကြီးက သူ့ကိုလည်း သတိမရဘူး။ သူ့အိမ်သားတွေကိုလည်း မေ့ထားသတဲ့။

ဒီတော့ ပုဏ္ဏားလည်း စိတ်ပျက်တာပေါ့လေ။ အဲဒါနဲ့ ညကျတော့ သူ့မိန်းမကိုပြောသတဲ့။ “ရှင်မရယ် ကျုပ်တို့က ဉာဏ်လည်းမရှိ။ ပိုက်ဆံလည်းမရှိ။ ဒီတော့ ဘယ်သူကမှကျုပ်တို့ကို လူရာမသွင်းဘူး။ ခိုင်းစရာရှိရင်တော့ ခိုင်းပါရဲ့ ပေးစရာကျွေးစရာရှိရင်တော့ ကျုပ်တို့ကို မေ့ထားကြတာပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်အကြံထုတ်ကြည့်တယ်။ ကျုပ်ဟာ ဗေဒင်တွက်တတ်တယ်လို့ဆိုရင် လူတွေရှိသေလာကြလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာဗေဒင် တတ်ချင်ယောင်ဆောင်မယ်။ ရှင်မကသာ သူဌေးကြီးကို ကျုပ် ဗေဒင်တတ်ကြောင်း ပြောပြပါ။ ဟုတ်ကဲ့လား”လို့ ခိုင်းသတဲ့။

အဲဒီလို အကြံထုတ်ပြီး ပုဏ္ဏားဟာ အိမ်ထဲက တိတ်တိတ်ထွက်သွားတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်အိမ်မှာ လူတွေ အိပ်မောကျလို့ငြိမ်နေတာကိုသိရတော့ မြင်းစောင်းကို ဝင်တဲ့ပြီး သူဌေးကြီးရဲ့ သမက်သတို့သားစီးလာတဲ့မြင်းကို ဆွဲထုတ်သွားသတဲ့။ အိမ်နဲ့အတော်ဝေးဝေးကိုရောက်တော့ မြင်းကို လူကွယ်ရာတစ်နေရာမှာ အသာကလေး ဝှတ်ထားလိုက်သတဲ့။ မနက်ကျတော့ သတို့သားရဲ့မြင်း ပျောက်သွားတယ်ဆိုတော့ ရှာလိုက်ကြတာ နဲ့နေတာပဲတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မတွေ့ကြဘူးတဲ့။ မင်္ဂလာဦးအခါမှာ မြင်းပျောက်တယ်ဆိုတော့ နိမိတ်မကောင်းဘူးဆိုပြီး သူဌေးကြီး

လည်း စိတ်အင်မတန်ညစ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ပုဏ္ဏားရဲ့မယားက "အရှင်သူဌေးကြီး ကျွန်တော်မရဲ့ ယောက်ျားဟာ ဗေဒင်သုံးပုံတတ်ပါတယ်။ ပစ္စည်း ပျောက် ဟောရမယ်ဆိုရင်လည်း ပထမတန်းပါပဲ။ မယုံရင် မေးကြည့်ပါ။ မမှန်ရင် လက်ဖြတ်ခံနိုင် ပါတယ်" လို့ပြောသတဲ့။

ဒီတော့ သူဌေးကြီးက ပုဏ္ဏားကြီးကို ခေါ်တာပေါ့ ပုဏ္ဏားလည်း ဟန်ကြီးပန်ကြီးနဲ့ "မနေ့ကတော့ ကျွန် တော်ကို သတိမရဘူး။ ဒီနေ့ မြင်းပျောက်တော့မှ ကျွန်တော်ကို ခေါ်တာပေါ့လေ" လို့ပြောသတဲ့။ သူဌေး ကလည်း လေချိုကလေးသွေးပြီး "အေးကွယ်၊ မတော်လို့ မေ့သွားတာပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့။ မြင်းပျောက် တဲ့အကြောင်းကို ဟောစမ်းပါဦး" လို့ ပြောသတဲ့ အဲ ဒီအခါမှာ ပုဏ္ဏားဟာ ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံးနဲ့ မြေ ကြီးပေါ်ကို လက်ညှိုးထောက်ပြီး ဟိုခြစ်ဒီခြစ် ဗေဒင် တွက်ချင်ယောင်ဆောင်တာပေါ့။ ပြီးတော့မှ ဣန္ဒြေ ကြီးထားပြီး ဟောတာကိုး။ "အင်း ဗေဒင်သုံးပုံ၏ အလိုအားဖြင့်ဆိုလျှင် သတို့သား၏မင်္ဂလာမြင်းကို ခိုးသူတို့သည် အကာလညအခါတွင်ခေါ်ဆောင်သွား ၍ ဤအရပ်မှ မြောက်ဘက်မျက်နှာ ရွာစည်းရိုး ချုံကွယ်တွင် ဖုံးဝှက်ထားကြပါသတဲ့။ နေမဝင်ခင် သွားရောက်ယူဆောင်ပါမှ ကိုယ့်မြင်းသည် သူ့မြင်း ခြစ်မည့်ကိန်း ရှိပါသတဲ့ သူဌေးကြီး" လို့ဟော တာကိုး။ ဟောတဲ့အတိုင်းပဲ သွားရှာတော့ မြင်းကို တွေ့ကြတာပေါ့။ အဲဒီတော့ လူတွေကပုဏ္ဏားကို ချီးမွမ်းကြသတဲ့။ သူဌေးကလည်း လက်ပါးစေအဖြစ်

ထားတော့ဘဲ ပညာရှိကြီးအနေနဲ့ တွေးခန်းပြုရ ထားသတဲ့။

တစ်နေ့ကျတော့ရှင်ဘုရင်ကြီးရဲ့နန်းတော်ထဲက ကျောက်သံပတ္တမြားတွေကို လူခိုးလို့ ပျောက်ပါလေ ရောတဲ့။ သူခိုးကို လိုက်လံစုံစမ်းလို့ မရတော့ ရှင်ဘု ရင်ကြီးက ပုဏ္ဏားကိုခေါ်ပြီး ဗေဒင်တွက်ခိုင်းတာပေါ့ ဒီတော့ ပုဏ္ဏားဟာ အကြံရခက်တာနဲ့ "မနက်ဖန် ခိုး သောက်ခါမှ မင်္ဂလာရှိတဲ့အချိန်မှာ ဟောပါရစေ ဘုရား" လို့ လျှောက်သတဲ့။ အဲဒီအခါ ဘုရင်ကြီးက ပုဏ္ဏားကို အဆောင်တော်တစ်ခုထဲမှာ နေစေသတဲ့။ အစောင့်အကြပ်တွေကလည်း အပြင်ဘက်ကနေ စောင့်နေကြတာပေါ့။ တတ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ ပုဏ္ဏားလည်း အများကြီး စိတ်ညစ်တာပေါ့လေ။

အဲဒီနန်းတော်ထဲမှာ အပျိုတော်တစ်ယောက် ရှိသတဲ့။ သူ့နာမည်ကကုလားလို့ "မိရှာ" လို့ခေါ်တယ်။ မြန်မာလိုတော့ "မယ်လျှာ" ပေါ့။ ပါးစပ်ထဲကလျှာပေါ့။ လက်စသတ်တော့နန်းတွင်းက ကျောက်သံပတ္တမြား တွေကို ခိုးတာက သူကိုး။ အခုပညာရှိပုဏ္ဏားကို ရှင်ဘုရင်ကခေါ် ပြီး မေးမယ်ဆိုတော့ မယ်လျှာ လည်း စိမ့်ပြီးကြောက်လာတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ပုဏ္ဏားနေတဲ့ အဆောင်တော်နားကိုသွားပြီး တိတ် တိတ်ခိုးချောင်းသတဲ့။ အဲဒီအခိုက်မှာဆီဦးထောပတ် ကြိုက်တဲ့ သူလျှာကို ပုဏ္ဏားက အပြစ်တင်တာကိုး

"ဟဲ့ လျှာ၊ ဟဲ့ လျှာ ဒီတစ်ခါ သေရွာသွားဖို့ ပြင် ပေတော့" လို့ ထပ်ပြန်တလဲလဲရွတ်ဆိုပြီး အပြစ်တင် နေသတဲ့။ အဲဒါကို အပျိုတော်မယ်လျှာက ကြားရ

တော့ "ငါ့ခိုးတာကိုသိသွားပါပြီ" ဆိုပြီး အဆောင်
တော်ထဲကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ဝင်သတဲ့။
ရောက်တော့ပုဏ္ဏားကြီးခြေထောက်ကို ဖက်ပြီး
ငိုတာပေါ့။ "အို ပုဏ္ဏားကြီး၊ ကျောက်သံပတ္တမြား
တွေကို ကျွန်မခိုးမိတာ မှန်ပါတယ်။ ဥယျာဉ်တော်
ထဲက သလံပင်အောက်မှာ မြုပ်ထားပါတယ်"
လို့ ဖွင့်ပြောတာပေါ့။

အဲဒီတော့ ပုဏ္ဏားက ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံးနဲ့
"အိုး... ငါ အကုန်သိပါတယ်။ ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး။
ငါဟာ အလျင်ကဖြစ်တာကိုလည်း သိတယ်။ အခုဖြစ်
တာကိုလည်း သိတယ်။ နောက်ဖြစ်မှာကိုလည်း သိ
တယ်။ အခု မယ်မင်းက ရှိခိုးတောင်းပန်နေတာမို့
မယ်မင်းကို အပြစ်လွှတ်မယ်။ ငါ့ကိုသာ ရှိသမျှငွေက
လေး ရွှေကလေးနဲ့ ကန်တော့" လို့ပြောသတဲ့။ အဲဒီ
လိုနဲ့ ရှင်ဘုရင်ကြီးရဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေကို ပြန်
တွေ့တာပေါ့လေ။ ပုဏ္ဏားလည်း ဆုတော်လာဘ်
တော်တွေရပြီး နာမည်သိပ်ကြီးသွားတာပေါ့။ ဒါပေ
မဲ့ သူ့ စိတ်ထဲမှာ တိတ်တိတ်ကျိတ်ပြီး ကြောက်နေ
တာကတော့ "အင်းကံကောင်းထောက်မလို့ ဒီတစ်ခါ
ငါလွတ်သွားပြီ။ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ အခက်ပါ
ပဲ" လို့ဆိုတာပေါ့။

အဲဒီရှင်ဘုရင်ကြီးမှာ ပညာရှိအမတ်ကြီးတစ်ပါး
ရှိသတဲ့။ "အရှင်မင်းကြီး ဒီပုဏ္ဏားကြီးဟာ ဗေဒင်
သုံးပုံတတ်တယ်ဆိုပေမယ့် ဗေဒင်ကျမ်းတွေကို ဖတ်
ရွတ်လေ့လာတာလည်းမတွေ့ရဘူး။ ဟန်ဆောင်ပြီး
လိမ်လည်လှည့်ဖြားနေတယ်ထင်ပါတယ်။ စုံစမ်း

ကြည့်ရင် သင့်တော်မယ်ထင်ပါတယ်" လို့ လျှောက်
သတဲ့။ ဒီတော့ ရှင်ဘုရင်ကြီးက သောက်တော်ရေ
တကောင်း တစ်ခုတည်းမှာ ဖားကလေးတစ်ကောင်
ထည့်ပြီးတကောင်း ဖုံးနဲ့ပိတ်သတဲ့။ ပြီးတော့ ပုဏ္ဏား
ကိုခေါ်ပြီး "ကဲ . . . ပုဏ္ဏားကြီး တကောင်း
ထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာကို ဟောနိုင်ရင် ဆုလာဘ်
ကြီးစွာ ပေးသနားတော်မူမယ်" လို့ ပြောသတဲ့။
အဲဒီအခါ ပုဏ္ဏားလည်း အလိမ်ပေါ်တော့မှာမို့ သိပ်
ကြောက်တာပေါ့။ သိပ်ကြောက်နေတုန်း ဘာမဆိုင်
ညာမဆိုင်နဲ့ သူ့အဖေကသူ့ကို ငယ်ငယ်တုန်းက
ပြောင်ပြီးခေါ်တဲ့ငယ်နာမည်ကို သွားပြီး သတိရ
သတဲ့။ အဲဒီနာမည်က "ငရွှေဖား" တဲ့။ အဲဒါနဲ့
သူ့ အမည်သူခေါ် ပြီး ညည်းတာပေါ့။

"တကောင်းထဲကသောက်တော်ရေစိမ့်စိမ့်အေး
ပါပေ။ အေးပေသော်လည်း ငရွှေဖား ပူပင်သောက
များ" လို့ ညည်းရှာသတဲ့။ အဲဒါကိုကြားရတော့ လူ
တွေက သိပ်သဘောကျတာပေါ့။ "မှန်တယ်ဟေ့၊
ဒီပုဏ္ဏားကြီး ဗေဒင် သိပ်မှန်တာပဲ" လို့ ဝိုင်းပြီး အော်
ဟစ်ကြတာပေါ့။ ရှင်ဘုရင်ကြီးလည်း အဟုတ်မှတ်
နေတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် ပုဏ္ဏားကိုဆုတော် လာဘ်
တော်နေနဲ့ ရွာသုံးရွာ အပိုင်စားပေးသတဲ့။ ရွှေတွေ၊
ငွေတွေ၊ ဝေါတွေ၊ ယာဉ်တွေကိုလည်း ပေးသနား
တော်မူသတဲ့။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ပုဏ္ဏားလူမိုက်ကံကောင်း
ဖြစ်ပြီး ဘုန်းတန်ခိုးကြီးလေသတဲ့။

ပုဂံရှိ မင်းမင်း နန်းနန်း



တစ်ခါတုန်းက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို အုပ်ချုပ်စိုးစံတဲ့မင်းကြီးဟာ ပညာရှိဆိုရင် အင်မတန်မှ ချစ်ခင်တန်ဖိုးထား မြှောက်စားတတ်ပါသတဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းကြီးရဲ့ အပါးမှာ ပညာရှိမှူးမတ် ပုရောဟိတ်တွေဆိုတာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတော့တာပေါ့။ အဲသည် ပညာရှိမှူးမတ်ပုရောဟိတ်တွေအနက်မင်းကြီးဟာမင်းမဟော်ဆိုတဲ့ ပညာရှိသုခမိန်ကို အင်မတန်မှ ချီးမြှင့်မြှောက်စားတယ်ဆိုပဲ။ ဘာကြောင့်ဆို ပညာရှိသုခမိန်မင်းမဟော်ရဲ့ ဉာဏ်ပညာရဲစွမ်းသတ္တိ၊ အမှုကိစ္စမှန်သမျှတိကျမှန်ကန်အောင် ဖြေရှင်းတတ်မှုတွေကြောင့်ဆိုရင် မမှားပေဘူး။

ပညာရှိ မင်းမဟော်သုခမိန်ဟာ မှန်တဲ့အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပြောဆို၊ စီရင်၊ ဆုံးဖြတ်လေ့ရှိတဲ့နေရာမှာ မင်း လိုလိုက်၊ မင်းကြိုက်ဆောင်တာမျိုးအလျဉ်းမရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့်ပဲ တိုင်းသူပြည်သားအများစုရဲ့ လေးစားကြည်ညိုမှုကိုခံရသလို မင်းကြီးကလည်း မင်းမဟော်ကို တကယ့်သွေးသားရင်းချာသဖွယ် အလေးအအနက်ထားပြီး ဆက်ဆံပါတယ်။ တခြားသူတွေဟာ မင်းကြီးကို လျှောက်တင်တဲ့အခါ စကားမအောင်တာမျိုး ရှိချင်ရှိပေမဲ့၊ မင်းမဟော်လျှောက်တင်တဲ့အခါ စကားအောင်ခဲ့တာချည်းပဲ။ ယုတ်စွာဆုံး မိဖုရားကြီးရဲ့စကားတောင် နားမဝင်တာမဟုတ်ဘူး။ သည်တော့ မိဖုရားကြီးနဲ့တကွ အခြားမှူးမတ်တွေဟာ မင်းမဟော်အပေါ်ကို မကျေနပ်ကြတော့ဘူး။

“မောင်မင်းတို့... မင်းမဟော်အပေါ်ကို ငါတို့ လုပ်စရာနည်းလမ်းဆိုတာ တစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်”

“မှန်လှပါ သခင်မဘုရား”

“အေး... အဲဒါကတော့ မင်းမဟော်ရဲ့အမှားကို စောင့်ပြီး ရာဇဝတ်သင့်အောင်လုပ်နိုင်ရင်လုပ်၊ ဒါမှမဟုတ်၊ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်”

ပညာရှိ သုခမိန်မင်းမဟော်အပေါ်ကို မကျေနပ်တဲ့ မိဖုရားကြီးနဲ့တကွ မှူးမတ်အပေါင်းဟာ... သူတော်ချင်းချင်း ပေါင်းဖက်တွေနေကြပါပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းမဟော်ကို လူသူပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်မှာ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ရလေအောင် ချောက်တွန်းဖို့ရာ တိုင်ပင်နေကြပါရောလား။

“မောင်မင်းတို့... မင်းမဟော်ကို မှတ်သားလောက်အောင် ဆုံးမနှိပ်ကွပ်ချင်ကြတယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်... သခင်မ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့အနေနဲ့ မင်းမဟော်ကို ဆုံးမနှိပ်ကွပ်ချင်နေတာ ကြာပါပြီ။ အခွင့်အခါ မကြုံကြိုက်သေးတဲ့ အတွက်သည်းခံနေရတာပါ။ တကယ်လို့ သခင်မမှာ အကြံဉာဏ်ကောင်းများရှိခဲ့ရင် အမိန့်ရှိတော်မူပါ။ ကျွန်တော်မျိုးကြီးတို့ လိုက်နာဆောင်ရွက်သွားပါမယ်ဘုရား...။

မိဖုရားကြီးရဲ့လူယုံအမတ်ကြီးကမင်းမဟော်ကိုနှိပ်ကွပ်၊ ချောက်တွန်း၊ ဆုံးမခွင့်ရတော့မယ်ဆိုတော့ သိပ်ကိုဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ အမတ်ကြီးသာမဟုတ်ပါဘူး။ အခြားအမတ်တွေဆိုတာကလည်း သည်အတိုင်းပါပဲ။

“ကောင်းပြီ... မောင်မင်းတို့ကို သခင်မ အစီအစဉ်တစ်ခုဖန်တီးပေးမယ်။ မနက်ဖြန် ညီလာခံရှိတယ် မဟုတ်လား...”

“မှန်ပါတယ်... သခင်မ”

“အေး... ဟုတ်ပြီ။ ညီလာခံတက်လာတဲ့အခါကျရင်မောင်မင်းတို့အားလုံး ကြက်ဥတစ်လုံးစီ ဝှက်ပြီး ဆောင်လာခဲ့ကြရမယ်။ ညီလာခံကျတဲ့အခါ သခင်မ စီစဉ်သလို မသိလိုက်မသိမသာလုပ်သွားကြ...”

လို့ စကားအစပျိုးပြီး လုပ်ဆောင်မယ့် အစီအစဉ်တွေ မိန့်ကြားပါတော့တယ်။ မှူးမတ်တွေဆိုတာ မိဖုရားကြီးရဲ့အကြံအစည်ကို ကြားရတော့ တပြုံးပြုံးနဲ့...

နောက်တစ်နေ့ ညီလာခံကျင်းပတဲ့အခါမှာတော့ မင်းကြီးနဲ့တကွ မိဖုရားကြီး အပါဝင် မှူးမတ်ပညာရှိ သုခမိန်အပေါင်း စုံစုံလင်လင် တက်ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ပညာရှိမင်းမဟော်ဆိုရင်လည်း တရားစီရင်တိုင်းပြည် အေးချမ်းသာယာရေးတို့အတွက် တက်တက်ကြွကြွ ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးလို့...။ မင်းကြီးမှာတော့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ခေါင်းတော်တညိတ်ညိတ်။

မကြာခင်အချိန်မှာ ညီလာခံရပ်စဲတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ သည်တော့... မိဖုရားကြီးဟာ သလွန်ထက်က



နေ လူယုံတော်အမတ်ကြီးကို မသိမသာအချက်ပြလိုက်
တယ်။ သည်အခါ လူယုံတော် အမတ်ကြီးကလည်း မိဖု
ရားကြီး သင်ကြားပေးလိုက်တဲ့အတိုင်း မင်းကြီးကို
လျှောက်တင်ပါတော့တယ်။ အဲသည်အမတ်ကြီးဆိုတာ
ကလည်း မိဖုရားကြီးနဲ့ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းသူမို့ အသာ
တကြည့်ပဲ လျှောက်တင်ခွင့်ပြုတော်မူပါသတဲ့။

“အို... အမတ်ကြီး ဘာများလျှောက်တင်စရာရှိလို့
တဲ့။ ကိုင်း . . . လျှောက်တင်စရာရှိတာ လျှောက်
တင်ပါ။”

“မှန်လှပါမင်းကြီး . . . ကျွန်တော်မျိုးတို့ ပညာရှိ
မှူးမတ်သူခမိန်တွေထဲမှာ ဖအေအမည်မပေါ်တဲ့ သား
တစ်ယောက် ရှိနေတယ်လို့ ပြောဆိုသံကြားနေရပါ
တယ်။”

“ဟေ . . . ဟုတ်လား။ တော်တော်လည်း ထူးဆန်း
နေပါပေါ့လား။ ညတုန်းကတောင် မိဖုရားကြီးဆီကနေ
သည်သတင်းကြားရသေးတယ်။ သူ့ရဲ့အထိန်းတော်တွေ
ဆီကကြားလာရလို့ . . . တဲ့။ ခုအမတ်ကြီးတို့ဆီကလည်း
ကြားရပြန်ပြီ။ အင်း . . . ကြားရတဲ့သတင်းကလည်း . . .
ရှက်ဖို့အင်မတန်ကောင်းတယ်။ သည်သတင်းသာမှန်
ရင်တော့ ချီးမြှင့်မြှောက်စားမိတဲ့ ငါ့ကိုယ်တော်မင်းမြတ်
လည်း အရှက်တော်တော်ကွဲပြီပေါ့ . . .”

အမတ်ကြီးရဲ့တင်လျှောက်မှု၊ မင်းကြီးရဲ့ မိန့်ကြားမှု
တွေကြောင့် ပညာရှိမင်းမဟော်အဖို့ အံ့အားတသင့်
ဖြစ်သွားရတာ အမှန်ပါပဲ။ သည်အချိန်မှာပဲ မင်းကြီးဟာ
ညီလာခံတက်ရောက်လာကြသူ အပေါင်းကို ဖြန့်ကြက်
ကြည့်ရှုတော်မူလိုက်ရင်း . . .

“ကိုင်း . . . ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ချီးမြှင့်မြှောက်စား
ထားတော်မူတဲ့ ပညာရှိမှူးမတ်ပုရောဟိတ် အပေါင်း
တို့ . . .

အမတ်ကြီး တင်လျှောက်သလို အဖေမပေါ်တဲ့
ကာယကံများဟုတ်နေခဲ့ရင် . . . ငါ့ရဲ့ရှေ့တော်မှောက်မှာ
ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ။ ငါ့ကိုယ်တော် အပြစ်မယူဘဲ . . .
ခွင့်လွှတ်တော်မူမယ် . . .”

လို့ မိန့်ကြားလိုက်ပေမဲ့ဘယ်သူမှ တုတ်တုတ်
တောင် မလှုပ်ပါဘူး။ ညီလာခံ တစ်ခုလုံးဆိုတာ အပ်ကျ
သံတောင်ကြားရမလောက် တိတ်ဆိတ်လို့ ငြိမ်သက်

လို့ . . .။ ကြာတော့ မင်းကြီးရဲ့ မျက်နှာဟန် နည်းနည်း
ခက်ထန်လာတယ်။

“အင်းလေ . . . ငါက အပြစ်မယူဘဲ ခွင့်လွှတ်ခဲ့သေး
ဆိုတာတောင်မှ ဝန်မခံကြဘဲကိုး။ သည်တော့ ငါ့ချီးမြှင့်
မြှောက်စားထားတဲ့သူတွေ အားလုံးဟာ မိမိစစ်၊ ဖခင်
အုတ်ကြားမြက်ပေါက်တွေ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

တကယ်လို့များ ငါ့အပေါ်လိမ်လည်တဲ့ ကိစ္စဘူးခန့်
ပေါ်လာရင်း . . . အဆောင်အယောင်တွေ ရုပ်သိမ်းရုံခ
က ကျောတစ်ရာ ရင်တစ်ရာကြိမ်ဒဏ်ခံပြီး . . . မြိုင်ရပ်
ကို နှင်တော်မူမယ် . . .”

သည်အချိန်မှာပဲ နဘေးမှာ စံစားနေတဲ့ မိဖုရားကြီး
က ဝင်ရောက်လျှောက်ထားလိုက်တယ်။

“မောင်တော်ဘုရား . . . သည်လိုမျိုးကိစ္စဆိုတာ
အချိန်ဆွဲထားလို့ မသင့်တော်ပါဘူးဘုရား။ ခုရှုပ်မှနှောင်
ရှင်းမဖြစ်ရလေအောင်လာမယ့်ဘေး ပြေးတွေ့ဆိုသလို
ခုကတည်းက စာရင်းဖြတ်သင့်ပါတယ်။ သည်လိုမှာ
မဟုတ်ရင်သူလား။ ငါလားနဲ့မှူးမတ်ပညာရှိသူခမိန်တွေ
အားလုံးအုတ်ရောရောကျောက်ရောရော သိက္ခာကျ
ပါလိမ့်မယ်ဘုရား . . .”

“ဒါဖြင့်ရင် . . . မိဖုရားကြီးက သည်ကိစ္စပြဿနာကို
ဘယ်လိုများဖြေရှင်းချင်လဲ . . .”

“လွယ်ပါတယ် . . . မောင်တော်ဘုရား။ ဥယျာဉ်တော်
ထဲက မင်္ဂလာဂူထဲဝင်ပြီး ကြက်ဥတစ်လုံးစီရအောင် ရှာ
လာခဲ့ခိုင်းပါ။ ကြက်ဥရှာလို့ ရလာသူဟာ မိစစ်၊ ဖခင်က
မွေးလာတဲ့သူဖြစ်ပြီး ရှာဖွေမလာနိုင်တဲ့သူကတော့ မိမ
စစ်၊ ဖခင်က လူလွန်မသားဖြစ်ပါတယ်။ အဲသည်မှာတော့
မောင်တော်ဘုရား ချမှတ်ထားတဲ့အတိုင်း အပြစ်ပေး
တော်မူပါဘုရား။”

“အိမ်း . . . အိမ်း။ မိဖုရားကြီးပေးတဲ့ အကြံဉာဏ်
မဆိုးပေဘူးပဲ။ ကိုယ့်ဘက်ကလိပ်ပြာလုပ်တဲ့သူမှန်ရင်
အစစ်အဆေးခံရမှာပေါ့။”

မင်းကြီးဟာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ . . .

မိဖုရားကြီးနဲ့ ကျန်တဲ့မှူးမတ်တွေအားလုံးဟာ ခေသိ
မသာပြုံးနေကြလို့ ဒါတွေကို အကဲခတ်မိလိုက်တဲ့ပညာ
ရှိ သူခမိန်မင်းမဟော်လည်း သည်ကိစ္စဟာ သွေးရိုး
သားရိုး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရိပ်စားလိုက်မိတယ်။



မင်းကြီးနဲ့တကွ မင်းမိဖုရားမှူးမတ်တွေအားလုံးက စမ်းသပ်မယ့်အပေါ်သဘောတူညီတာကြောင့် ဥယျာဉ်တော်ထဲကို ဝင်ခဲ့ကြတယ်။ မင်းမဟော်လည်း အပါအဝင်ပေပဲပေါ့။ ဥယျာဉ်ရဲ့ အလယ်မှာတော့ ခပ်ရွယ်ရွယ် ဂူတစ်လုံး။ ဝင်ပေါက်ရှိသလို ထွက်ပေါက်လည်း ရှိတယ်။ သည်အချိန်မှာပဲ မိဖုရားကြီးရဲ့ လူယုံတော်အမတ်ကြီးက စပြီး တိုင်တည်သစ္စာဆိုလိုက်တယ်။

“ကျွန်ုပ်သည် မိစစ်၊ ဖစစ်ကမ္ဘေး၍ မိကောင်းဖခင်သားသမီးဖြစ်ပါက ဂူအတွင်းဝင်ရောက်သည်နှင့် ကြက်ဥတစ်လုံးရပါစေသား...”

ပြီးတာနဲ့ ခပ်တည်တည်ပဲ ဂူထဲကိုဝင်သွားတယ်။ ပြန်ထွက်လာတဲ့အခါ ကြက်ဥတစ်လုံးကို ကိုင်ဆောင်လာပြီး မိဖုရားကြီးရဲ့ ရှေ့တော်မှောက်မှာ ချပြလိုက်တယ်။ ပရိသတ်ရဲ့ ဩဘာသံတွေကတော့ တစ်ခဲနက်ပဲပေါ့။

အမတ်ကြီးတို့အခါ နောက်ထပ်တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ဆိုသလို အမတ်ကြီး လှုပ်ရှားပြုမူတဲ့အတိုင်း ပြုမူလှုပ်ရှားကြတယ်။ အားလုံးဟာ မိစစ်၊ ဖစစ်တဲ့ အနေနဲ့ ကြက်ဥကိုယ်စီ ရရှိခဲ့တာပဲပေါ့။ သည်ကတည်းက မင်းမဟော်ဟာ သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ မိဖုရားကြီး ဦးဆောင်လို့ သူ့ကို ချောက်တွန်းနေကြပြီဆိုတာ။ သည်တော့ သူဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားရပြီ။ လက်ထဲမှာလည်း ဘာကြက်ဥမှ မရှိ။ သည်တုန်းမှာပဲ မိဖုရားကြီးက စကားသံထွက်ပေါ်လာခဲ့တယ်။

“မင်းမဟော် သုခမိန်၊ သင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့တယ်လေ။ ဂူထဲကော ဝင်လို့ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။”

လေသံက တကယ်ကို မခိုးမခန့်နိုင်လှတယ်။ မင်းကြီးဟာ အခြေအနေမှန်ကို သဘောမပေါက်ဘဲ မိဖုရားကြီးရဲ့ လေသံအတိုင်း...

“ပညာရှိသုခမိန်... ဂူထဲဝင်ပြီး ကြက်ဥရှာပါတော့လား။”

လို့တောင် ပြောဆို အမိန့်ပေးလာတော့တယ်။ ဒါနဲ့ မင်းမဟော်လဲ နေရာက ထပြီး ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ကိုကော့၊ ခေါင်းကိုမော့လို့ ဂူထဲကို တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းဝင်သွားတော့တယ်။ မိဖုရားကြီးနဲ့တကွ အလိုတူအလိုပါတော့ကတော့ တပြုံးပြုံးနဲ့ သူတို့ဆင်တဲ့ အကွက်ထဲ ဝင်ပြီဆိုပြီ ကျေ-

နပ် သဘောကျနေကြတယ်။

မကြာပါဘူး။

မင်းမဟော်ဟာ ဂူထွက်ပေါက်က ထွက်လာပြီကြက်အတောင်ပံရှိက်သလိုမျိုး လက်နှစ်ဖက်ကို လက်ခမောင်းရိုက်ရင်း...

“အော့... အီး... အီး... အွတ်”

လို့ တွန်ပြလိုက်တယ်။ လက်ထဲမှာတော့ ဘာကြက်ဥမှ ပါမလာဘူးသည်တော့ မိဖုရားကြီးက အပိုင်ပဲဆိုပြီး...

“အချင်း... သုခမိန် မင်းမဟော် ဖအေမပေါ်တဲ့ သားဖြစ်လို့ ကြက်ဥရှာမလာနိုင်ခဲ့တာလား...”

လို့ ခန့်ခန့် ကဲရဲရဲ... ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်တယ်။ သည်အခါ မင်းမဟော်လည်း စိုးရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းကင်းခဲ့စွာနဲ့ ချက်ချင်းပဲ တုံ့ပြန်လိုက်ပါတယ်။

“မဟုတ်ရပါ... သခင်မ။ ကြက်ဥရှာလို့ရတဲ့ သူတွေဟာ ကြက်မဖြစ်တဲ့အတွက် ကြက်ဥရသွားကြတာပါ။ ကျွန်တော်မျိုးကတော့ ကြက်မဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဥမဉ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကြက်ဖလှိုပဲတွန်ပြရတာပါ... အော့ အီး အီး အွတ်”

မင်းမဟော်ရဲ့ စကားသံလည်း ကြားရော မင်းကြီးလည်း အကြီးအကျယ် သဘောကျသွားပြီး။

“ပညာရှိပီသပါပေရဲ့ မင်းမဟော်ရယ်”

လို့ ချီးမွမ်းရုံမျှမက ဆုတော်လာဘ်တော်တွေချသတဲ့။ မိဖုရားကြီးအပါအဝင် အလိုတူအလိုပါမှူးမတ်တွေခမျာ အကြံအစည်မအောင်မြင်တဲ့ အပြင် ကြက်မတွေလို့ အပြောအဆိုခံရရင်း ရှက်ရှက်နဲ့ ခေါင်းငုံ့နေကြရပါတော့တယ်။

ကိုင်း... ပုံပြင်လေးကတော့ သည်မျှပါပဲ။ လောကမှာ သူတစ်ပါး မကောင်းကြံရင် ကိုယ့်အပေါ်တန်ပြန် ရိုက်ခတ်တတ်ပါတယ်။ ပညာရှိမှန်သမျှ အခက်အခဲတွေ ဘယ်လောက်ကြံကြံ အောင်မြင်စွာ ကျော်လွှားဖြတ်သန်းနိုင်ကြတယ်ဆိုတာကို သင်ခန်းစာယူနိုင်ကြပါရဲ့။

နန္ဒာမိုးကြယ်



အဘွားအိုနှင့်
ဝက်ကလေး

မောနီနီ

စန်ကန်

တက္ကသိုလ်



ထစ်ဒါတုန်းက အဘွားအိုတစ်ဦးဟာ
ယူအိမ်လေးကိုသန့်ရှင်းရေး
လုပ်နေရင်း ငွေဒင်္ဂါးပြားတစ်ပြား
ကောက်ရသတဲ့.. ..



အဘွားအိုဟာ အိမ်
ဒင်္ဂါးစာလေးကိုပြောင်အောင်
ဆေးကြော ပွတ်တိုက်ရင်း
စဉ်းစားနေတယ်..



ဒီ ပိုက်ဆံနဲ့
ငါ့ဘာလုပ်ရရင်
ကောင်းမလဲ ပြော
သိပြီ ဒီပိုက်ဆံနဲ့
ဝက် ဝယ်ရမယ်



ဒါနဲ့ အဘွားအိုဟာဈေးသွားပြီး
ဝက်ကလေးတစ်ကောင်
ဝယ်လိုက်တယ် အိမ်အပြန်မှာ
ခြံစည်းရိုးတစ်ခုခံနေတယ်..



အဘွားအိုဟာခြံစည်းရိုးကိုကျော်ဖို့
ဝက်ကလေးကိုချောပြီးခြောက်ပြီးပြော
ပေမယ့်ဝက်ကပေါက်ကပ်ကပ်ရပ်နေတယ်..



ဒါနဲ့ အဘွားအိုဟာတစ်ယောက်တည်းထွက်
လာရှင်းလမ်းမှာခွေးတစ်ကောင်တွေ့တော့
ခြံစည်းရိုးကိုမကျော်တဲ့ဝက်ကိုကိုက်ဖို့
အကူအညီတောင်းတာပေါ့..



ဒါပေမဲ့ ခွေးက
မကူညီတော့အဘွားအိုက
ရှေ့ဆက်လျှောက်လာရှင်း
ထုတ်တစ်ချောင်းတွေလုပ်
ဝက်ကိုမကိုက်တဲ့ခွေးကို
ရိုက်ဖို့အကူအညီတောင်းတယ်



ဒါပေမဲ့ တုတ်ကလည်း
ဘာမှလုပ်မပေးဘူး ဒါနဲ့
အဘွားအိုလည်း ဆက်ပြီး
လျှောက်လာလိုက်တာ
မီးဖိုတစ်ခုကိုတွေ့ရတယ်



မီးဖိုလေး မီးဖိုလေး တုတ်ကို
လောင်ပစ်လိုက်စမ်းပါ တုတ်က
မွေးကိုမရှိဘူး...မွေးကတုတ်ကို
မကိုက်ဘူး...တုတ်ကခြံရံရိုးပေါ်
မကျော်ဘူး ဘွားဘွားဒီသင်္ဘော
အိမ်ပြန်ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး



ဒီတစ်ခါလည်း
မီးဖိုလေးက
အဘွားအိုကို
မကူညီပါဘူး



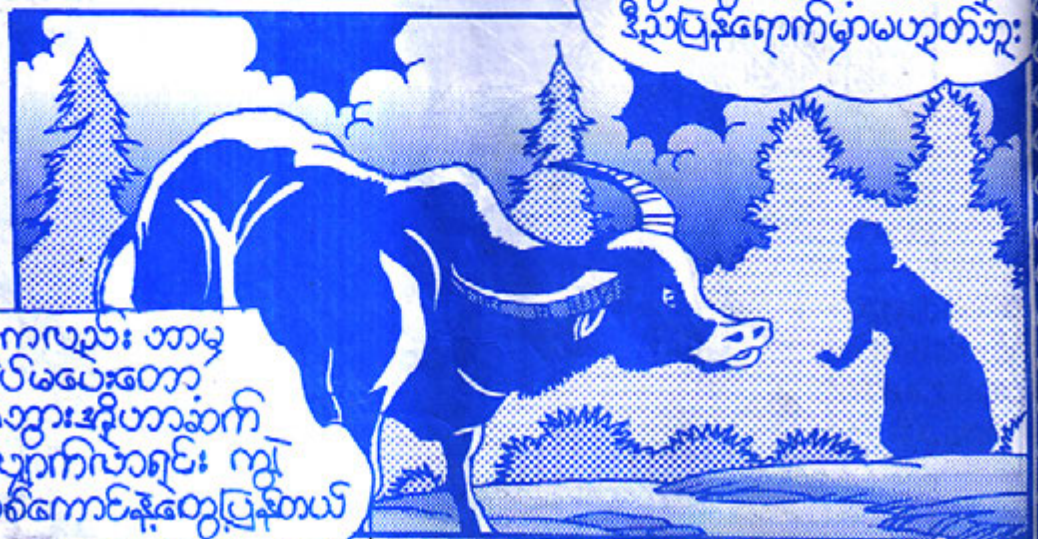
အဖို့ အသွားအရှိဟာ ဆက်ပြီး
လျှောက်သွားလျက်တာ
ချောင်းတစ်ခုရှိ၊ ဘေးကို
ရှောက်သွားယတို...



ချောင်းထဲက ရေရယ်
မိုးကို ငြိုမ်းလျက်စမ်းပါ
မီးက တုတ်ကိုမလောင်ဘူး



တုတ်က ခွေးကို မရှိက်ဘူး
ခွေးက ဝက်ကို မကိုက်ဘူး
ဝက်ကခြံကို မခုန်ဘူး
ဘူးဘူးတော့ အိမ်ကို
ဒီသံပြန်ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး



ရေကလည်း ဘာမှ
လုပ်မပေးတော့
အသွားအရှိဟာဆက်
လျှောက်လာရင်း ကျွဲ
တစ်ကောင်နဲ့တွေ့ပြန်တယ်

ဒါနဲ့ ကျွဲကြီးကို အကူအညီ
တောင်းတော့ ကျွဲကလည်း
ဘာမှလုပ်ပေးပေးတော့
အဘွားအိုလည်း ဆက်ထွက်ခဲ့တယ်



လမ်းမှာ ခွားသတ်သမားနဲ့တွေ့လို့
သူ့ကို အကူအညီမပေးတဲ့ ကျွဲကို
သတ်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းတယ်



ဒီပေမဲ့ ခွားသတ်သမားကဘာမှ
လုပ်ပေးလို့ ဆက်ထွက်လာခဲ့တယ်

လမ်းမှာ ကျွဲတုတ်တုတ်
တစ်ချောင်းနဲ့တွေ့လို့
အကူအညီတောင်းပြန်တယ်





ကြိုးကြိုးရယ် နွားသတ်
သမားရဲ့ လူသတ်ပေးကိုကြိုးနဲ့
ချည်လိုက်စမ်းပါ အဘွား
အကူအညီတောင်းတာမရှိဘူး



ဒီပေမဲ့ ကြိုးကြိုးကလည်း ဘာမှ
လုပ်မပေးလို့ အဘွားအိုဟာ
ဆက်ပြီးလမ်းရှောက်လာခဲ့တယ်



ဒီအခါလမ်းမှာအလွန်ထက်ကပ်
သွားပိုင်ရှင် ကြွက်ကလေး
တစ်ကောင်ကို တွေ့သတဲ့..

ကြွက်ကလေးရယ်
ကြိုးကြိုးကိုတစ်စမီ
ဖြစ်အောင်ကိုက်ဖြတ်
ပစ်လိုက်စမ်းပါအဘွားကို
အကူအညီ မပေးဘူး



ကြွက်ကလေးက
ဆာမုမလုပ်ဘူး ဒါနဲ့
အဘွားအိုလည်းဆက်ထွက်
လာခဲ့တာပဲ။

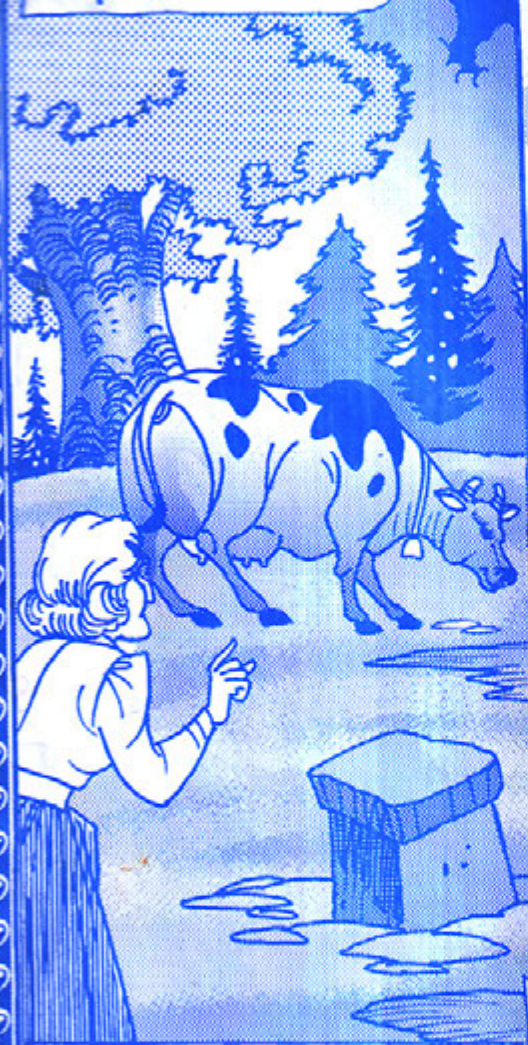


လမ်းမှာ အိပ်ချင်နေတဲ့ ကြောင်လေး
တစ်ကောင်ကိုတွေ့လို့ ကြွက်ကို
ကိုက်ဖို့အကူအညီတောင်းပြန်တယ်။



ဝါး.. ဒါဆိုရင် အဘွားက
အနက်ရှောင် အကွက်နဲ့
ခွဲစား ခွဲစားမကြီး ဆိုကာ
ခွဲစားနဲ့ တစ်ချို့ပုပေးရှင်
ကြွက်ကိုကိုက်သတိပေးမယ်။

အဖွဲ့ အတွင်းအဖွဲ့ဟာ
အားပေးပြီးဆီသွားပြီး
အကူအညီတောင်းတယ်



ကောင်းပြီလေ ရှင်သာ ကျွန်မစားဖို့
လယ်သမားကိုလူပျော် ဆီက
ကောက်ရိုးတစ်ချင်းလောက်ယူလာ
ပေးရှင်တစ်ချင်း ပေးနိုင်ပါတယ်



အဖွဲ့အဖွဲ့လည်းလယ်သမားကိုလူပျော်ဆီ
သွားပြီးအကူအညီတောင်းပြန်တယ်..

ရှင်က ရတာပေါ့
ဆီများသာပဲရှင်ချောင်း
ထိကရတစ်ပုံးကျပ်ကို
ခပ်ပေးရှင် ဆီများလို့ချင်တဲ့
ကောက်ရိုးတစ်ချင်းပေးပါမယ်..



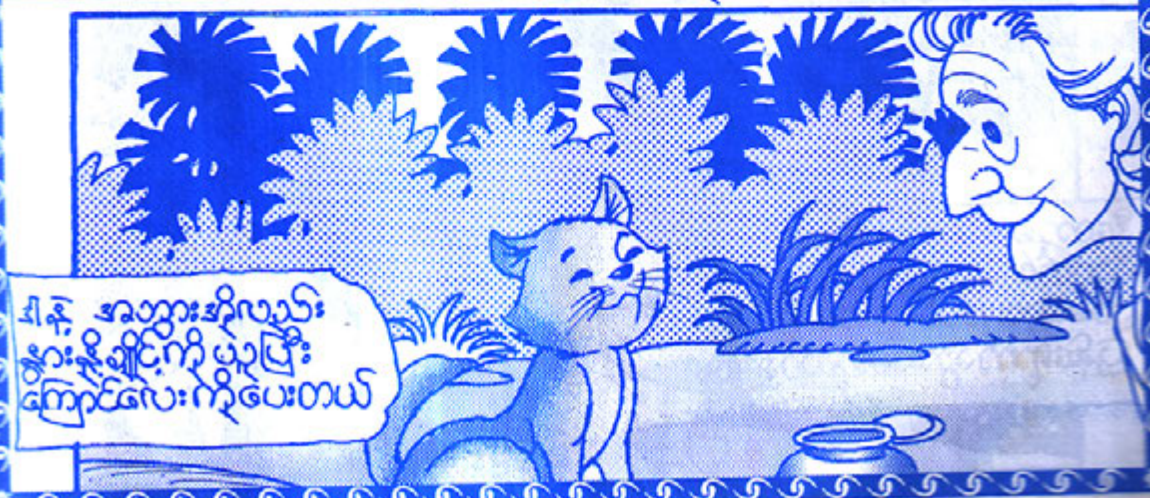
ဒါနဲ့ အဘွားအိုဟာ ရှေ့ပုံးယူပြီး
ခမ်းချောင်းလေးဆီသွားတယ်
ရှေ့ပုံးမှာအပေါက်တွေအများကြီး
ရှိနေလို့ ဝှံ့တွေနဲ့ ပိတ်ပြီး
ချောင်းရေကို ခပ်ပေးလိုက်တယ်



လယ်သမားကယူလို့ခင်တီရေတစ်ပုံးရလို့
အဘွားအိုကိုကောက်ရှိုးပေးလိုက်တယ်

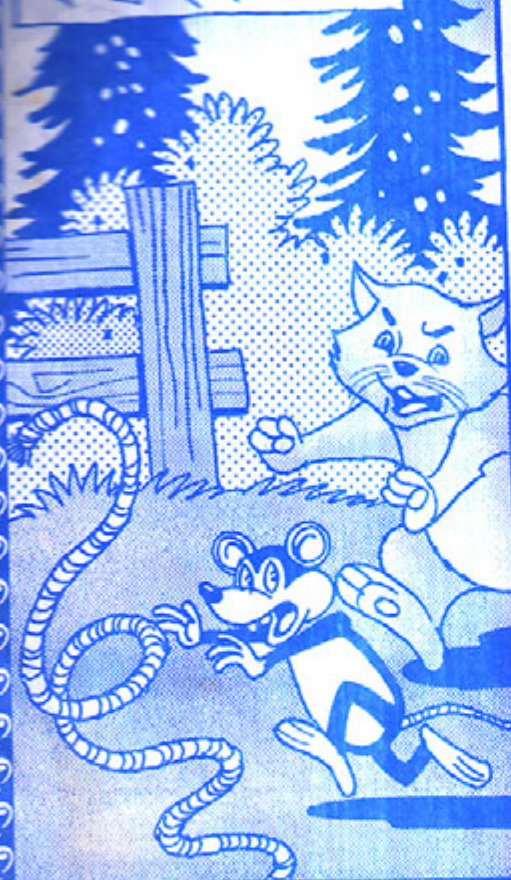


ကောက်ရှိုးနွားမကြီးကိုသွားပေးတော့
နွားမကြီးက အဘွားအိုကိုနှိတ်ခိုင်း
ပြန်ပေးလိုက်ပြန်တယ်

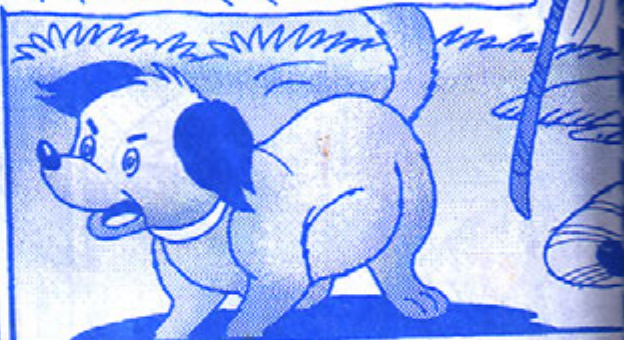


ဒါနဲ့ အဘွားအိုလည်း
နွားနို့ခိုင်းကိုယူပြီး
ကြောင်လေးကိုပေးတယ်

ခိုင်တာကလေးကလေးနဲ့
သေတ္တာကိုပို့ပြီးကွက်ဖို့ကိုကွက်ဖို့
လုပ်တော့ကွက်ကွက်ကွက်ကွက်
ကွက်ကွက်ဖြစ်ဖို့လုပ်တယ်..



ဒီတော့ကြိုးကနွားသတ်သမားကိုချည်ဖို့
လုပ်တော့နွားသတ်သမားက ကျွန်ကို
သတ်ဖို့လုပ်တယ် ဒီအခါကျွန်ကလည်း
ကျေကိုသောက်ဖို့လုပ်တယ်.. ..



ကျေကမီးကိုငြိမ်းဖို့လုပ်တယ် မီးကတုတ်ကို
လောင်ဖို့လုပ်တယ်.. ဒီတော့တုတ်ကနွားကို
ရိုက်ဖို့လုပ်တယ်..နွားကတုတ်ကိုကွက်ဖို့
လုပ်တော့တုတ်ဟာလန့်ပြီးခြံသွားရိုးကို
ခုန်ကျော်လွှက်တာပေါ့.. ..



ဒီတော့မုပဲ အဘွားဖို့နဲ့
ယုတ်ကလေးဟာ
သမ္မတရောက်ဆင်သူအိမ်ကို
ပြန်ရောက်သွားတော့သတိ

ਪੰਜਾਬੀ ਪੁਰਾਣ ਦੇਵੀ ਮਾਤਾ



တိုးခွေးရွှေတုန်းကပေါ့။

မြစ်ဝင်းဒရာဝတီရဲကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူးတဲ့ရေယာဉ်ကြောမှာ ဝါးဖောင်တစ်ခု တငြိမ်ငြိမ် မျောလာခဲ့လေရဲ့။ အဲဒီ ဝါးဖောင်ပေါ်မှာ ဘယ်သူတွေများ ပါလာခဲ့တယ် ထင်သတ့်။ မျက်စိနှစ်ကွင်း စလုံး လုံးဝမမြင်ကြရရှာတဲ့ မျက်မမြင်ညီနောင်နှစ်ယောက်ပဲ ပါခဲ့သတဲ့လေ။ သူတို့ဟာ ဘယ်ဆီကိုသွားပြီး ဘာလုပ်ကြမယ်ရယ်လို့ ရေရေရာရာ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ခရီးထွက်လာကြတာ တော့မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ရေကြည်ရာ မြက်နုရှာရှာပြီး ဘဝသစ်ကို ဖန်တီးကြဖို့တော့ စိတ်ထဲမှာ ကြိတ်ပြီးအားသစ်ထားကြတယ်ဆိုကိုး။ အဲ... အဲဒါကြောင့်လည်း သူတို့ရဲ့ဖောင်ပေါ်မှာ တစ်လကိုးသီတင်း စားနိုင်သောက်နိုင်အောင် စားရေရိက္ခာတွေ လုံလုံလောက်လောက် ပါလာခဲ့တာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ ...။ တစ်နေ့သားမှာတော့ သူတို့ရဲ့ဖောင်ဟာ ရုတ်တရက်တုံ့ခနဲ ရပ်သွားခဲ့တယ်။ မြစ်ကမ်းပါးကနေထိုးထွက်နေတဲ့ သစ်မြစ်ဆုံကြီးရဲ့မြစ်ပျဉ်းလက်တန်တွေက ဖောင်နဲ့ငြိပြီး ဖမ်းဆွဲထားသလိုဖြစ်နေတာမို့ ဖောင်ကလုံးဝ မရွေ့တော့တာ။ အဲဒီအချိန်မှာ မျက်မမြင် ညီနောင်ဟာ ဖောင်ပေါ်က တံရိပ်ကို ခိုပြီး နေ့လယ်စာ စားနေကြတုန်းတဲ့။ မျက်စိကလည်း မမြင်ကြရရှာတော့ ဖောင်ကိုရွှေ့အောင်လျားအောင် သူတို့မလုပ်နိုင်ခဲ့ကြဘူး။ အဲဒီသစ်မြစ်ဆုံကြီးနားမှာပဲသောင်တင်နေခဲ့ကြရရှာသတဲ့။ “ထူးဆန်းလိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်။ တို့ရဲ့ စားရေ ရိက္ခာတွေဟာ တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တစ်လကိုးသီတင်း ဗိုက်ရိုက်စားလို့ တောင်မကုန်နိုင်အောင် ပိုပိုလှုံလှုံ ယူလာခဲ့တာပါ။

တို့တွေ ဒရာဝတီကို ဖောင်နဲ့စုန်ခဲ့ကြတာလည်း ရက်ပိုင်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ တို့များစားခဲ့ကြတာလည်း ပုံမှန်ပါပဲ။ အဲဒါနဲ့တောင် ရိက္ခာထုပ်နဲ့ရေတွေက အတော်ကြီးကို လျော့နေပါရောလား။ အခုလို ဖောင်ကမရွှေ့ဘဲ ခရီးဆက်မထွက်နိုင်ခဲ့ကြရင် ခက်ရချေရဲ့။ အစာငတ်ရေငတ်နဲ့ ဒုက္ခများ ကြလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်...ဟေ့။ အစ်ကိုကြီးလည်း အဲဒါကိုပဲစဉ်းစားနေတာ။ ဒီထူးထူးဆန်းဆန်း ကြုံနေရတဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြီးမှာ အကြောင်းရင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မယ်ထင်သကွ၊ သိရဲ့လား... ညီလေး”

ဖောင်ကမရွှေ့ ခရီးကမစုန်နိုင်။ ရိက္ခာကနည်းရေကနည်းလာတော့ ရှေးရေးအတွက်တွေးပြီးတစ်မျိုး စီစဉ်ကြရတော့တာပေါ့။ ညီနောင်နှစ်ယောက်ဟာ သူတို့ရဲ့ လက်ကျန်ရိက္ခာ ထုပ်တွေကို လက်နဲ့ပိုက်ပြီး သေသေချာချာစောင့်ရှောက်ကြဖို့နဲ့ သူတို့ဖောင်ပေါ်မှာ တစ်ခုခု အမှားအယွင်းရှိနေခဲ့ရင်လည်း အဲဒီအမှားဟာ ဘာလဲဆိုတာကို သိအောင်လုပ်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြသတဲ့။

တစ်နေ့...

သူတို့ညီအစ်ကို အစာစားနေကြတုန်းမှာ သူတို့ရဲ့ လက်တွေက သူတို့တစ်ခါမှ မသိခဲ့ဘူးတဲ့ လက်တစ်စုံကိုထိမိတိုက်မိကြသတဲ့။ သူတို့ဟာ ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားခဲ့ကြတဲ့အတိုင်း ထူးဆန်းတဲ့ ဘယ်ညာလက်တစ်ဖက်စီကို အလွတ်မပေးစတမ်း ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ကြတော့တယ်။

“ဘယ်သူလဲဟေ့...။ ကိုင်း...မိပြီ။ မှန်မှန်ပြောစမ်း။ မင်းကဘယ်သူလဲ။ အမှန်အတိုင်း မပြောရင်တော့



ခေါင်းနဲ့ကိုယ် အိုးစားကွဲစေမဟေ့”

မေးလည်းမေး။ နောင်ကြီးဖြစ်တဲ့ အစ်ကိုက သူ့လက်ထဲမှာ သံလျက်ကြီးစွဲပြီး ခြိမ်းခြိမ်းမောင်းမောင်း ငေါက်ခမ်းလိုက်သတဲ့။

“အို အကျွန်က ဘီလူးမပါအရှင်။ ဆာလောင်မွတ် သိပ်လွန်းလို့ အရှင်တို့ရဲ့ အစားအစာတွေကို ခိုးယူစားမိတာပါ။ အကျွန်ရဲ့အသက်ကို ချမ်းသာပေးပါ အရှင်။ အသက်ရှင်ခွင့် ရခဲ့ရင် အရှင်တို့ရဲ့ အစေအပါးအဖြစ်နဲ့ လုပ်ကျွေးပြုစုပါမယ် ... အရှင် ”

“ ဟုတ်လိုက်လေကွယ် . . . ဘီလူးမတဲ့လား။ ဟုတ်စ။ ကိုင်း . . . ဒီလိုဖြင့်တဆိတ်မေးစမ်းပါရစေဦး။ မယ်မင်းရဲ့အစွမ်းနဲ့ ကျွပ်တို့ညီနောင်ရဲ့ မျက်စိကို ပြန်မြင်ရအောင်ကုပေးနိုင်ပါလား။ ”

“ အကျွန် ကြိုးစားကြည့်ပါမယ် ... အရှင် ”

မျက်မမြင်ညီနောင်ဟာဘီလူးမကိုယုံကြည်ကိုးစားသွားတော့ တာပေါ့။ ဘီလူးမကို ဖမ်းချုပ်ထားတဲ့ သူတို့ရဲ့လက်တွေကို လွှတ်လိုက်ကြတယ်။ ဘီလူးမက သစ်ပင်ငုတ်မှာ ငြိနေတဲ့ ဖောင်ကို လွှတ်အောင်လည်း လုပ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ဧရာဝတီကိုစုန်ပြီးမျောလာတဲ့ ဖောင်ပေါ်မှာ ဘီလူးမကလည်း အတူလိုက်လာခဲ့သတဲ့။

ဘီလူးမဟာ သူ့ရဲ့အသက်သခင် မျက်မမြင်ညီနောင်ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးရင်း မျက်စိပြန်မြင်အောင်လည်းဆေးကုပေးသတဲ့။ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးရဲ့ ကမ်းဘေးဝဲယာက တော၊ တောင်၊ စုံမြိုင်တွေမှာ ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ဆေးမြစ်ဆေးဥတွေကိုတခုတ်တရရှာဖွေပြီး ကျကျနနကုသပေးတာပေါ့။ ဆေးကလည်းစွမ်းပါ။ ဘီလူးမရဲ့စေတနာကလည်းကြီးပါ။ မျက်မမြင်ညီ

နောင်ဟာ မျက်စိနှစ်တွင်း အလင်းပြန်ရခဲ့ပြီလေ။

အရာရာတိုင်းကို သူတို့ပြန်မြင်ခဲ့ကြပြီ။

ညီတော်ရော နောင်တော်ရော သိပ်ဝမ်းသာကြတယ်။ ဘီလူးမကိုလည်း သိပ်ကျေနူးတင်မိကြသတဲ့။ အဲဒါကြောင့် ဘီလူးမကို သူ့အတိသ္မာရုပ်ရွာကို ပြန်ဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်ကြတယ်။ သူတို့ခွဲစောင်တိုလည်းဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေးသင့်တော်ရာနေရာတစ်ခုမှာဆိုက်တပ်လိုက်ကြတော့တယ်။ ဟုတ်တယ်လေအခုမှဦးမြင်ရတွေရ၊ မြင်မြင်သမျှကလည်း လှလွန်းမကလှနေတဲ့ ဒီသဘာဝလောကကြီးနဲ့ ဒီအလှတွေကို တော့ခိုင်းပစ်ခဲ့ရမှာ နှမြောစရာ ကောင်းလွန်းနေရဲ့မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ စားရေရိက္ခာတွေကလည်း လုံးလုံးကုန်ခမ်းခဲ့ပြီလေ။ သူတို့ဟာ ဧရာဝတီကို စွန့်ခွာပြီး ကုန်းမြေပေါ်ကို တက်လာခဲ့ကြတယ်။

ညီနောင်နှစ်ဦးဟာ နအိနေတဲ့ နုံးမြေမွေတွေကို နင်းပြီး ကမ်းနဖူးအတိုင်းလျှောက်လာခဲ့ကြတယ်။ မြစ်ကွေ့ကလေး တစ်ကွေ့ကို ချိုးဝင်လိုက်တဲ့အခါ သူတို့မျှော်လင့်မထားတဲ့ မြင်ကွင်းကို ဘွားခနဲတည်တည်တိုးပါလေရော။ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ဖြူစင်တဲ့ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးဟာ မြစ်ကွေ့ကမ်းစပ်ကလေးမှာ ထိုင်လို့ ရေခပ်နေသတဲ့။ သူ့ရဲ့ဗူးတောင်း(ဗူးတောင်းဆိုတာ ဗူးခါးသီးအခြောက်ထဲက အဆံတွေ၊ အသားတွေကို ထုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဗူးခွံကို ရေဗူးတစ်ခုလို ရေထည့်လို့ရအောင် အပေါက်ဖောက်ထားတဲ့ ရေသယ်စရာ ပစ္စည်းတစ်မျိုးပါ။) မှာ ရေဝင်ဖို့ အပေါက်ကလေးက သေးသေးကလေးမို့ ခမျာ တငုတ်တုပ်တုပ်နဲ့ ထိုင်စောင့်နေရပုံပဲ။ မိန်းကလေး ရေခပ်နေတဲ့ပုံက ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိတဲ့ပန်းချီကားတစ်ချပ်လိုသိပ်လှတာပဲတဲ့။



“မိန်းကလေး၊ မင်း... တယ်ခိုက်မဲပါကလား။ ဒီ လောက်သေးတဲ့ အပေါက်ကလေးထဲကို ဘယ်မှာရေ များများဝင်နိုင်မလဲကွယ့်။ ပေး... ပေး။ မင်းရဲဗူးတောင်း ကို ကျွန်ုပ်တို့ပေးစမ်း။ ဗူးပေါက်ကို ကျယ်အောင်ချဲ့လိုက် ကြရအောင်”

နောင်တော်ကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ဗူးတောင်း ကို ဗျှပ်ကန့်ယူပြီး ရေဝင်တဲ့အပေါက်ကိုချဲ့ပေးလိုက် တယ်။ ဗူးတောင်းမှရေမြန်မြန်ပြည့်ပြီပေါ့။

မိန်းကလေးဟာ ခါတိုင်းထက် အချိန်အများကြီး စောပြီး ရေပြည့်သွားတဲ့အတွက် သူ့လာရာလမ်း အ တိုင်း ပျော်ရွှင်ရွှာ ပြန်သွားတယ်။ ညီနောင်နှစ်ဦးက လည်း မိန်းကလေးနောက်ကို ခြေရာခံပြီး လိုက်သွားခဲ့ ကြသတဲ့။ ဒါကြောင့် မိန်းကလေးဟာ ရသေ့ကျောင်း သင်္ခန်းတစ်ခုမှာ နေနေတာကို အံ့ဩတကြီး သိလိုက်ရ တယ်။ ညီနောင်နှစ်ဦးလည်း ကျောင်းသင်္ခန်းမှာ ရှိနေတဲ့ ရသေ့ကြီးကို ဂါရဝပြုကြရတာပေါ့။

“ဒကာတို့က ဘယ်သူတွေတုံး၊ ဘယ်ကလာကြ တာတုံး၊ မိဘတွေက ဘယ်သူတွေများတုံး”

“တင်ပါဘုရား။ တပည့်တော်တို့ဟာ အမြွှာညီ အစ်ကိုများ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား။ တကောင်းနေပြည် တော်ကြီးရဲ့ ဧကရာဇ် ဘုရင့်သားတော်များပါဘုရား။ တပည့်တော်က မဟာသမ္ဘဝပါ။ ဟောဒါကညီတော် စူဠသမ္ဘဝ ပါဘုရား”

“ဪ... ဪ... နို့ ဘုရင့်သားတွေက ဘယ်နှာ ကြောင့်ကိုယ့်တိုင်းကိုယ့်ပြည်ကိုပစ်ပြီးထွက်လာခဲ့ကြ ရတာတုန်း”

“မှန်ပါ။ မွေးရာပါမျက်မမြင်အဖြစ် ဖွားမြင်လာတဲ့ တပည့်တော်တို့ အမြွှာညီအစ်ကိုရဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြောင့်

ရာဇက္ကန္တေမဲ့၊ အရှက်ရခဲ့တဲ့ခေမည်းတော် ဘုရင်ကြီး က သတ်စေအမိန့်ချမှတ်ခဲ့ပါတယ်ဘုရား။ သို့ပါသော် ငြား၊ မိခင်မိဖုရားကြီးက တိတ်တဆိတ်ကျွေးမွေးပြုစု ထားခဲ့ပြီး အရွယ်ရောက်လာတော့မှ ဧရာဝတီထဲကို ဖောင်နဲ့မျှောလိုက်တာပါ။ ဟောဒီ သံလျက်ကိုလည်း မဟာဆီမဟာသွေးရဲသက်သေအဖြစ်ထည့်ပေးလိုက် ပါသေးရဲဘုရား”

“အိုး ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား။ ရတနာသုံး ပါးရဲ့ တန်ခိုးတော်ပေပဲ။ ဘယ်လောက်ဆန်းထွေတဲ့ ကြံကြိုက် တိုက်ဆိုင်မှုလဲကွယ်...။ ကြည့်စမ်း ပါဦး”

ရသေ့ကြီးကဝမ်းသာအားရပြောသတဲ့။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ တကောင်းပြည့်ရှင် ဘုရင်ကြီးရဲမိဖုရားကြီး ဟာ သူ့ရဲ့ညီမဖြစ်နေတာကို။ အဲဒီတော့ မင်းသားညီ နောင်ဟာ သူ့ရဲ့တူအရင်းတွေဖြစ်နေပြီပေါ့။

“ကိုင်း... ကွယ်၊ မေးစမ်းပါရစေဦး။ မင်းတို့တစ် တွေ အခုမျက်စိလည်း ပြန်မြင်ရပြီဆိုတော့ တကောင်း ပြည်ကို ပြန်ဖို့ စဉ်းစားထားကြသလား”

“တင်ပါ။ တကောင်းပြည်နဲ့ကုသိုလ်ဆက်က ပြတ် ခဲ့ပါပြီဘုရား။ နောက်ကြောင်း ပြန်မလှည့်တော့ပါ ဘူး”

“ကဲ... ဒါဆို။ လောလောဆယ်... ဟောဒီကျောင်း သင်္ခန်းမှာပဲ သင့်တော်သလိုနေကြပေဦး”

“တင်ပါဘုရား”

“သူကလေးက ဗေဒါနီတဲ့ကွယ့်။ မိမဲ့ဖမဲ့ကလေး၊ ငါကပဲ ကောက်ယူမွေးစားထားတာ။ မိန်းကလေးက လည်း ဖြစ်နေပြန်၊ အရွယ်ကလည်းရောက်လာပြန် ဆိုတော့ ကျောင်းသင်္ခန်းမှာ အမြဲတစေရှိနေဖို့ မသင့်



တဲ့အတွက် တစ်နေ့လုံး ရေခပ်ရင်း အချိန်ကုန်သွား
အောင် ဗူးတောင်းရဲ့အပေါက်ကို သေးသေးလေး
ဖောက်ထားပေးတာ။ ဗူးတောင်းဟာ ရေတော်တော်နဲ့
မပြည့်တော့ သူလည်းကျောင်းဆီ ချက်ချင်းပြန်မလာ
နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ ဟုတ်စ”

“မှန်ပါ ဘုရား”

“အင်း . . . အင်း ၊ ခမ္မာကလေးရဲ့ ရုပ်လက္ခဏာနဲ့
ကံဇာတာဟာ ရာဇယုဂ်ကွဲ့။ အင်မတန်ထက်မြက်တဲ့
မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ငါ့တူတော်မောင်များ
ကလည်း မဟာဆီမဟာသွေး တော်ဝင်နွယ်စစ်စစ်
တွေဖြစ်နေကြတော့ တောင်သူလယ်ခုတ်၊ မုဆိုးတံငါ
အလုပ်များနဲ့လည်း အသက်မွေးဖို့ မသင့်မြတ်ပေဘူး။
နောင်တော်ဖြစ်တဲ့ မဟာသမ္ဘဝကြီးက ငါ့ရဲ့သမီးဗေဒါရီ
နဲ့လက်ထပ်ပြီးဟောဒီကျောင်းသင်္ခန်းနဲ့မလှမ်းမကမ်း
မှာ မြို့သစ်တည်ထောင်လို့ မင်းလုပ်ပေတော့။ ညီငယ်
စူဠသမ္ဘဝက နောင်တော်ကြီးကို ကူညီရင်း အိမ်ရှေ့စံ
အရာထမ်းရွက်ပေရော။ ဟောဒီရသေ့ကျောင်းသင်္ခန်း
ကို အမှီပြုပြီးတည်ထောင်တဲ့မြို့ ဖြစ်လေတော့
“ရသေ့မြို့” လို့ အမည်တွင်စေရမယ်ကွယ့် . . .
ကြားလား”

အဲဒီလိုနဲ့ တကောင်းပြည်ကြီးက တဖြည်းဖြည်းနဲ့
မှေးမှိန်သွားတဲ့ အချိန် မြန်မာပြည် မြေလတ်ပိုင်း။
ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနဖူးမှာ “ သရေခေတ္တရာ(သီရိ
ခေတ္တရာ)” လို့ ခေါ်တဲ့ မင်းနေပြည်ကြီးတစ်ခုခမ်းခမ်း
နားနားကြီးပေါ်လာခဲ့သတဲ့။ အဲဒီမှာ “ပုလူမျိုးစု” တွေ
နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ မဟာသမ္ဘဝနဲ့စူဠသမ္ဘဝတို့ တည်
ထောင်ခဲ့တဲ့ရသေ့မြို့က ပွားစီးလာတဲ့ လူမျိုးတွေဖြစ်ပြီး
သီရိခေတ္တရာဟာ ရသေ့မြို့နားမှာပဲရှိသတဲ့။ (သီရိခေ
တ္တရာ)ဆိုတာက တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကနေ့ ပြည်

မြို့ (မြေမြို့) လို့ သိနေကြတဲ့ မြို့ ကြီးပဲပေါ့။ သီရိခေ
တ္တရာခေတ်က ဘုရားပုထိုးတွေ၊ အဆောက်အဦး
ဟောင်း၊ မြို့ရိုးဟောင်းတွေအများကြီး ကျန်ရစ်နေသေး
တဲ့မြို့ပေါ့ကွယ်။

သီရိခေတ္တရာပြည်ကြီးဟာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီး
ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ မင်းနေပြည်ကြီးအဖြစ် ရာစုနှစ်
ပေါင်းများစွာတည်ရှိခဲ့တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် ၁၀၀၀ ကျော်
လောက်ကမှ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားခဲ့တာ။ အဲဒီက ပုလူမျိုး
စုတွေဟာ အခြားမွန်၊ ခမာ၊ သက်တွေနဲ့ သွေးနှောပြီး
တိုင်းသစ်ပြည်သစ်တည်ခဲ့ကြပြန်တယ်။ (ပုဂံပြည်)
တဲ့။ ဘုရင်အနော်ရထာဟာ “ပုဂံ” မှာပဲ “ဗမာ” ဆိုတဲ့လူ
မျိုးတစ်မျိုးဟုတ်ဟုတ်ငြားငြားတည်ထွန်းလာခဲ့တာ
ဒီကနေ့အထိပဲ ဆိုကြပါစို့။

စိတ်ထားဖြူစင် ရိုးသားပွင့်လင်းပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်
ရွှင်နေတတ်ကြတဲ့ “ဗမာ” တို့ရဲ့ “ပုဂံ” ကို “အဖြူရောင်
ပန်းပွင့်တိုင်းပြည်” လို့ တင်စားခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသတဲ့။
နောက် ရှင်အရဟံ ရဟန်းမြတ်ကြီးက ပုဂံကို ဗုဒ္ဓသာ
သနာပြန့်ပွားထွန်းလင်းအောင် ပြုစုကြီးပွားလာတဲ့
အခါ “အဝါရောင် မွေတိုင်းပြည်” အဖြစ် သတ်မှတ်
ခဲ့ကြပြန်တယ်။

ကလေးတို့ရေ . . . ။

တို့ မြန်မာဆိုတာ အဖြူရောင်ပန်းပွင့်ကလေးလို
ဖြူစင်နူးညံ့သလို အဝါရောင် ပန်းပွင့်ကလေးတွေလို
လည်း တည်ကြည်ရင့်ကျက်တဲ့ သွေးချင်းသားချင်း
တွေ ပေါင်းစည်းနေထိုင်ကြတဲ့ “ ပန်းပွင့်တိုင်းပြည်”
ကြီး ဖြစ်လေရဲ့ . . . တဲ့ကွယ်။

ချစ်ခြင်းအားဖြင့်
ခွန်းချိုသံသာ

မိုးလိက်
ပြတန်းခန်း
သစ်



မိုးလိက်



ရှေးရှေးတုန်းကပေါ့ကွယ်။ ဗာရာဏသီပြည်ကြီးကို ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး အုပ်စိုးစဉ်ကာလတစ်ခုမှာ ဂင်္ဂါမြစ် တစ်ဖန်ဘေးရဲ့ သဲသောင်ပြင် ဖွေးဖွေးပေါ်မှာ အမျိုးမြင့် ခြတ်တဲ့ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ဟာ သပ်ရပ်တဲ့ အဝတ် အစားအပြည့်အစုံနှင့် မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသတဲ့ကွယ်။

ကောင်းကင်က သူရိန်နေမင်းကလည်း တစ်ဆင့် ထက်တစ်ဆင့် မြင့်တက်လာပြီး နေ့မွန်းတည့်လာပါ ရော။ ဒါပေမဲ့ နေပူပူပြင်းပြင်းအောက်မှာလည်း အဲဒီ ပုဏ္ဏားလေးဟာ တစ်ချက်မျှ မညည်းမညူပဲ ထိုင်မြဲ ထိုင်နေသတဲ့။

သူဟာ နေပူထဲမှာတင်မက လေပြင်းတိုက်နေတဲ့ ကြားထဲမှာလည်း တစ်ချက်မှ မညည်းမညူ။ ဘယ် လောက်အေးအေး ဘယ်လောက်ပူပူ အဲဒီသောင်ပြင် ပေါ်မှာ ထိုင်နေသတဲ့။ အဲဒီလို ထိုင်နေတဲ့အခါမှာ သူ ကိုယ်ပေါ်မှာ ပုဏ္ဏားမျိုးတွေလွယ်တဲ့စလွယ်လည်း ပါ တာပေါ့။ အဲဒီစလွယ်ကိုကြည့်ရုံနဲ့သူဟာ အမျိုးဇာတ်မြင့် တဲ့ အနွယ်မှန်းလည်း အားလုံး သိနိုင်ကြတာပေါ့။

ဒီလိုနှင့် ပုဏ္ဏားငယ်လေးဟာ တစ်ရက်နှင့်တစ် ရက်ပြောင်းလာပြီးနေ့စဉ်သူတစ်ယောက်တည်းသောင် ပြောင်မှာ ထိုင်နေတာကို ပတ်ဝန်းကျင်အနီးအနားက လူတွေက သတိပြုမိလာကြသတဲ့။ ပထမဦးဆုံး အဲဒီ သောင်ပြင်နှင့်နီးတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေဟာ သောင်ပြင် မှာ လူတစ်ယောက် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေတာ တွေ့ရ တယ်ဆိုပြီး လာလာကြည့်ရာကနေ တစ်ယောက်စကား နှင့်ဆိုသလို လူတွေအားလုံး သိသွားကြပြီး နေ့တိုင်း အဲဒီသောင်ပြင်ကို သွားသွားကြည့်ကြတာပေါ့ကွယ်။

အဲဒီသောင်ပြင်ကို ကျေးရွာက လူတွေလူတွေ တစ် ရွာပြီးတစ်ရွာ လာကြည့်ကြ။ ပြီးတော့ ပုဏ္ဏားလေးကို ကြည့်ပြီး တီးတိုးတီးတိုးနှင့် ဝေဖန်ပြောဆိုကြတာပေါ့။

“ဟဲ့... ပုဏ္ဏားလေးက ဒီလောက်နေပူ၊ မိုးရွာထဲမှာ ပူလည်းမညည်း၊ ချမ်းလည်းမညည်းနှင့် တစ်ယောက် တည်းထိုင်နေတာ ဘာလုပ်တာလဲဟဲ့”

“မသိပါဘူးဟယ်၊ အဲဒီပုဏ္ဏားလေး ဒီသောင်ပြင်မှာ မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေတာ လေ။ ငါးရက်လောက်ရှိပြီ ဆိုပဲ။ အစာလည်းမစား၊ ရေလည်းမသောက်နဲ့တဲ့ ဟဲ့”

“ဟယ်...ဒါဆို ဒီသူငယ်လေး အာဟာရပြတ်ပြီး လဲ သွားတော့မပေါ့”

“ဟဲ့ သူရဲအဝတ်အစားကိုကြည့်ရတာ နိမ့်ပါးတဲ့ အမျိုးဇာတ်အနွယ်ကမဟုတ်ဘူး။ အင်မတန်မြင့်မြတ်တဲ့ အမျိုးအနွယ်ထဲကပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ရွာနီးချုပ်စပ်ထဲကလူတွေ လာကြည့်ပြီးနောက် မြို့ ပေါ်ကလူတွေဆီ သတင်းရောက်သွားပြီး မြို့ကလူတွေ လူစုလူဝေးနှင့် လာကြည့်ကြပြန်ရောတဲ့ကွယ်။

မြို့ကလူတွေ လာကြည့်ရင်လည်း ဒီသောင်ပြင်ပေါ် မှာမလှုပ်မယှက်ထိုင်နေတဲ့ပုဏ္ဏားငယ်လေးကိုကြည့်ပြီး အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ကြပြန်ရောတဲ့။ မြို့ကလူတွေ ပြီးသွား တော့ သူဌေး၊ သူကြွယ်၊ ကုန်သည်အမျိုးနွယ်တွေဘက် ကလည်း ဒီသတင်းကိုကြားပြီး အသုတ်လိုက်၊ အသုတ် လိုက်နှင့် လာလာပြီး ကြည့်ကြတာပေါ့။

သူဌေးသူကြွယ်တွေ သိပြီးသွားတဲ့နောက်မှ ကုန် သည်မျိုးရိုးတွေဘက်ကို ဒီသတင်းပေါက်သွားပြန် သတဲ့။ ဒီတော့ ကုန်သည်မျိုးရိုးတွေဘက်က လာကြပြန် ရောတဲ့။

ဒီသောင်ပြင်ကို လာသမျှလူအားလုံးဟာ ဒီပုဏ္ဏား လေးကို စိတ်ဝင်စားပြီး အကြောင်းစုံကို သိလိုက်တဲ့ အတွက် မေးမြန်းစုံစမ်းကြပေမယ့် ပုဏ္ဏားလေးကတော့ ဖြူသည်၊ မည်းသည် ဘာဆိုဘာမျှ မဖြေကြားဘဲ တုံ့ကို ဘာဝေ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်မြဲထိုင်နေသတဲ့ကွယ်။

သိချင်သူက များများလာပြီး စုံစမ်းသော်လည်း ပုဏ္ဏားလေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာအဖြေတစ်ခုမျှ မရလာ ဘူးတဲ့။

ဒီနောက်တော့ တိုင်းပြည်ကိုအုပ်ချုပ်တဲ့မင်းကြီးရဲ့ လက်အောက်က စစ်တပ်က ရဲမက်ဗိုလ်ပါ။ အမှုတော် ထမ်းတွေ့ရော နန်းတော်ထဲက မင်းညီမင်းသား



တွေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပြောရင်းဆိုရင်းမှ မင်းကြီးရဲ့ ခွေနှားတော်ဆီသတင်းပေါက်ကြားသွားပါလေရောကွဲ့။

ဘုရင်ကြီးကလည်း ဒီအဖြစ်မှန်ကိုသိလိုတာမို့ မင်းချင်းတွေကို သောင်ပြင်ဆီစေလွှတ်ပြီး မေးမြန်း ခုံစမ်းခိုင်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးဆီက ဘာမျှ အဖြေတစ်စုံတစ်ရာမကြားတဲ့အတွက် ဘုရင်ကိုယ် တော်တိုင် စိတ်တော်ကွက်ပြီး-

“ကိုင်း ဒါဆိုလည်း ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ကိုယ်တိုင် ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်သုဉ်းရိရာ သောင်ပြင်ကို ဆင်းကြည့်တော်မူ မယ်၊ ဝေါယာဉ်တွေ ပြင်ချေမောင်မင်းတို့...”

ဆိုပြီး အမိန့်တော်ချသတဲ့။

ဒါနဲ့ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ဝေါယာဉ်တော် စီးပြီး သောင်ပြင်စစ်ကို ထွက်တော်မူလာသတဲ့ကွယ်။

ဘုရင်ကြီးဟာ သောင်ပြင်ကိုရောက်တာနှင့် ဝေါယာဉ်တော်ပေါ်မှဆင်းကာ သောင်ပြင်အလယ်မှာ နေပူဒဏ်၊ လေပူဒဏ်တွေကို မညည်းမညူခံရင်း ထက်ဝယ် ခွဲခွေနေထိုင်နေတော်မူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ငယ်လေးနားကို သွားပြီး မေးတော်မူသတဲ့ကွယ်။

“အသင်ပုဂ္ဂိုလ်ငယ်၊ အဘယ်အတွက်ကြောင့် သောင်ပြင်ပေါ်တွင် နေညရက်ဆက်ကာ အစာမစား၊ ရေမသောက်ဘဲ၊ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေပါသလဲ၊ သင့်တွင် အဘယ်သို့သောပြဿနာအခက်အခဲများ ကြုံနေရပါသနည်း၊ ငါ့ကိုယ်တော်အား လျှောက်တင်ချေလော့”

ဟု ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် ပုဂ္ဂိုလ်ငယ်လေးဟာ မျက်စိကို အသာဖွင့်ပြီး ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးကို စကားဆိုသတဲ့။

“အို အသင်မင်းကြီး လောကတွင် လူတို့မည်သည့် ကြုံတွေ့ရသောအခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်သည့် လူမျိုးကိုသာ ဖွင့်ဟလိုစိတ်ရှိသည်။ ဖြေရှင်းပေးနိုင်စွမ်း မရှိသူများ၏အမေးစကားကိုမူ ဖြေလိုစိတ်ရှိမည်မဟုတ်ချေ။ သို့အတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အခြားသူများ၏ အမေးစကားကိုမဖြေဘဲ အရှင်မင်းကြီး၏အမေးစကား

ကိုမူ ဖြေကြားတော်မူပါမည်ဘုရား”

“ကိုင်း ဒါဆို အမောင်ရဲ့ ပြဿနာအခက်အခဲကို လျှောက်တင်စေများ”

“မှန်လှပါ။ ကျွန်တော်မျိုးသည် ဒီသာပါမောက္ခကြီး ထံတွင် ပညာသင်ကြားရန်အတွက် ငွေကြေးမရှိပါ။ သို့သော်လည်း ဆရာကြီးအား အခကြေးငွေအား သင်တန်းပြီးဆုံးမှသာယူပါရန် တောင်းဆိုခဲ့ရာ ဆရာကြီးက ခွင့်ပြုသဖြင့် သင်တန်းတက်ခဲ့ပါသည်။ ယခုအခါ သင်တန်းပြီးဆုံး၍ ပေးရန်ငွေကြေးကို ကျွန်ုပ်၏ မိဘဆွေမျိုးများ ပြန်လည်တောင်းယူ၍ လှေဖြင့်ပြန်လာရာ လမ်းတွင် မှန်တိုင်းမိ၍ လှေနှစ်မြှုပ်ကာ ပါလာသည့်အသပြာ ခုနစ်ရာလည်း ရေအောက်ရောက်သွားခဲ့ပါပြီ။ လူအသက်ရှင်၍ လွတ်ခဲ့သော်လည်း ဆရာကြီးအား ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း ငွေကြေးအသပြာ မဆပ်နိုင်တော့သဖြင့် ထိုအခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည့်သူကို ရှာဖွေတွေ့ရှိရန် ဤသို့ကြံမိရပါသည်မင်းကြီး”

ပုဂ္ဂိုလ်ငယ်လေး၏ လျှောက်တင်ချက်အဆုံးမှာ တော့ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးဟာ ကျေနပ်အားရစွာ ပြုံးတော်မူ၍-

“သင့်ရဲ့ မဖြေရှင်းနိုင်သောပြဿနာတစ်ရပ်အား တိုင်းသိပြည်သိလုပ်၍ ကျွန်ုပ်လို ရှင်ဘုရင်အထံ ရွှေနှားတော်ပေါက်ကြားအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ သင့်အစွမ်းကို ချီးကျူးမိပါတယ်။ ဒါကြောင့် သင်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ပညာသင်စရိတ် အခက်အခဲ၊ ဒီသာပါမောက္ခကြီးထံပေးရန် ကျန်သည့် အသပြာခုနစ်ရာ ရဲ့နှစ်ဆ အသပြာတစ်ထောင်လေးရာကို ဆုငွေအဖြစ် ချီးမြှင့်တော်မူတယ်”

ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

လင်းသက်နိုင်

မိုးအလီမာ

ဝတ္ထုအောင်မ

မောင်ဝတ္ထုလေး
ဟာ ကောင်ပေါ်မှာ
ထင်းခုတ်၍ အာ
ဆက်မွှေးတယ်...
သူ ယဉ်စဉ်ကတည်း
က မိဘများဆုံး
သွားလို့ ကျေးမွေး
မြို့ရပ်ယဉ်စုယဉ်
ဘူးတဲ့ သူ့ဘဝသူ
ကြောင်းပြီး ဆင်းရဲ
ပင်ပန်းစွာ ကြိုးငြိုး
လာရတယ်...



တစ်နေ့တော့...



ထင်းခုတ်ပြီး မြန်
လာရာ လမ်းမှာ
သူ့လေးတစ်ကောင်
သွားတွေ့သတဲ့...

အဖွဲ့လေးက ပြောပြပြောပြ လက်ထက်နဲ့
ချစ်စရာလေးဆို ကောက်ယူပြီး အိမ်မှာ
အိပ်ကုံထဲ ထည့်ပေးထားတယ်...

နေ့ခင်းတစ်နေ့
ထင်းရက်သွားသိန်း
ရယ်စရာပဲသောနဲ့

ခရုလေးက
ကျွတ်ထင်းရက်သွား
မရဘဲ အိမ်ကို ကြည့်
ထားလိုက်နေရ...

ပြောပြီးထင်းရက်သွားရာ
ညနေကောင်းမှ အိပ်ပြန်
ရောက်တယ်...

ထမင်းချက်ဖို၊ ငါးဖိုထဲ
ဝင်လိုက်တော့ ထမင်း
ဟင်းချား ချက်ပြီးစား
ဖြစ်နေတာ တွေ့လိုက်
ရတယ်..

ဟင်!

စားသောက်ပြီး မိုးချုပ်စေတာအင်ပါ
စုရကလေးကို တစ်ချက်လွှမ်းကြည့်တဲ့
ပြီး အိပ်ရာ ဝင်ခဲ့သတဲ့..

နေထိုင်တစ်နေ့ အိမ်ပြန်
ရောက်ပြန်တော့လည်း
ထမင်း ပန်းချား ချက်
ပြီး ဖြစ်နေပြန်ရော..
မောင်ဝဏ္ဏလည်း အာ
တွေးရခက်နေတာပေါ့..



မနက်ထင်းရက်စွာလည်း မောင်ဝဏ္ဏ စစ်စားသတဲ့.

အိမ်ပြန်
ရုံစမ်းမှ ဖြစ်မယ်.

အိမ်ပြန်တည်း
ပေါက်ကနေ
အိမ်ထဲချောင်း
ကြည့်လို့ရတာ..



အခု နတ်မိမယ်
တမျှ လွယ်တဲ့ မိန်းမပျိုလေး
အင်တုံ ထိကာ ထွက်လာ
ပါလား...



မောင်ထွဋ်လုနင်း အိမ်ထဲပြေးဝင်
ဆွမ်းပြီး လက်ကိုဖမ်းဆွဲကာ...

ဟေ့.ဟေ့.
ဆင်းတယ်ဆရာတော်...

ကျွန်မ ရှင်ဓမ္မေးထားဆွဲ
ခရုလေးပါပဲရှင်. ရှင်ကို
ကုလီမလို့ပါ...

ဒါဆိုလုနင်း
ကျွန်ုပ် နေလိုက်
ပါတော့လားဗျာ

မိန်းမပျိုလေးက သဘော
တူမျှတာကြောင့် မောင်ထွဋ်
နဲ့ ခရုမယ်လေးတို့ အကြွေ
လင်မယားအံ့ဖြစ် ပေါင်းဖက်
ကြတာတဲ့...

မယ်လိမ္မာလေးဟာ အချက်အမြတ်အလုပ်
အကိုင် အင်မတန်ထက်တဲ့အတွက်မောင်ထွဋ်လေးကို
တာဝန်သာယာစွာ ဖြည့်ပြီးလယ်မြေတစ်ကွက်ငှါးခါ အေး
ချမ်းစွာ လုပ်ကိုင်စားသောက် ကြတာပဲ...



တစ်နေ့တော့...
မြိုင်နီမင်း၊ ကျောက်တောင်ကြီး

မေင်းမင်း၊ တစ်နေ့
ကို ဘယ် နှစ် ကြိမ်မြေ
သွယ်သေး..



မောင်တက္ကလေး၊ လူရိုး
တစ်ယောက် ဖြစ်သော
တော့ မဖြေနိုင်ဘဲ သေး
ငိုနေတာထင်..
မြိုင်နီမင်းက

တော်တော်
နဲ့တော့ကောင်း ပဲ

မြောပြီး
ထွက်သွား
တယ်...



ဒီအိမ်ရောက်
တော့ အနီးသုဉ်
ကို ပြောပြရ...



အို. နောက်တစ်နေ့
သုဉ်လို့ လာမေးရင် မြိုင်နီ
မင်းက တစ်နေ့ တယ်နှု
ကြိမ် ငြင်းစီးသေးလို့
ပြန်မေးလိုက်ပါ!



မောင်ဝတ္ထုလည်း ပွတ်တား
လိုက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ဖြို
လိုက်ပြီး ထာမေးတော့ ပြန်
မေးလိုက်တယ်။ ခြံနစ်မင်း
လည်း အံ့အားသင့်စွားပြီး



ဟေ့

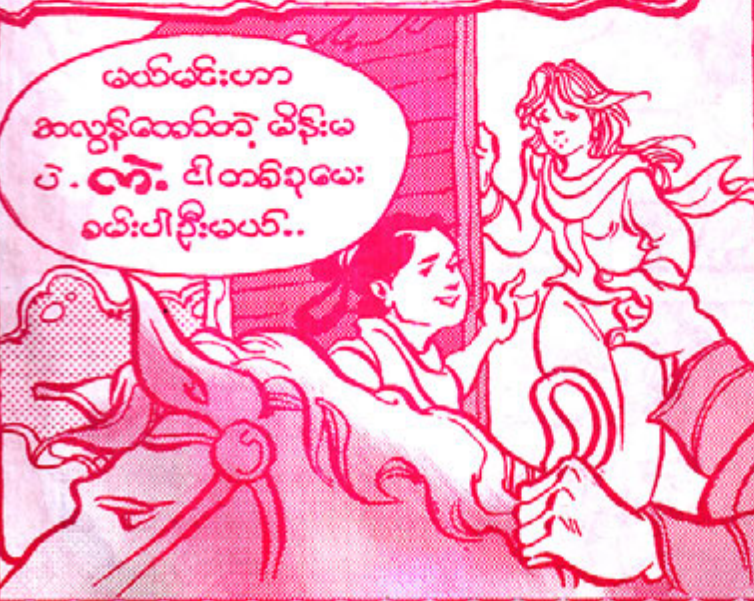
မင်းကိုတယ်ဆို
သင်ပေးတာလဲ..

ကျွန်တော့်
ရိုး သင်ပေး
တာပါ..



တယ်တော်
ပါလား ဒါတွေ
ချင်တယ်ကွာ..

မောင်ဝတ္ထုလည်း အိမ်ထဲသွားရာ အိမ်ထဲသွား
မှာ ဂုဏ်နေတဲ့ မယ်လိမ္မာကို တွေ့ရတာ..



မယ်မင်းဟာ
အလွန်တော်တဲ့ မိန်းမ
ပဲ. **ဟေ့** ဒါတစ်ခုပေး
ခမ်းပါဦးမယ်..





မြေနှင်းကွင်း တစ်ခုမှာ
မြေကို သွင်းထားပြီး
ကိုယ်ကို လေထဲမှာ
ဟန်ထားကာ...

ကျွန်ုပ်တို့ ပေါ်ကို
တက်မှာလား... သိမ်းမှာ
လား၊ မြေခင်းပါနဲ့

သုတ်အဝေါ
မယ်လိမ္မာ
လေးလည်း
ထံစားပေါက်
ကို ခွဲရင်ဦး

ကျွန်မကလေး
အထိထိမှာလား...
အမြင်ကိုထွက်မှာ
လား၊ မြို့ဝန်မင်း
အရင်မြေပါနဲ့

မြို့ဝန်မင်းလည်း
အိုးဝိုင်းအင်းတစ်
ဖြစ်ကာသုတ်သီး
သုတ်ပျာမြန်

ထွက်သွားတော့သတိ...

ရက်အနည်းငယ် ကြာရော
အဘီ ခြုံနင်းလည်း ပညာရှိ
တစ်ယောက် ခေါ်ပြီး ရောက်
လာပြန်တယ်..

မယ်မင်းကို
ကျင်မေးခွန်းတစ်ရပ်
မေးမယ်. မောင်စဉ်
ပညာရှိနဲ့ မယ်မင်း
အတူတူ ဖြေရမယ်.

ဒီပေခဲ
အဖြေက မတူ
ရဘူးနော်..

မေးခွန်းတွေကတော့
မိုးပေါ်ကို တက်လာတာ ဘာလဲ?
မြေထဲကို ဆင်းတာ ဘာလဲ?
အရသာ ဆိုးတာ ဘာလဲ?
အရသာ ချိုတာ ဘာလဲ?

သနပ်အဘီ
ပညာရှိက..

မိုးပေါ်တက်တာ နက္ခတ်
တွေပါ. မြေထဲဆင်းတာက ရေတွင်း
စွန်ပလွဲ အမိမ်းမျိုး ဆိုးတဲ့ အရသာ
စွန်ပလွဲ အနံ့ ချိုသာနည်
ပျားပမာ..





မယ်လိမ္မာလေး အလှည့်ရောက်တော့...

ဝိုင်းစု ပြည်သား
မိုးပေါ်ဥဌား၊ ရာဇာစိုးမင်း မြေ
ထိခင်း၊ ဝမ်းသေသာ အခါ ဘာ
မှ မကောင်း၊ ဟောင်းလောင်း
ဝမ်းဟာ တွေ့ကရာ ချိုဖြူ



လို့ မပြောလိုက်ရာ
မြို့နယ်မင်းနဲ့ ပညာရှိ
သစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြုံညှိပြီ



ဟေ့

နောက်မေးခွန်းထပ်မေး
မယ် သယ်ဆွဲတွေကဆင်း
ရဲပြီး သယ်ဆွဲတွေကချမ်း
သာကြသလေ

သယ်ဆွဲရာ
ဟာမည်းပြီး သယ်ဆွဲရာ
ဟာ အဖြူဆုံးလေ

ပညာရှိက အယ်လ် ဦးအောင်
အခုအယက် မြေမြင့်တယ်..

ဝိုင်းစုပြည်
သာတွေဟာ အ
ချမ်းသာဆုံးဖြစ်ပြီး



အဖြူဆုံးက
နှင်း၍ အမဲဆုံးက
မင်းရပ်..



မောင်လေးက...
သားက...

စကားပြောရာ
ပါးစပ်သာပါစေ့ လွန်ဆင်းရဲ
အလုပ်လုပ်ရာ လက်ဆုံပါ ချမ်းသာ
သူတွေ့ကံ. ဆုဇွန့်လုံး အမည်း
ဆုံး..လူခွဲနွှဲလုံး အမြဲဆုံး...



လို့ ပြောလိုက်ရာ
မြှုပ်နှံမင်း လည်း
စိတ်ဆိုး မာနဆိုးနဲ့

ဟင်း..မီးဟာ
အတောင့်ကို ပါးရောင်နပ်
ရောင်ရှိတာပဲ.. သတိပေး -
မယ်မင်း အရာနှစ်ခုပိတ်
ဆက်ဆံရမယ်..



တစ်ခုက အတွင်းက
အရိုး အပြင်က အသားရှိတဲ့
အရာ နောက်တစ်ခုက အတွင်း
ကအသား အပြင်က အရိုး
ရှိတဲ့ အရာ...



အိမ်ထောင်နှစ်ခု မဆက်ဆံ
နိုင် ဂုဏ်တော့ မယ်မင်းပေးတကျား
ကို ခေါ်ငါးမြတ်သတ်မယ်..



ပြောဆိုထွက်သွား အိမ်နီးနားချင်းများ
က မတရားလုပ်လို့ မသိမရပ်နိုင် ဖြစ်
ပြောပေမယ့် စာမဖတ်တတ်နိုင်ကြဘူး



မယ်လိမ္မာလေးကတော့ စေားစေားဆေးဆေးပါပဲ
နောက်တစ်နေ့ကျတော့ မယ်လိမ္မာလေး ခြုံနီထံ
သွားပြီး စာရာနှစ်ခု ဆက်ဆံလိုက်တယ်...



စွန့်ပလွံတီးအညို
အသီးတစ်လုံးနဲ့
ကြက်ဥတစ်လုံးပါပဲ..



ခြုံနီမင်း မိတ်ဆက်
မဟာနဲ့ ဆက်သွယ်
လေးကို ခြုံနီတော်မေး
လိုက်ရတယ်..

ဒါပေမဲ့ ရက်စက်တာကြောင့်အဲဒါ
ထပ်တလဲလဲထားများကို ခေါ်ပြီး မောင်
ထွေး အိမ်ကို ရောက်လာပြန်သေး...

ယောသဝဉ် ပုလဲကို
ကြိုးချုပ်ပေးပါ မဆုတ်နိုင်
လို့ကတော့ မယ်မင်း
ယောက်ျား စက်ဝိုင်းတက်
ရပြီတာမှတ်..

ပုလဲဟာ အထဲ
မှာ အကောက်
ရိုးကောက် နဲ့
အပေါက်ထွင်း
ထားတယ်..



ထက်စာမှ မတတ်နိုင်ပေမယ့်
မယ်လိမ္မော်လေးကတော့ ပုလဲ
ပေါက်ထဲကို ပျားရည်ထည့်
ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်ကို ကြိုး
ချုပ်ပြီး အဝ ဖွာထားတယ်။
ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင် ပျားရည်နဲ့
ရဆောအခါတစ်ဖက်ပေါက်က
ဝင်ပြီး တစ်ဖက်က ထွက်လာရာ
ကြိုးသွါပြီးသားဖြစ်သွားတယ်။

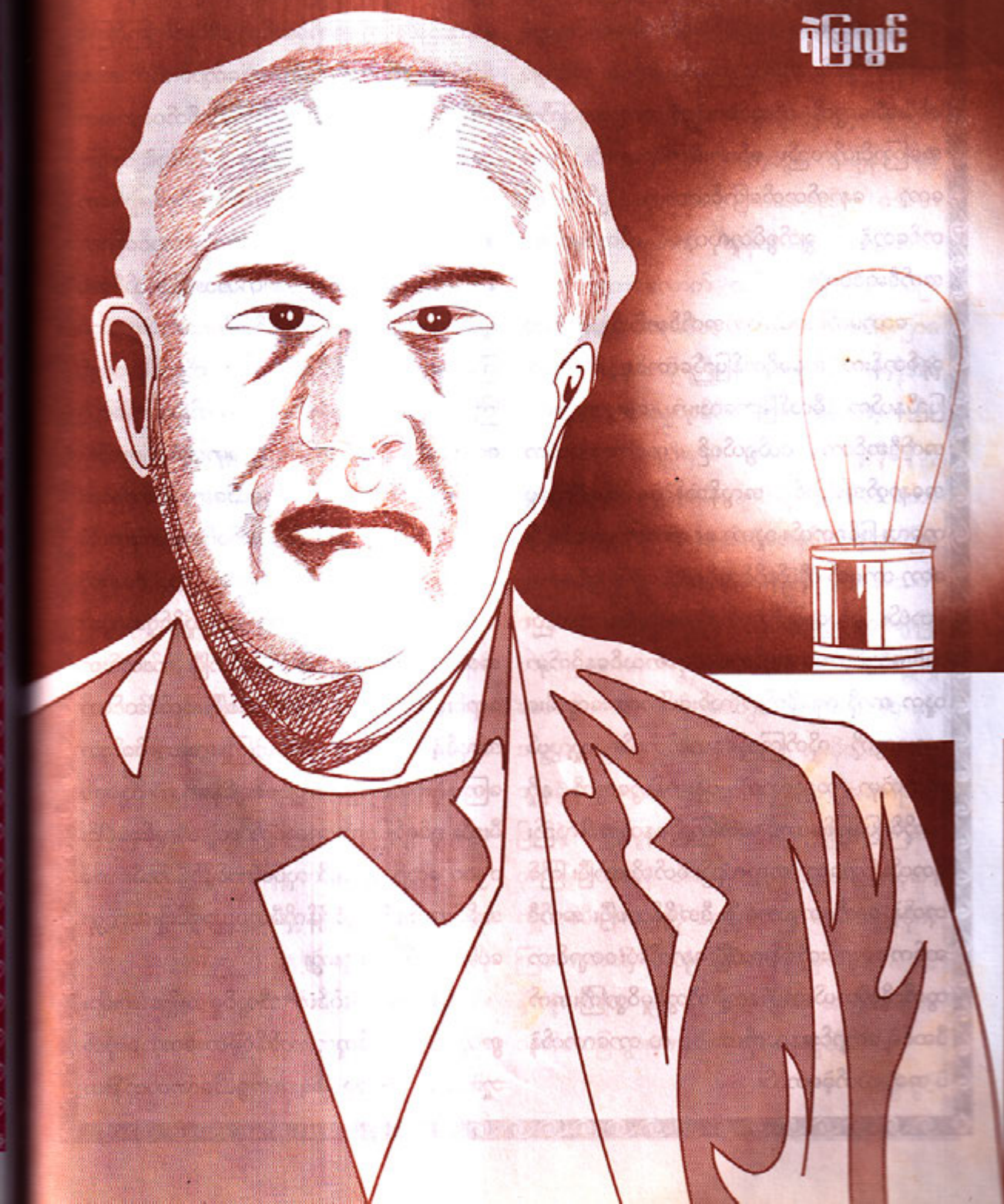


ပြီး ခြုံငုံမင်းထံ ဆက်သလာရာ ခြုံငုံမင်း
လည်း ရှက်ရှက် နဲ့ မောင်ထွေးကို လှည့်လေး
လှည့်လေး ကြည့်တတ်တယ်...



သောမတိန် အက်ဒီဆင်

ရဲမြေပွင့်





ညီလေးတို့အိမ်မှာညအခါရုတ်တရက်လျှပ်စစ်မီး ပျက်သွားတဲ့အခါမှာ ဘယ်လောက် အဆင်မပြေ ဖြစ်ကြရတယ်ဆိုတာကို ကိုယ်တိုင် ကြုံဖူးကြမှကြပေါ့။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ လျှပ်စစ်မီးသီး၊ မီးချောင်းတွေရဲ့ တန်ဖိုးကိုလည်း နားလည်ကြမှာပေါ့ကွယ်။ အဲဒီလျှပ်စစ်မီးသီးတွေကို တီထွင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့ အကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားမိကြရဲ့လားကွဲ့။ သူကတော့ နောက်တတ်ပြောင်တတ်တဲ့ ညီလေးတို့ တစ်တွေနဲ့ ချွတ်စွပ်တူလှတဲ့ တီထွင်မှုဘုရင် အက်ဒီဆင်ပဲကွဲ့။

သောမတ်စ်အယ်လဗာအက်ဒီဆင်ကို ၁၈၄၇ ခုနှစ်တုန်းက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အိုဟိုင်းရီး ပြည်နယ်က မီလန်မြို့ကလေးမှာ မွေးဖွားခဲ့တယ်။ အက်ဒီဆင်ဟာ ငယ်ရွယ်စဉ် ကလေးဘဝထဲက အနောက်အပြောင် အလွန်သန်တဲ့ လူရှုပ်လူပွေ ကလေး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူဟာ နေရာတကာမှာ စပ်စုပြီး တော့ ဘာမဆို ကိုယ်တိုင်လုပ်ရကိုင်ရမှ ကျေနပ်လေ့ ရှိတယ်။ မူလတန်းကျောင်းကို ရောက်တော့လည်း အဲဒီအကျင့်က မပျောက်ဘူး။ ဆရာ စာသင်နေခိုက်မှာ သူက စာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လမ်းပေါ်ကကားတွေ မီးရထားတွေကို လိုက်ကြည့်နေတတ်တယ်။ သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှာ ထည့်လာတဲ့ ပန်းကန်ကွဲတွေကို နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်အောင် ဆက်ကြည့်နေတဲ့အခါလည်း ရှိတယ်။ ကြာတော့ ဆရာလည်း စိတ်ဆိုးလာပြီး ကြိမ်တုတ်နဲ့ ဆော်တော့တာပေါ့။ ဒီအချိန်ကစပြီး အက်ဒီဆင်က ကျောင်းကို မုန်းလာပြီး နောက်ဆုံးကျောင်းက ထွက်လိုက်တယ်။ ကမ္ဘာကျော်တီထွင်မှုပညာကြီးအက်ဒီဆင်ရဲ့ ကျောင်းနေသက်ဟာ ၁၃ လ တာလောက်နဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ခဲ့ရတယ်။

ကျောင်းကထွက်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် အက်ဒီဆင်ရဲ့ ပညာရေးကတော့ ဆုံးခန်းတိုင်သွားတာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့။ သူ့မိခင်က အငြိမ်းစား ကျောင်းဆရာမတစ်ယောက်ဆိုတော့ အက်ဒီဆင်ကို အိမ်မှာပဲ ကြင်ကြင်နာနာ စာသင်ပေးတယ်။ စာသင်ကျောင်းထက် အမေ ကျောင်းက အက်ဒီဆင်အတွက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေပြန်တယ်။ အမေက သားဖြစ်သူရဲ့ ထူးခြားတဲ့စွမ်းရည်ကိုနားလည်ထားလေတော့ ဒီစွမ်းရည်တွေ အစွမ်းကုန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတတ်အောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့တယ်။ အမေက ကြင်နာတတ်သလို အယ်ဒီဆင်ရဲ့ ဖခင်ကလည်း အမြော်အမြင် ကြီးမားတယ်။ အလုပ်ကြိုးစားတယ်။ အက်ဒီဆင် အခုလို တီထွင်မှု ဘုရင်ကြီးဖြစ်လာရတာ သူ့မိခင် ဖခင် လက်ဦးဆရာတွေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်လို့ ဆိုရင်လည်း မမှားဘူးပေါ့ကွယ်။

သူ့အသက် ၁၂ နှစ်သားအရွယ်ရောက်တော့ဓာတုဗေဒပညာကို ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားလာခဲ့တယ်။ မိဘက သိပ်မချမ်းသာလေတော့ သူလိုအပ်တဲ့ ကိရိယာတွေ ဓာတ်ဆေးတွေ ဝယ်ယူနိုင်ဖို့အတွက် အက်ဒီဆင်ဟာ ရထားပေါ်မှာလိုက်ပြီး သတင်းစာရောင်းခဲ့ရရှာတယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး အက်ဒီဆင်ဟာ အလုပ်နဲ့ ပညာကို ဒွန်တွဲကြိုးစားလာလိုက်တာ ကြေးနန်းရိုက်ကိရိယာ၊ လျှပ်စစ်ဂျင်နရေတာ၊ လျှပ်စစ်မီးသီး၊ ရုပ်ရှင်ပြစက်၊ ဓာတ်စက် စတဲ့ တီထွင်မှုပေါင်း ၁၂၀၀ ကျော် တဲ့အထိ လုပ်တောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ အခုအချိန်အထိ သူ့ရဲစံချိန်ကိုမိတဲ့ပညာရှင်မျိုး ကမ္ဘာပေါ်မှာ မပေါ်သေးဘူးကွဲ့။

ဒါပေမဲ့ အက်ဒီဆင်ဟာ တီထွင်မှု အမျိုးပေါင်းများစွာကို လွယ်လွယ်ကူကူ လုပ်နိုင်ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ အသက် ၁၃ နှစ်သား အရွယ်လောက်တုန်းက



ရထားတွဲတစ်တွဲမှာ ဓာတုဗေဒ စမ်းသပ်ရင်း ရုတ်တရက် ပေါက်ကွဲခဲ့လို့ နားတစ်ဖက် ပင်းခဲ့ရရှာတယ်။ နားတစ်ဖက် အသုံးမဝင်တော့တဲ့တိုင်အောင် သူ့ရဲ့ စူးရှတဲ့ မျက်ဝန်းတွေရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ကျန်တဲ့နားတစ်ဖက်နဲ့ပဲ ဓာတ်စက်အမျိုးမျိုး၊ ကြေးနန်းရိုက်ကိရိယာတွေ၊ တယ်လီဖုန်း စတဲ့ အသံနဲ့ဆိုင်တဲ့ ကိရိယာတွေကို ဆက်လက် တီထွင်နိုင်ခဲ့တယ်။

အဲဒီလို အက်ဒီဆင်ဟာ ရူပဗေဒဘာသာရပ်နဲ့ ဓာတုဗေဒဘာသာရပ်တွေမှာ သူမတူအောင် ထူးချွန်ခဲ့ပေမဲ့ သင်္ချာဘာသာမှာကျတော့ အလွန်ညံ့ခဲ့တယ်။ ဒါကို သူနဲ့တွဲလုပ်တဲ့ လူတွေအားလုံးက သိထားလေတော့သင်္ချာညံ့တဲ့သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးလို့ဝိုင်းဝန်းလှောင်ပြောင်ခဲ့ကြတယ်။ သူ့အသက် ၂၆ နှစ်သားအရွယ်မှာ သူနဲ့အတူတွဲလုပ်နေကြတဲ့ မယ်လွန်ပတ် သုတေသနဌာနကြီး တစ်ခုလုံးကို သူ့ရဲ့ တီထွင်မှုစက်ရုံကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်ပြီး မရေးမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားတဲ့ ပစ္စည်းဆန်းတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်ထုတ်လုပ် ပြတယ်။ ဒါနဲ့ ပညာရှင်အားလုံးက အက်ဒီဆင်ကို မယ်လွန်ပတ်မြို့ရဲ့ မှော်ဆရာကြီးရယ်လို့တောင် တင်စားခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြတယ်။ အက်ဒီဆင်က လူသားတွေအတွက် အကျိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းအမြောက်အမြားကို လက်ငင်ချက်ချင်း တီထွင်ပြနေလေတော့ ပစ္စည်းသစ်တစ်မျိုး တီထွင်ပြဖို့အတွက် သူဟာ နေ့မအိပ် ညမအိပ် ကြိုးစားခဲ့ရရှာတယ်။

သူ့အသက် ၃၂ နှစ်အရွယ် ရောက်တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချိန်ကြာကြာ ထွန်းလင်းတောက်ပနိုင်တဲ့ မီးသီးတစ်မျိုးကို လုပ်ပြမယ်လို့ ကြေညာခဲ့တယ်။ သူတို့ခေတ်တုန်းက ညရောက်ပြီးဆိုရင် ဓာတ်ငွေ့သုံး အောက်လင်းဓာတ်မီးကြီးတွေကိုပဲ သုံးကြရတယ်။

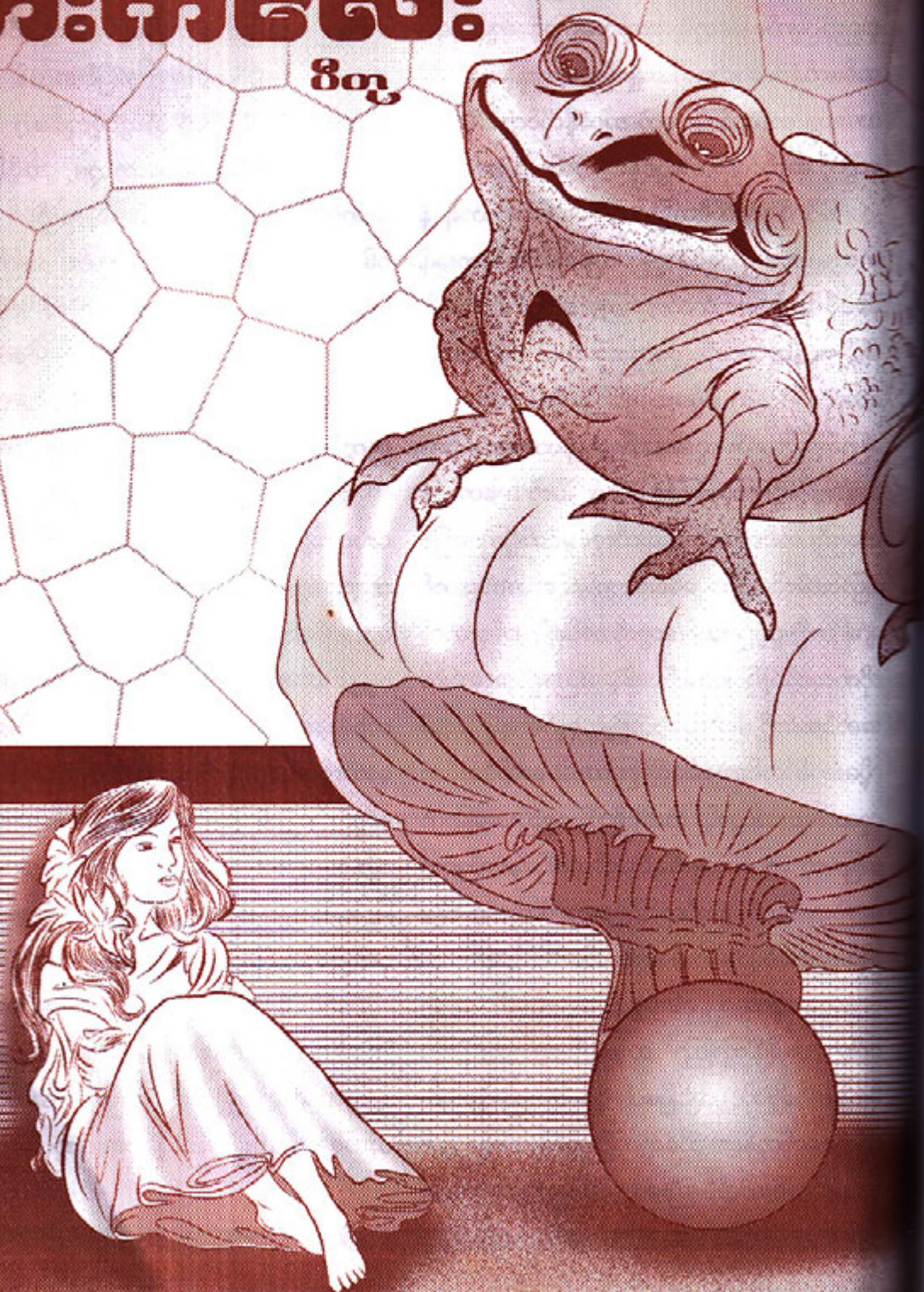
အဲဒီ ဓာတ်မီးကြီးတွေက အဆင်မပြေရင် ထပြီး မီးလောင်ပေါက်ကွဲတတ်တာဆိုတော့ သိပ်ပြီး အန္တရာယ်များတာပေါ့ကွယ်။ ဒါကြောင့် ပိုပြီး အန္တရာယ်ကင်းပြီး တာရှည်အသုံးပြုနိုင်မဲ့ လျှပ်စစ်မီးသီးကို တီထွင်နိုင်ဖို့အတွက် အက်ဒီဆင်ဟာ အပြင်းအထန် ကြိုးစားတော့တာပေါ့။ မီးသီးကို တီထွင်ဖို့ကျတော့ ၁၀ ရက်လောက်နဲ့ မလုံလောက်တော့ဘူး။ အချိန်တစ်နှစ်လောက် ယူရတယ်။ ပိုက်ဆံလည်း ဒေါ်လာ ၁၆ သောင်းလောက် ကုန်တယ်။ အကြိမ်ပေါင်း ၆၀၀၀ ထောင်လောက် ထပ်တလဲလဲ စမ်းသပ်ပြီး ပစ္စည်းအမျိုးပေါင်း ၁၆၀၀ နဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ပေါင်း ၂၀၀ လောက်ကုန်အောင် ကြိုးစားတော့မှ ညီလေးတို့အိမ်မှာထွန်းထားတဲ့ လျှပ်စစ်မီးသီးမျိုးကို ရရှိတော့တယ်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ဗေတမိကကျူလို့ခေါ်တဲ့ လေဟာနယ် လျှပ်စစ်မီးချောင်းရဲ့ အခြေခံသဘောတရားတွေ၊ ရေဒီယို၊ တယ်လီဗေးရှင်းတို့ရဲ့ အခြေခံပညာရပ်တွေကို ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့ပြန်တယ်။ အသက် ၁၂ နှစ်သားအရွယ်ကစပြီး တီထွင်မှုတွေကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဆက်တိုက်လုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ အက်ဒီဆင်ရဲ့စူးရှတောက်ပလှတဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ အသက် ၈၄ နှစ်အရွယ် ၁၉၃၁ ခုနှစ်မှာ ထာဝရ မှေးမှိတ်အနားယူသွားခဲ့တော့တယ်။ သူ့ရဲ့ ဈာပနမှာတော့ အမေရိကန်ပြည်နဲ့ ကမ္ဘာ့လူသားတစ်ရပ်လုံးရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ အမေရိကန်ပြည် တစ်ဝန်းလုံးက လျှပ်စစ်မီးလုံးတွေကို ခေတ္တပိတ်ပြီး အလေးပြုလိုက်ကြတော့တယ်။ အထုံးပါရမီဆိုတာ မှတ်ဉာဏ် ၁% နဲ့ လုံ့လဝီရိယ ၉၉ % ပါဝင်ကြောင်း အက်ဒီဆင်က သက်သေပြသွားခဲ့တယ်လို့ ဆိုရပေါ့ကွယ်။

ဘောလုံးကောက်ပေးတဲ့

မားကလေး

နိဗ္ဗာန်





အလိုဆန္ဒရှိရင်၊ ပြည်ဝိုင်တဲဟိုရှေးရှေးတုန်းက ဘုရင်တစ်ပါးရှိတယ်ကွယ့်။ သူ့ရဲ့သမီးတွေ အားလုံးဟာ ချောမောလှပကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အငယ်ဆုံးသမီးကလေးကတော့ ချောမောလွန်းအားကြီးတာကြောင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တွေ့ မြင်ဘူးနေတဲ့ နေမင်းကိုယ်တိုင်တောင်မှ သူ့မျက်နှာပေါ်ကို နေရောင်ခြည် ပက်ဖြန်းမိတဲ့အခါတိုင်း အံ့သြတုန်လှုပ်ရတယ်။ ဘုရင့်ရဲတိုက်အနီးမှာမှောင်မည်းနေတဲ့ ဧရာမ တောအုပ်ကြီးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီတောထဲက အိုမင်းနေတဲ့ သံပုရာပင်တစ်ပင်အောက်မှာ ရေတွင်းတစ်တွင်းရှိတယ်။ နေအချိန် အလွန်ပူပြင်းတဲ့အခါ ဘုရင့်သမီးတော်ကလေးဟာ တောထဲကိုဝင်သွားကြပြီး အေးမြတဲ့ ရေကန်ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်ကြတယ်။ သူမပျင်းရိလာတဲ့အခါရွှေဘောလုံးတစ်လုံးကိုယူပြီး အပေါ်မြှောက်ပြစ်လိုက် ဖမ်းလိုက်နဲ့ ကစားတယ်။ အဲဒီဘောလုံးဟာ သူမရဲ့အကြိုက်ကစားစရာပစ္စည်းပေါ့ကွယ်။

တစ်ခါမှာတော့ မင်းသမီးလေးရဲ့ ရွှေဘောလုံးဟာ သူ့လက်ထဲကို ရောက်မလာဘဲ မြေကြီးပေါ်ကို ကျသွားတယ်။ အဲဒီရွှေဘောလုံးက ရေထဲကို လိမ့်ဆင်းသွားတယ်။ မင်းသမီးလေးက အဲဒီရွှေဘောလုံးကို မျက်လုံးနဲ့ လိုက်ကြည့်ပေမဲ့ အဲဒါပျောက်သွားတယ်။ ရေတွင်းကနက်တယ်။ နက်လွန်းလို့ အောက်ခြေကြမ်းပြင်ကိုတောင် မမြင်ရဘူး။ အဲဒီအခါမှာတော့ သူ ငိုတော့တာပေါ့ကွယ်။ ကျယ်လောင်သထက်၊ ကျယ်လောင်စွာ သူမ ငိုတယ်။ သူ့ဖြေသိပ်လို့မရဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူမဝမ်း

နည်းကြေကွဲနေတဲ့ အခါ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကိုပြောတယ်။

“ မင်း ငိုလိုက်တာကွာ။ ကျောက်တုံးတောင်မှ မင်းကိုသနားလောက်တယ် ”

မင်းသမီးက အသံလာရာဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ ဖားတစ်ကောင်ဟာ ကြီးမားပြီး အရုပ်ဆိုးလှတဲ့ သူရဲ့ ဦးခေါင်းကိုရေထဲကထိုးထုတ်ထားတာကို တွေ့ရတယ်။

“ အို ရေငုတ်သမားကြီးမို့လား ” သူမက ပြောတယ်။

“ ငါ့ရဲ့ရွှေဘောလုံး ရေတွင်းထဲ ကျသွားလို့ ငါ ငိုနေတာပါ ”

“ မငိုပါနဲ့ တိတ်တိတ်နေပါ ” ဖားက ပြန်ပြောတယ်။

“ မင်းကို ငါ ကူညီနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ ကစားစရာပစ္စည်းကို ငါ ပြန်ယူလာရင် မင်းငါ့ကို ဘာပေးမလဲ ”

“ မင်းလိုချင်တာ ငါပေးမယ် ” သူမကပြောတယ်။

“ ငါ့ရဲ့ အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေ ပုလဲရတနာတွေနဲ့ ငါဆောင်းမယ့် ရွှေသရဖူကိုတောင်ပေးမယ် ”

“ မင်းရဲ့အင်္ကျီအဝတ်အစားတွေနဲ့ ပုလဲရတနာတွေကိုငါဂရုမစိုက်ဘူး။ မင်းရဲ့ရွှေသရဖူကိုလည်းဂရုမစိုက်ဘူး ”

ဖားက ပြန်ပြောတယ်။

“ ဒါပေမဲ့ မင်း ငါ့ကို ချစ်ခင်ပြီး မင်းရဲ့ အဖော်ဖြစ်ခွင့်ပြုမယ်၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ စားပွဲကလေးမှာ မင်းနဲ့အတူ ငါ့ကို ထိုင်ခွင့်ပြုပြီး မင်းရဲ့ ရွှေပန်းကန်ထဲက



အစားအစာတွေကို ငါစားခွင့်ရမယ်၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ ခွက်ကလေးထဲကရေကို ငါသောက်ခွင့်ရပြီး မင်းရဲ့ အိပ်ရာကလေးထဲမှာ ငါ အိပ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် (အဲဒါ တွေရဖို့ မင်း ငါ့ကို ကတိပေးမယ်ဆိုရင်) ငါ ရေ အောက်ကိုသွားပြီး မင်းရဲ့ ရွှေဘောလုံးကလေးကို ယူလာခဲ့မယ်”

“အို . . . ဟုတ်ပြီ” သူက ပြောတယ်။

“မင်း ငါ့ရဲ့ဘောလုံးကို ပြန်ယူလာပေးမယ်ဆိုရင် မင်းလိုချင်တာ အားလုံးကို ပေးဖို့ငါကတိပေးတယ်”

ဒါပေမဲ့ သူက စိတ်ထဲမှာတော့ . . .

“ဒီဖားစကားပြောပုံက မိုက်မဲလိုက်တာ။ သူလုပ် ရမှာက တခြားဖားတွေနဲ့အတူနေပြီး တကွပ်ကွပ် ဖြည့်ဖို့ပဲဟာ။ လူသားတွေနဲ့ သူ ဘယ်လိုလုပ် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနိုင်မှာလဲ” လို့ တွေးမိတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဖားက ကတိစကားရတဲ့အခါ ရေထဲကို ငုတ်လျှိုးသွားတယ်။ ခဏကြာတဲ့အခါမှာတော့ သူက ဘောလုံးကို ပါးစပ်မှာ ကိုက်ချီလျက် ရေပြန်ကူး တက်လာပြီး ဘောလုံးကို မြက်ခင်းပေါ် ပစ်တင်ပေး လိုက်တယ်။ ဘုရင်ရဲ့သမီးက သူမရဲ့ ကစားစရာ ပစ္စည်းကို တစ်ခါပြန်တွေ့ရတဲ့အခါ သဘောကျသွား ပြီး ကောက်ယူကာ ထွက်ပြေးသွားတယ်။

“နေပါဦး။ နေပါဦး” ဖားက ပြောတယ်။

“ငါ့ကို မင်းနဲ့အတူ ခေါ်သွားပါ။ မင်းလို ငါ မပြေး နိုင်ဘူး”

ဒါပေမဲ့ သူနောက်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကျယ် လောင်စွာဖြင့် “ကွပ် ကွပ်”နဲ့ လှမ်းအော်နေဆဲပေမဲ့ အချည်းနှီးပဲပေါ့ကွယ်။ မင်းသမီးက အော်သံကို နား

မထောင်တော့ဘဲ အိမ်ကို တန်းပြေးသွားတယ်။ မကြာခင်မှာတော့ ဖားကို သူမ မေ့သွားတယ်။ ဖား ကတော့ ရေတွင်းထဲကို ပြန်သွားရတာပေါ့ကွယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာမင်းသမီးက ဘုရင်ရယ်၊ နန်းတွင်းသူနန်းတွင်းသားတွေရယ်နဲ့အတူ စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး သူ့ရဲ့ရွှေပန်းကန်ပြားကလေးထဲက အစား အစာတွေကို စားနေတဲ့အခါ ကျောက်တုံးလှေကား ပေါ် တစ်စုံတစ်ရာဟာ ဖလပ်၊ ဖလပ်နဲ့ တက်လာ တယ်။ အဲဒါက လှေကားထိပ်ကို ရောက်လာတဲ့အခါ တံခါးခေါက်လိုက်ပြီး အော်ပြောတယ်။

“မင်းသမီးကလေး။ အငယ်ဆုံးမင်းသမီးကလေး တံခါးဖွင့်စမ်းပါ”

မင်းသမီးလေးဟာ အပြင်မှာ ဘယ်သူရှိသလဲလို့ ပြေးကြည့်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတံခါးဖွင့်လိုက်တဲ့ အခါ တံခါးရှေ့မှာ ဖားတစ်ကောင်ထိုင်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူက တံခါးကို ကယျာ ကယာ ဆောင့်ပိတ်လိုက်ပြီး ထမင်းစားပွဲမှာ ပြန်ထိုင် လိုက်တယ်။ သူ တကယ်ကို ကြောက်သွားတယ်။ မင်းသမီး ပြင်းထန်စွာ ရင်ခုန်နေတာကို ဘုရင်က တွေ့ မြင်သွားပြီး ပြောတယ်။

“သမီး ဘာကို ဒီလောက်ကြောက်နေတာလဲ၊ မင်းကို သယ်ဆောင်ပြေးနိုင်တဲ့ ဧရာမလူတစ် ယောက် အပြင်ဘက်မှာ ရောက်နေလို့လား”

“အို မဟုတ်ပါဘူး” သူမက ပြန်ပြောတယ်။ “အဲဒါ ဧရာမလူမဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ဖား တစ်ကောင်ပါ”

“ဖားက မင်းကို ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”



“အို အဖေ မနွေက ကျွန်မ တောထဲက ရေတွင်း
ဘေးမှာထိုင်ပြီး ကစားနေတဲ့အခါ ကျွန်မရဲ့ ရွှေ
ဘောလုံးရေတွင်းထဲကျသွားတယ်။ ကျွန်မ အရမ်းငို
ကြွေးနေတာကြောင့် ဒီဖားက ဘောလုံးကို ပြန်ယူ
ပေးတယ်။ နောက်ပြီး သူက အတင်းအကြပ်ပြောတာ
ကြောင့် သူ့ကို ကျွန်မရဲ့အဖော်အဖြစ် ခွင့်ပြုမယ်လို့
ကျွန်မ ကတိပေးခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ ရေတွင်းထဲက
တက်လာနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ တစ်ခါမှ မခံစားမိ
ခဲ့ဘူး။ အခု သူ အပြင်မှာရောက်နေပြီ။ ကျွန်မဆီကို
လာချင်နေတယ်”

အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ ဖားက ဒုတိယအကြိမ်
တံခါးခေါက်လိုက်ပြီး အော်ပြောတယ်။

“မင်းသမီးကလေး။ အငယ်ဆုံးမင်းသမီးကလေး
တံခါးဖွင့်စမ်းပါ။ မနွေက ရေတွင်းဘေးမှာ မင်း ငါ့ကို
ပြောခဲ့တာတွေကို မင်းမသိဘူးလား။ မင်းသမီး
ကလေး။ အငယ်ဆုံးမင်းသမီးကလေးတံခါးဖွင့်ပေး
စမ်းပါ”

အဲဒီအခါ ဘုရင်ကပြောတယ်။

“မင်း ကတိပေးခဲ့တာကို လုပ်ရမယ်၊ သူ့ကို ဝင်
ခွင့် ပြုလိုက်”

သူမကတံခါးသွားဖွင့်ပေးတယ်။ ဖားက အထဲကို
ခုန်ဝင်လာပြီး သူ့နောက်ကနေ ထိုင်ခုံအထိ လိုက်
လာတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ သူက ထိုင်လိုက်ပြီး ပြော
တယ်။

“ငါ့ကို မင်းရဲ့ဘေးနားဆီ မပေးပါ”

မင်းသမီးက တုံ့ဆိုင်းနေတယ်။ ဒီတော့ဘုရင်က
သူမကို အဲဒီအတိုင်းလုပ်ပေးဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်
တယ်။ ထိုင်ခုံပေါ်မှာရှိနေတဲ့ဖားကို သူဖြစ်ချင်တဲ့

အတိုင်းစားပွဲပေါ်တင်ပေးလိုက်ရတယ်။ စားပွဲပေါ်ကို
သူ ရောက်လာတဲ့အခါ သူက ပြောတယ်။

“ငါတို့ အတူတူ စားကြရအောင်၊ မင်းရဲ့ ရွှေ
ပန်းကန်ကလေးကို ငါ့အနား တိုးပေးပါ။

မင်းသမီးကလုပ်ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့စိတ်ပါလက်
ပါနဲ့ လုပ်ပေးတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ တော့ အလွယ်
တကူမြင်သာတယ်။ ဖားက သူ့စားသောက်နေရတာ
တွေကို သဘောကျနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသမီး
လေးကတော့ တစ်လုပ် စားလိုက်တိုင်း ဆိုနင့်နင့်
သွားတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဖားက ပြောတယ်။

“ငါ စားပြီးသွားပြီ။ ကျေလည်း ကျေနပ်သွားပြီ။
အခုငါပင်ပန်းနေတယ်။ ငါကမင်းရဲ့အခန်းကလေးထဲ
ခေါ်သွားပြီးတော့ မင်းရဲ့ ပိုးမွှေရာကို အဆင်သင့်
ပြင်ပြီး ငါတို့ အတူတူအိပ်ကြမယ်”

ဘုရင်ရဲ့သမီးက သူ မတို့မထိချင်တဲ့ဖားကို
ကြောက်တာကြောင့် စတင်ငိုကြွေးတယ်။ ဖားက
အခုအခါမှာတော့ လှပသန့်ရှင်းတဲ့ အိပ်ရာကလေး
ထဲမှာ အိပ်နေပြီကွဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်က ဒေါသဖြစ်လာ
ပြီး ပြောတယ်။

“မင်း ဒုက္ခရောက်တဲ့အချိန်က မင်းကို ကူညီခဲ့တဲ့
လူကို မင်း မပစ်ပယ်သင့်ဘူး”

အဲဒါနဲ့ပဲမင်းသမီးက ဖားကို လက်နှစ်ချောင်း
နဲ့ ကိုင်ဆောင်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို ယူဆောင်လို့
အခန်းထောင့်မှာထားလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အိပ်ရာထဲ
ဝင်တဲ့အခါသူက သူ့ဆီကို တွားသွားတက်လာပြီး
ပြောတယ်။

“ငါပင်ပန်းနေတယ်။ ငါလည်း မင်းလိုပဲ အိပ်ချင်
တယ်။ ငါ့ကို ပွေ့ချီပြီး သိပ်ပါ။ နို့မဟုတ်ရင် မင်းရဲ့အဖေ



ကို ငါတိုင်ပြောမယ်”

အဲဒီအခါမှာတော့ သူ အရမ်းကို စိတ်ဆိုးသွားပြီး သူ့ကို ကောက်ယူလို့ နံရံဆီကို အသားကုန် ပစ်ပေါက်လိုက်တယ်။

“ရွံ့စရာကောင်းတဲ့ဖာ။ မင်းငြိမ်ငြိမ်နေ” သူက ပြောတယ်။

ဒါပေမဲ့ အောက်ကို ပြုတ်ကျလာတဲ့အခါမှာတော့ သူဟာ ဖားမဟုတ်တော့ဘူးကွဲ့။ လှပကြင်နာတတ်တဲ့မျက်လုံးတွေရှိတဲ့ ဘုရင်ရဲ့သားတစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ဖခင်ရဲ့ဆန္ဒအရ သူဟာ အခုအခါမှာတော့ သူမရဲ့အဖော်မွန်၊ ခင်ပွန်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပေါ့ကွယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ဆိုးဝါးတဲ့ စုန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပြုစားခြင်းကို သူခံရပုံ၊ သူ့ကို ရေတွင်းထဲက ကယ်ဆယ်မဲ့လူဟာ မင်းသမီးကလွဲပြီး တခြားလူမရှိတဲ့အကြောင်းတို့ကို သူက မင်းသမီးကို ပြောပြတယ်။ ပြီးတော့ မနက်ဖြန်ကျရင် သူတို့ သူ့ရဲ့နိုင်ငံဆီကို အတူတကွ သွားကြမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းလည်း သူက ပြောတယ်။

အဲဒီနောက် သူတို့ သွားအိပ်ကြတယ်။ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာနေရောင်ခြည်ကြောင့် သူတို့အိပ်ရာကနီးလာတဲ့အခါ မြင်းဖြူစ-ကောင်ပါတဲ့ မြင်းရထားတစ်စီး ရောက်လာတယ်။ မြင်းဖြူတွေရဲ့ ဦးခေါင်းမှာ အဖြူရောင်ငှက်တောင်ရှိပြီး သူတို့ရဲ့ မြင်းဖက်ကြိုးတွေဟာ ရွှေကြိုးတွေ ဖြစ်ကြတယ်ကွယ်။ မြင်းလည်း မောင်းတဲ့နေရာမှာ ဘုရင့်အမှုထမ်းလုလင် သစ္စာရှိတဲ့ ဟင်နရီထိုင်နေတယ်။ လုလင်ဟင်နရီဟာ သူ့ရဲ့ ဆရာ ဖားအသွင်ကို ပြောင်းလဲသွားတဲ့အခါ စိတ်မကောင်းဖြစ်လွန်းတာကြောင့် သူ့ရဲ့နှလုံးသားကို

သံကြိုးနဲ့ ချ၊ ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားရတယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကြောင့် သူ့ရဲ့နှလုံးသား ပွင့်ထွက်သွားမှာစိုးလို့ပေါ့ကွယ်။ မြင်းရထားယာဉ်က ငယ်ရွယ်တဲ့ဘုရင်ကို သူ့ရဲ့နိုင်ငံဆီ ခေါ်ဆောင်သွားမှာ ဖြစ်တယ်ကွယ်။ လုလင်ဟင်နရီက သူတို့ကို ရထားယာဉ် ခေါ်တက်စေတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က ရထားယာဉ်မောင်းနေရာမှာ ပြန်တက်ထိုင်လိုက်တယ်။ ဒီခရီးကို သူ ပို့ဆောင်ပေးရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာနေတယ်။ သူတို့ ခရီး တော်တော် ရောက်လာကြတဲ့အခါ ဘုရင်ရဲ့သားဟာ တစ်စုံတစ်ရာ ကြိုးပြတ်တဲ့အသံမျိုး ထွက်ပေါ်လာတာကို ကြားရတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူက လှမ်းပြီး မေးလိုက်တယ်။

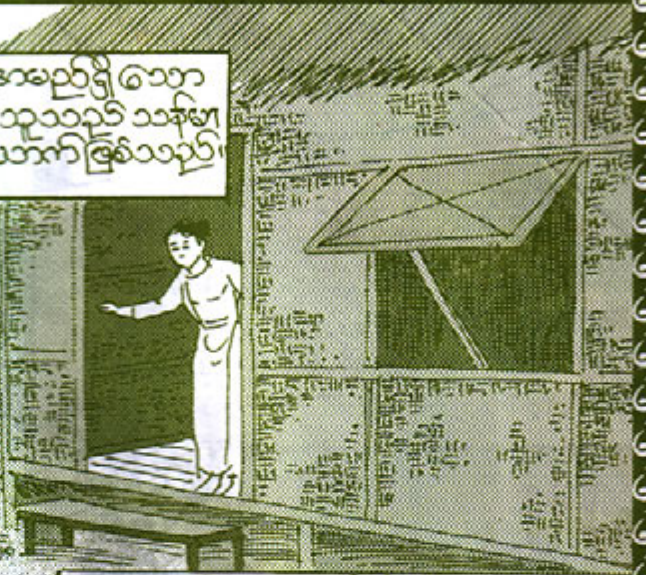
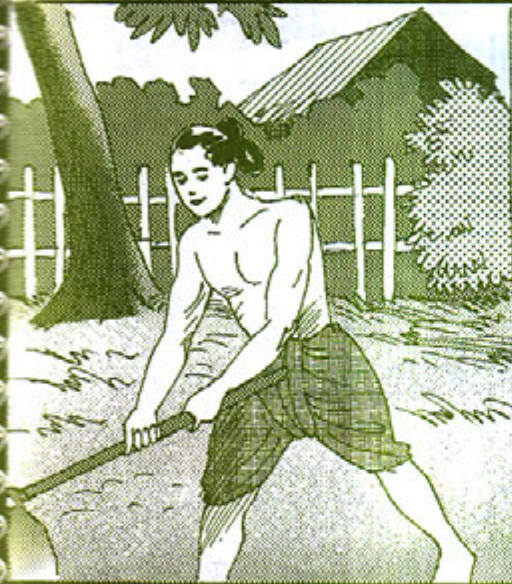
“ဟင်နရီ၊ မြင်းရထား ကျိုးနေပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ အဲဒါ မြင်းရထားကျိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါဟာ ကျွန်တော်နှလုံးသားမှာ ချည်ထားတဲ့ကြိုးတွေက မြည်တာပါ။ မင်းသားဖားဖြစ်သွားပြီး ရေတွင်းထဲမှာ အကျဉ်းကျနေတဲ့အခါ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပူဆွေး ရလွန်းတာကြောင့် ကျွန်တော်ရဲ့ နှလုံးသားကို ချည်နှောင်ခဲ့ရတယ်။

သူတို့ အချိန်အတော်ကြာ ဆက်သွားကြတဲ့အခါ ကြိုးပြတ်သံတွေ တစ်ခါ ထွက်လာပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ လုလင်ဟင်နရီ သူ့ရဲ့ဆရာလွတ်မြောက်လာတာကြောင့် ဝမ်းသာလွန်းပြီး သူ့ရဲ့နှလုံးသားက ကြိုးတွေ ပြေထွက်လာနေတဲ့ အသံပဲပေါ့ကွယ်။

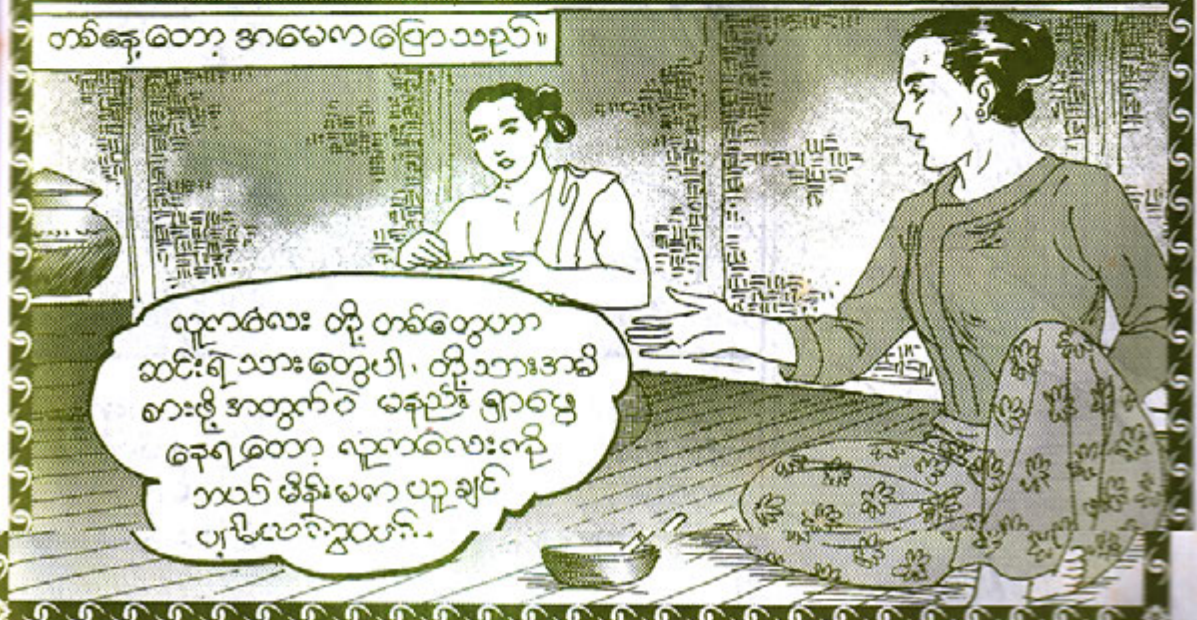
ရုပ်ပုံထဲက မိန်းမပျို သရုပ်ဖော် ▶ ယန်းချိုကံကောင်း

ရှေးသရော အခါက စောင်သူရ အမည်ရှိ တော
လူငယ် တစ်ယောက်ရှိလေသည်။ သူသည် သန်မာ
ထွေးကျဉ်းတော လူလင်ပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။



အသက်ပြတ်ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း
မိန်းမ ခရေသေးချေ။ ထို့ကြောင့် သူ့မိတ်
မကောင်းပါ။ သူ့မိတ်မကောင်း ဖြစ်ရ
သည်ကို မိခင်က လည်း သိပါသည်။

တစ်နေ့တော့ အမေကပြောသည်။



လူကလေး တို့ တစ်တွေဟာ
ဆင်းရဲသားတွေပါ။ တို့သားအခါ
စားဖို့ အတွက်ပဲ မနည်း ရှာဖွေ
နေရတော့ လူကလေးကို
ဘယ် မိန်းမက ဟူချင်
ပျိုလေးလွယ်လှ။

သို့ဖြင့် သုံးလမျှရှိသောအခါ နှစ်သစ်လုံး
ဗွဲ့တော်သို့ ရောက်သဖြင့်... မိခင်ဖြစ်သူက...

တို့လည်း တစ်နှစ်လုံး
အသီး အရွက် တွေ့ပေးနေရ
တာကြောင့်... ကောက်ခွင်းမုန့်
အသားမုန့် လုပ်ပေးရရင်
ကောင်းမယ်...



မိခင်ဖြစ်သူက ပြောဆို
ပြီး အိမ်၌ရှိသမျှ ကြေးပြား
ဆယ်ပြားကို မောင်သူရ
အားပေး၍ လိုအပ်သည့်
များငယ်ရန် ဈေးသို့လွှတ်
လိုက်သည်။



ဈေးရောက်သော် မောင်သူရသည် အမေမြာ
သည် အရာများ မဝယ်ခင်... အ ဘိုးကြီးတစ်ယောက်
ရောင်းနေသည့် အရက်ကားတစ်ခုကို နှစ်သက်
လွန်း၍ ကြေးဆယ်ပြားပေးဝယ်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။



မောင်သူရ သည် ဟင်းသီးရွက် နှစ် အသားငါး
မဝပတ်ဘဲ အရက်ကူး လယ်လာသည် ကိုသိရသော
အခါ မိခင် ငြိုး သည် မှိုင်းသွား လေသည်။



မောင်သူရ သည် အရက်ကူးကို သူ၏
အိပ်ခန်းနံရံတွင် ချိတ်ထားလိုက် သည်။



ညရောက်သော်... အိပ်ခန်း အတွင်း၌
မီးခွက်ထွန်းလိုက်ရာ အရက်ကူးအတွင်း
မှ မိန်းမမျိုးသည် လျှပ်လျှပ်ရှားရှားဖြင့်
ဆင်းလာပြီး မောင်သူရနှင့် စကား ပြော
ပြီး ငြောက်ပြီး တွန်ချိန် တွင် အရက်ကူးထဲ
ပြန်ဝင်သွား လေသည်။

တစ်ည သော အခါ မိန်းမမျိုးက ဤသို့
ပြောသည်။



ကိုသူရ
ရှင်ဟာ အလုပ်ကို
ကြိုးစား လျက်နဲ့ အခုလို
ဆင်းရဲ နေတာ တွေရ
တော့ လျှန်မ စိတ်မကောင်း
ပါဘူး... ရှင်တို့ သားအမိ ချမ်းသာ
အောင် လျှန်မ ရှာညှိချင်ပေမယ့်
ရှင်တို့ ခွဲခွဲရောက်မှာကိုလည်း
မီးရိမ် မိတာပဲ...

ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်
အခုလို တွေ့နေရတာကိုပဲ
ကျေနပ်ပါပြီ... ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာ
တာကို ကျုပ် ရရမခိုက်ဘူး

ထိုအခါ မိန်းမမျိုးက ...

ကွန်မတီ ဥပဒေ
ဆက်ဆံရေးရန် တစ်ယောက်
လုံးမနေနိုင်ပါဘူး၊ တောအုပ်
ဒေသများ နှစ်ယောက်ကို ယူပြီး
ရှင်မနက်ကျရင် ဈေးကို
သွားပြီး ငှက်ချည်ဆင် ရသမျှ
ယစ်ခဲ့ပါ နော်...

နောက်တစ်နေ့ ဥပဒေ အရပ်ကား
ထဲမှ ထွက်လာပြီး ကိုသူရယ်လာ
တော ချည်ဆင် များကို ကိုင်ပြီး...

ကဲ... ကိုသူရ
ရှင် အိပ်ခန်းတော့... ကျွန်မ
အလုပ် နည်းနည်း လုပ်ပြီးမှ
အိပ်တော့မယ်...

မောင်သူရ လည်း တစ်ယောက်
တည်း အိပ်ရာ ဝင်၍ အနားယူ
အိပ်စက်လေသည်....

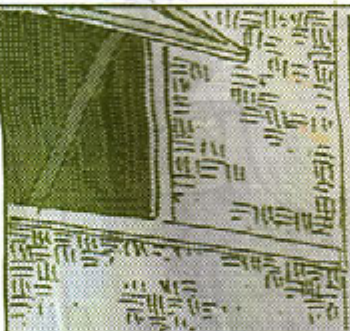


အရုဏ်တက်၍ ကြွက်များလည်းတွန်ပြီ...



မနက် အိပ်ရာ မှ နိုးသည်နှင့် မောင်သူရ ဖြစ်ရသည်မှာ မိမိ အိပ်ခန်း အတွင်းဝယ် ပြောလက် နေသည်။ ပိုးတည် များနှင့် ပြည့် နှက်နေသည်မြင်ကွင်းဖြစ်၏။

မိုးလင်းသောအခါ မိခင်ဖြစ် သူသည် ပိုးတည်များကို ဈေးတွင် ရောင်းချပြီး ထိုနေ့ မှစ၍ မောင်သူရတို့သားအမိ ချမ်းသာစွာ နေနိုင် လေ၏။



တစ်နေ့သော အခါ မောင်သူရ ရွှေခိုက် သူ၏ အိမ်သို့ မှော်ဆရာဦးတစ်ဦး ရောက်လာ

မောင်သူရ၏ မိခင်ကို ဖြစ်လျှင် မှော် ဆရာဦးက ...



ခင်များ မျက်နှာဖြူညိုရတာ စွန်းပြနားခံရတဲ့ လက္ခဏာပေါ်နေတယ်။ ခင်များမှာ ချွေးမတစ်ပောက်ရှိရမယ် ဦးတည် တွေ ရက်တတ်တယ်။ သူ့ကို ဖြန်ဖြန် ပေးပါ ခင်များကို နှလုံး ရောက်ဖို့ ဖြစ်နေတယ်...



မောင်သူရ၏ မိခင်သည် အလွန်ကြောက်ရွံ့လာ
ထရုံတွင် ချိတ်ထားသော ရုပ်ပုံကို ဖြုတ် လိုက်ရာ
ရုပ်ပုံထဲက မိန်းမ ပျိုလှ သက်ပြင်း ရှုလိုက်ပြီး

ဆိုသူရ ကျန်မကို လွမ်းတဲ့အခါ
အရှေ့ဘက်က ကမ္ဘောဇ ပြည်ကိုလိုက်
ခုံဖို့ ပြောပေးပါ ရှင်...



မောင်သူရ ဒုတိယပြန်ရောက်လျှင် အရှင်
ကားသတင်းကြောင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်
ကာ တမျှင်မျှင် တတွေတွေနှင့် မကျန်း
မမာဖြစ် လာသည်။



ထိုအခါ မိခင် ဖြစ်သူက မိန်းမပျို၏
အမွှာ စကားကို သတ်ရ၍...

လူကလေး စိတ်မကောင်း
မဖြစ်နဲ့.. သူ့ကိုလွမ်းရှင် အရှေ့ဘက်
ကမ္ဘောဇ တိုင်း ပြည်ကို မေးပြီး
လှိုက်ခါပါလို့ ရုပ်ပုံထဲက
မိန်းကလေးက မွှာသွားတယ်..
ငါ့သား နေကောင်းတာနဲ့
လိုက်သွားကြတာပေါ့!



ထို့ကြောင့် တစ်နေ့သောအခါ မောင်သူရ
သည် ငါးထုပ် ရောင်းရငွေတို့မှ ကျန်သမျှ
ကို ခုတ်တွင် ထည့်ကာ မြင်းစီး၍ မိန်းမပျို
ကို ရှာရန် ခရီးထွက်ခဲ့ လေသည်။



ခရီး အတော် ခွင်ခဲ့သော်
လည်း အရှေ့ အရပ်ကား မဆုံး
နိုင်အောင် ရှိပေသည်။
ငွေလည်း ကုန် စားစရာလည်း
ပြတ်လေပြီ.. ရေလည်း တော်
လာသည်။



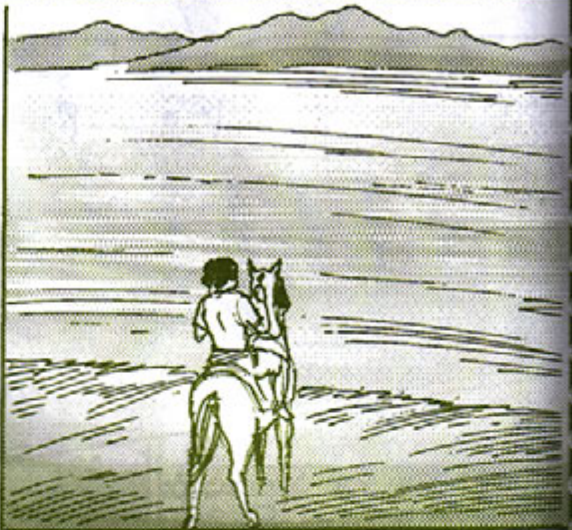
ထိုစဉ်.. ရေခိုင် ကွက်ကွက်ကလေးတွေ ရှာ ဝမ်း
သာသွား၏။ ငါးနက်ကလေးတစ်ကောင် ဖလှယ်
ဖလှယ် ခွင့်ခွင့်နေသည်။



သည်ရေတို့ငါသောက်ရင်
ငါးကလေး သေတော့မယ် မသောက်
ရင် ငါလည်း သေမယ်... ငါမသောက်
ပေမယ့်.. တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆို
ရေခမ်းပြီး ငါးကလေး သေမှာပဲ
မထူးပါဘူး လေ..



အတော်ကြာမှ အပြန်ရရှိ မျက်နှာသုတ် ပေါက် ရေဆွတ်ရောက် ငါးကလေးကိုထုတ် ပြီး ရေအိုင်၌ ရေညှိသောက်လေသည်။



ထိုနောက် ငါးထုပ် ကိုယူကာ အရှေ့သို့ ဆွဲဆောင်ခဲ့ပြန်သည်။ အသက်ကြွားသွား ပြီးလျှင် ရှေ့၌ မြစ်ကြီး တစ်ခု ဆီးကာနေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ မြစ်ကြီးမှာရေစီး အဆွန်သန်လှပေသည်။

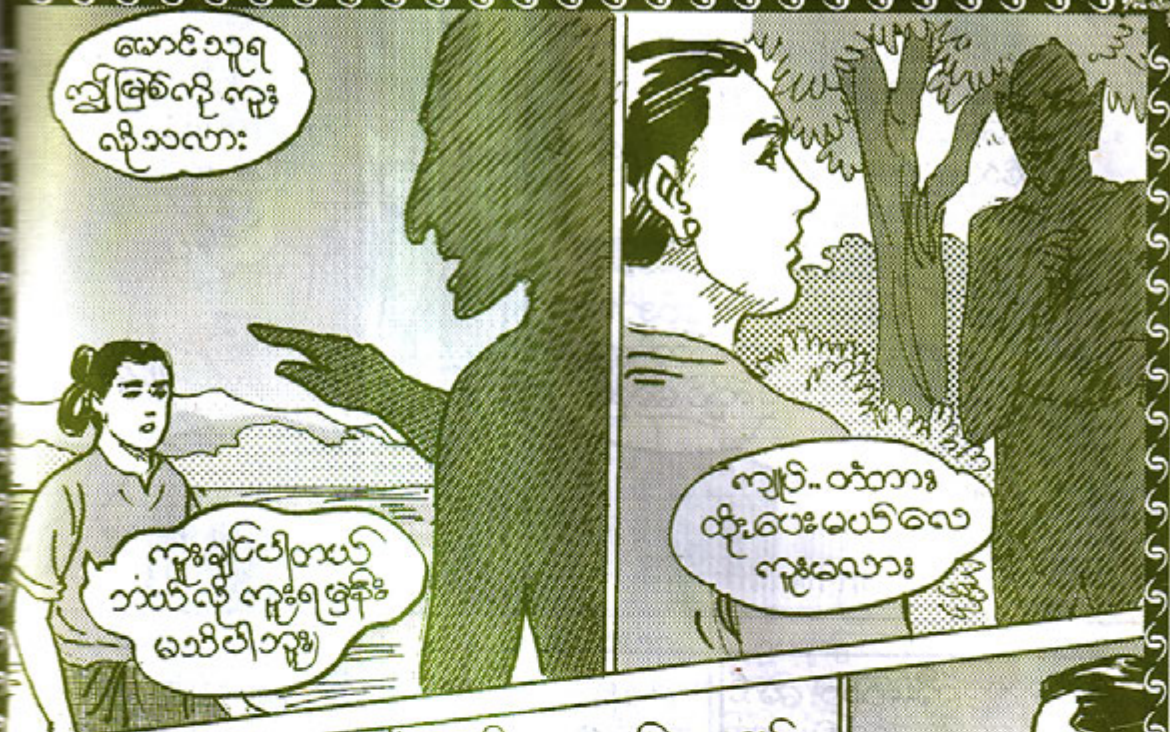
မြစ်ကို မည်သို့ ဖြတ်ကူး ရမည်ကို စဉ်းစားနေစဉ်.. ငါးကလေးကိုသာတိရပြီး အထုပ်ကို ဖြေကြည့်ရာ အသက်ရှင်လျက် တွေ့သဖြင့် ငါးကလေးကို အသာအယာ ကိုင်ပြီး... ငါးစပ်မှ လည်း...



က...က...
နိမ့် တစ်ခါလွှတ်
ငါ့.. ထယ်ခါလွှတ်
စေ ဖျား...



မြစ်ကို ဘယ်လိုဖြတ်ရမည်ကိုထိုမျှ စဉ်းစားနေစဉ် သူ၏နောက်မှ အသံ နက်ကြီးဖြင့် ခေါ်သံကြား၍ လူသည် ထောင်ရာ လူမည်း ရှောင်ရှားပြီးရင် နေ သည်ကို မြင်ရသေးသည်။



မောင်သူရ
ညီဖြစ်ကို ကျွဲ
လိုသလား

ကျွဲချင်ပါတယ်
ဘယ်လို ကျွဲရဖို့နဲ့
မသိပါဘူး

ကျွဲ...တံတား
တို့ပေးမယ်လေ
ကျွဲမလား

အဖို့သို့ ပြောရင်းသစ်
ကိုင်း တစ်ခုကို ချိန်လိုက်
ရာ ခြစ်ဖြတ်ကျွဲ နိုင်သည့်
တံတားတစ်ခု ပေါ်လာ၏။

မောင်သူရ သည် အထုပ်
ကို ကောက်ဝတ်မီးကာမဆိုး
မတွဲ ဖြစ်ကို ကျွဲလေသည်...



တစ်ဖက်ကမ်းသို့
ရောက်ရှိပြီးနောက်
ပြန်ညှိရာတံတားအရပ်
မရှိတော့ပြီ လူမည်း
ကြီးလည်းမရှိတော့...
ငါးနက်လေး ကူးသွား
သည်ကိုမြင်ရလေသည်။



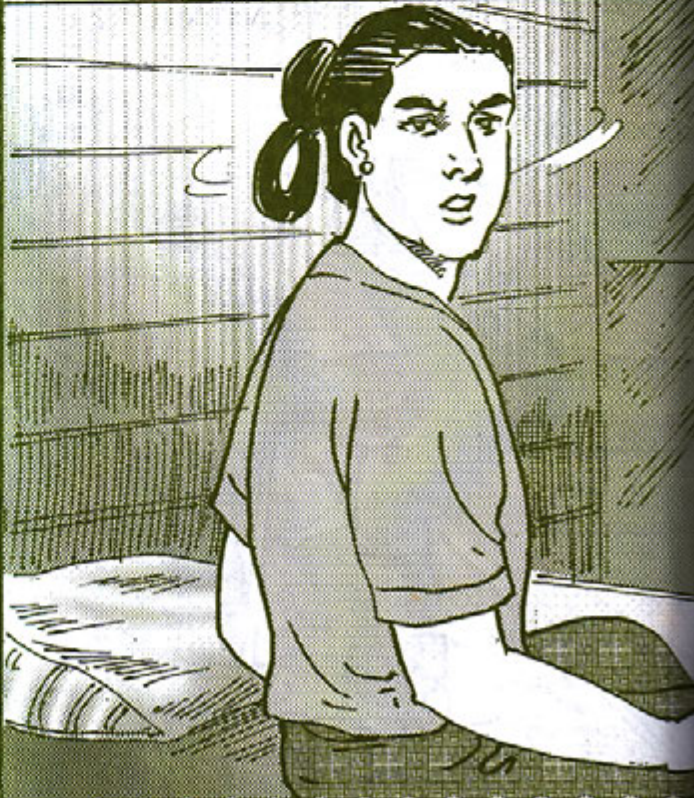
အဲဒီလို ခရီးသွားပြန်ရာ လမ်းနဲ့တော့
တစ်နေ့ရက်၌ မြောက်သွားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်
အိမ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။
မောင်သူရအား တစ်ညတာ တည်း
ခိုင်းခွင့်ပြုလေသည်။

ခရီးသည်..သည်အခန်း
မှာ အိပ်ပါ။ သို့သော် လည်း
ဟိုကိုင်..သည်ကိုင် မရပေ
ပါနဲ့...



မြောက်သွားကြီးလည်း မောင်
သူရကိုမှာပြီး အခန်းမှထွက်
သွားလေသည်။

အခန်းထဲတွင် အိပ်ရန် ဖျာတစ်ချပ်နှင့် ခေါင်းအုံး
တစ်လုံးမှ လှဲ၍ ဟိုကိုင် သည်ကိုင် လျှပ်စရာကားမျှ
မမြင်သဖြင့် အံ့သြလေသည်။



ထို့နောက် သိချင်စိတ်ဖြင့် ထန်လာသဖြင့်
ထရုံကို လက်နှင့် ဆိတ်ငြာညှိလှိုက်ရာ ကပ်
ထားသော စက္ကူများ ကွာကျကာ တံခါး
ပေါက် တစ်ခုလို့ တွေ့ရလေသည်။



တံခါးမှ ထွက်သော ဒဏ္ဍါ ဥယျာဉ် ကလေးတစ်
ခုကို တွေ့ရသည်။



ဥယျာဉ် ထဲတွင် နှစ်ထပ်အိမ်
ကလေးတစ်လုံး ရှိလေသည်။
အထက် ထပ်တွင် မီးများ ထိန်
လျက် ရှိပေ၏။





ဆို၍ အိမ်ပေါ်မှ မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ပြေးဆင်းလာပြီး ...



အကို !
လှည့်ပူရပါလား .
မသေလို့ တွေ့ရ မေ့နိုင်
ပါ့မလား .. ရှင်ရောက်နေ
တာ ကမ္ဘောဇ တိုင်းပြည်ပဲ
ဒီကနေ ပြေးရအောင် ..

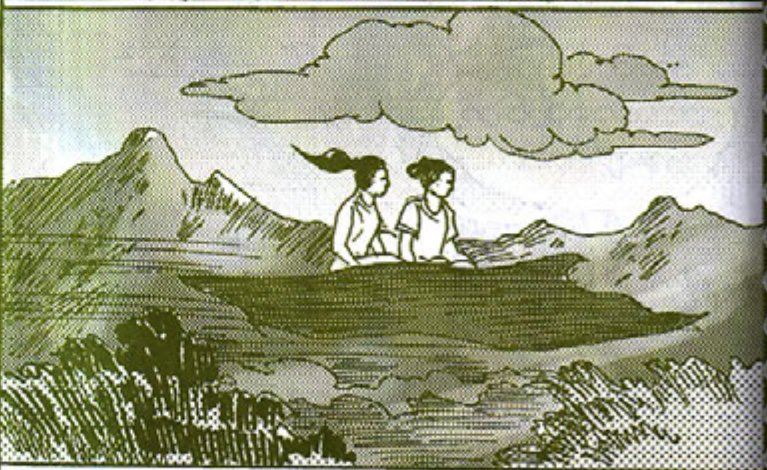
ရုပ်ပုံကားထဲ မှ မိန်းမပျိုသည်
မွှော်ဆရာကြီးထံမှ နှိုးယူလာသည်
၏၊ ဖြင့် သူမ၏ဝမ်း အနားစေ့
ဖြတ်၍ ခင်းလိုက်ရာ ကော်လောပျံ
တစ်ခု ဖြစ်သွား လေသည်။



ထို ကော်လောပျံအား
နှစ်ယောက်သား စီးကာ
ကောင်းကင် ခရီးထွက်
လာခဲ့ ကြသည်။



ခဏအကြာတွင် မွှော်ဆရာကြီး
သိသွား၍ လိုက်လာရာ မိန်းကလေး
က မွှော်၏ ဖြင့် နှိမ်နင်းနိုင်သဖြင့်
မွှော်ဆရာကြီး သေဆုံး လေသည်။



မောင်သူရနှင့် မိန်းမပျိုသည် ကော်လောပျံ စီးကာ
မိခင်ကြီး ရှိရာသို့ ဦးတည် ယှဉ်သန်းခဲ့လေသည်။



ပျက်စီးနေသော အိမ်ခြံမြေလမ်း (YUFL)



ရှေးအခါက အလွန်ဆင်းရဲသော ဖိနပ်ချုပ်သမား တစ်ယောက်ရှိသည်။ သူသည် အလုပ်ကြိုးစားသော် လည်း ချမ်းသာမလာဘဲ ဆင်းရဲမြဲ ဆင်းရဲခဲ့သည်။ ည တိုင်း သူသည် အလုပ်လုပ်ရင်း...

“ဆင်းရဲလှတဲ့ ဖိနပ်ချုပ်သမား အမြဲငွေလိုသများ ဘာကြောင့် ပင်ပန်းဆင်ရဲစွာလုပ်နေရသလဲဗျာ ဆင်းရဲဖို့တွက် ကျုပ်ကိုများ မွေးဖွားခဲ့တာလား” ဟု သည် သီချင်းကိုသာ ထပ်တလဲလဲသီဆိုတတ်လေ သည်။

ချမ်းသာသော အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်သည် ဖိနပ် ချုပ်သမား၏ သီချင်းသံကို ကြားသောအခါ သနားသွား ပြီး ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရွှေဒင်္ဂါး ပြားများ ဖွက်၍ ထည့်ထားသော ကိတ်မုန့်တစ်လုံးကို ဖိနပ်ချုပ်သမားမိသားစုအား လက်ဆောင်ပေးလိုက် သည်။

သို့သော် ဖိနပ်ချုပ်သမားသည် သူမိန်းမအား-

“မိန်းမရေ ငါတို့ကတော့ မယုံနိုင်လောက်အောင် ကံကောင်းတာပဲ။ ငါတို့အိမ်နီးချင်းက ကိတ်မုန့်တစ်လုံး လက်ဆောင်လာပေးတယ်။ ဒီကိတ်မုန့်ကို ဟိုတစ်ခါ သားလေးနေမကောင်းဖြစ်တုန်းက အခမဲ့ကုပေးခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ကို လက်ဆောင်အဖြစ် သွားပေးရအောင်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ အိမ်နီးချင်းသူငွေသည် ဖိနပ်ချုပ် သမား အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသောအခါ-

“ဆင်းရဲလှတဲ့ ဖိနပ်ချုပ်သမားပါ အမြဲတမ်း ငွေလိုနေတာ ဘာကြောင့် ပင်ပန်းစွာလုပ်နေရတာ ဆင်းရဲဖို့များ ငါ့ကို မွေးဖွားခဲ့တာလားကွာ” ဆို သည် သနားစရာ သီချင်းသံကို ကြားရပြန်သည်။

ထို့ကြောင့်

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီသီချင်းကို ဆိုနေတာလဲခင်ဗျာ။ ခင် ဗျားတို့မိသားစု ကျွန်တော်ပေးခဲ့တဲ့ ကိတ်မုန့်ကို မစားရ သေးဘူးလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ မစား ဖြစ်ခဲ့ပါဘူးဗျာ။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကလေးကို မေတ္တာနဲ့ ဆေးကုသပေးခဲ့တဲ့

ဆရာဝန်ကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ကိတ်မုန့်ကို လက် ဆောင်အဖြစ် သွားပေးခဲ့တာပါ”

အဖြစ်မုန့်ကို သိသွားသော အိမ်နီးချင်းသည် ဖိနပ် ချုပ်သမားကို နောက်ထပ်ကူညီရန် ကြိုးစားပြန်သည်။ ပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ်ထဲတွင်ငွေအပြည့်ထည့်ပြီးထင်း ရှူးကိုင်းခြောက်များထဲတွင် ဖွက်၍ ထည့်ပေးလိုက် သည်။

ဒုတိယအကြိမ်တွင်လည်း ဖိနပ်ချုပ်သမားသည် ထင်းရှူးကိုင်းခြောက်များကို ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမားအား လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ သူတို့ပိုက်ဆံမရှိသည့် အချိန်က ကြင်နာတတ်သော ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမားက ပေါင်မုန့်များ အလကားကျွေးခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျေးဇူးဆပ်သည့်အနေဖြင့် ပေါင်မုန့်ဖုတ်ရာ၌ ထင်း အဖြစ်သုံးရန် ထင်းရှူးကိုင်းခြောက်များကို ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့ အိမ်နီးချင်း လမ်းလျှောက်လာချိန် တွင် ဖိနပ်ချုပ်သမား၏ ဝမ်းနည်းစရာသီချင်းသံကို ကြား ရပြန်လေသည်။

“ဘာလို့ ဒီသီချင်းကို ဆိုနေရတာလဲခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ပေးခဲ့တဲ့ ထင်းရှူးကိုင်းခြောက်တွေက မီးသိပ် မတောက်လို့လား”

“မီးတောက်လား။ မတောက်လားတောင် မသိပါ ဘူးဗျာ။ ပေါင်မုန့်ဖုတ်သမားကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ အနေနဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက်တွေအားလုံး သူ့ကို ပေးလိုက်တယ်”

“ခင်ဗျားက တော်တော်သနားစရာကောင်းတဲ့လူပဲ။ ခင်ဗျား သီချင်းထဲကလိုပဲ ခင်ဗျားကို ဆင်းရဲဖို့ မွေးလာ တာနဲ့ တူတယ်။ ပထမအကြိမ်တုန်းက ကိတ်မုန့်ထဲမှာ ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေ ထည့်ပေးခဲ့တယ်။ ဒုတိယအကြိမ်မှာ ထင်းရှူးကိုင်းခြောက်တွေထဲမှာ ပိုက်ဆံအိတ်ထည့်ပေး ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ကြိမ်စလုံး ခင်ဗျားမရခဲ့ဘူး။ ခင်ဗျား မှာ ချမ်းသာဖို့ ကံမပါဘူးထင်တယ်။ ကျွန်တော်လုပ်ပေး နိုင်ကတော့ ဒီလောက်ပဲ။ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်ကိစ္စ နဲ့ ခရီးထွက်ရဦးမယ်။ အခု ခင်ဗျားကိုပေးဖို့ လမ်းက ကောက်ရခဲ့တဲ့ ခဲပြားလေးတွေပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားက

တကယ်ကြင်နာတတ်တဲ့ အိမ်နီးချင်းကောင်းပါ”

ဖိနပ်ချုပ်သမားသည် သူ့အိမ်နီးချင်းပေးခဲ့သည့် ခဲပြားလေးများကို အသုံးမလိုသေး၍ စင်တစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်ပြီး သီချင်းလေးဆိုကာ အလုပ်ဆက်လုပ် နေခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် တံငါသည်၏ ဇနီးရောက် လာပြီး-

“ကျွန်မယောက်ျား ငါးဖမ်းထွက်တော့မလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ကွန်ချစ် ခဲပြားနည်းနည်းလိုနေလို့ ကူညီ နိုင်ရင် ကူညီပါလားရှင်” ဟု ပြောသည်။

“အတော်ပဲ ကျွန်တော်ဆီမှာ ခဲပြားနည်းနည်းရှိ တယ်။ ယူသွားပါဗျာ” ဟု ပြော၍ ဝမ်းသာအားရ ပေး လိုက်လေသည်။

ထိုညက တံငါသည်သည် ငါးအများကြီး ဖမ်းမိခဲ့ သဖြင့် တံငါသည်၏ မိန်းမက ဖိနပ်ချုပ်သမားကို ကျေး ဇူးတင်သောကြောင့် ရေချိုးငါးကြီးတစ်ကောင် လာပေး သည်။ ဖိနပ်ချုပ်သမား၏မိန်းမက ချက်ပြုတ်ရန်အတွက် ငါးကို ခုတ်ထစ်လိုက်သောအခါ ငါး၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ အရောင်တောက်ပသော ဖန်တုံးတစ်တုံးကို တွေ့သဖြင့် ကလေးတွေဆောဖို့ပေးရန် ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထား လိုက်သည်။

ဖိနပ်ချုပ်သမားသည် ညအိပ်ရာဝင်၍ မီးမူတ်လိုက် သောအခါ အမှောင်ထဲတွင် အရောင်တစ်ခု လက်နေ သည်ကို သတိထားမိသည်။

“မိန်းမ၊ ဟိုနားက အရောင်လက်နေတာ ဘာလဲ”

“ဪ အဲဒါက တံငါသည်ရဲ့ မိန်းမ ပေးသွားတဲ့ ငါးထဲက ရတဲ့ ကျောက်တုံးလေးလေ”

ဖိနပ်ချုပ်သမား၏စိတ်ထဲ၌ ထိုကျောက်တုံးသည် တန်ဖိုးရှိလောက်သည်ဟု ထင်ပြီး နောက်နေ့တွင် ရတနာဆိုင်ပိုင်ရှင်ထံသို့ ကျောက်တုံးကို သွားပြလေ သည်။

“ဒီကျောက်က တန်ဖိုးကြီးလွန်းလို့ ကျွန်တော့်မှာ ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံလုံလုံလောက်လောက်မရှိပါဘူး။ ဒီလို ရတနာမျိုးကို ရှင်ဘုရင်မှသာ ဝယ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ခင် ဗျားဆန္ဒရှိရင် မင်းကြီးထံကို သွားပြဖို့ ကျွန်တော်ကူညီ ပါ့မယ်”

မင်းကြီးသည် ထိုရတနာကို မြင်မြင်ချင်း နှစ်သက် သွားကြောင့် ငွေကြေးအမြောက်အမြား ပေး၍ ဖိနပ်ချုပ် သမားထံမှ ဝယ်ခဲ့လေသည်။ ဖိနပ်ချုပ်သမားလည်း ထိုငွေဖြင့် အိမ်ကြီးတစ်အိမ်နှင့် လယ်ကွယ်များကို ဝယ် ယူခဲ့သည်။ အိမ်နီးချင်းသူဌေးသည် ခရီးမှ ပြန်ရောက် လာသောအခါ ဖိနပ်ချုပ်သမားမိသားစု၏ ဘဝအခြေ အနေလုံးဝပြောင်းလဲသွားသည်ကိုတွေ့၍ အလွန်အံ့သြ သွားခဲ့သည်။

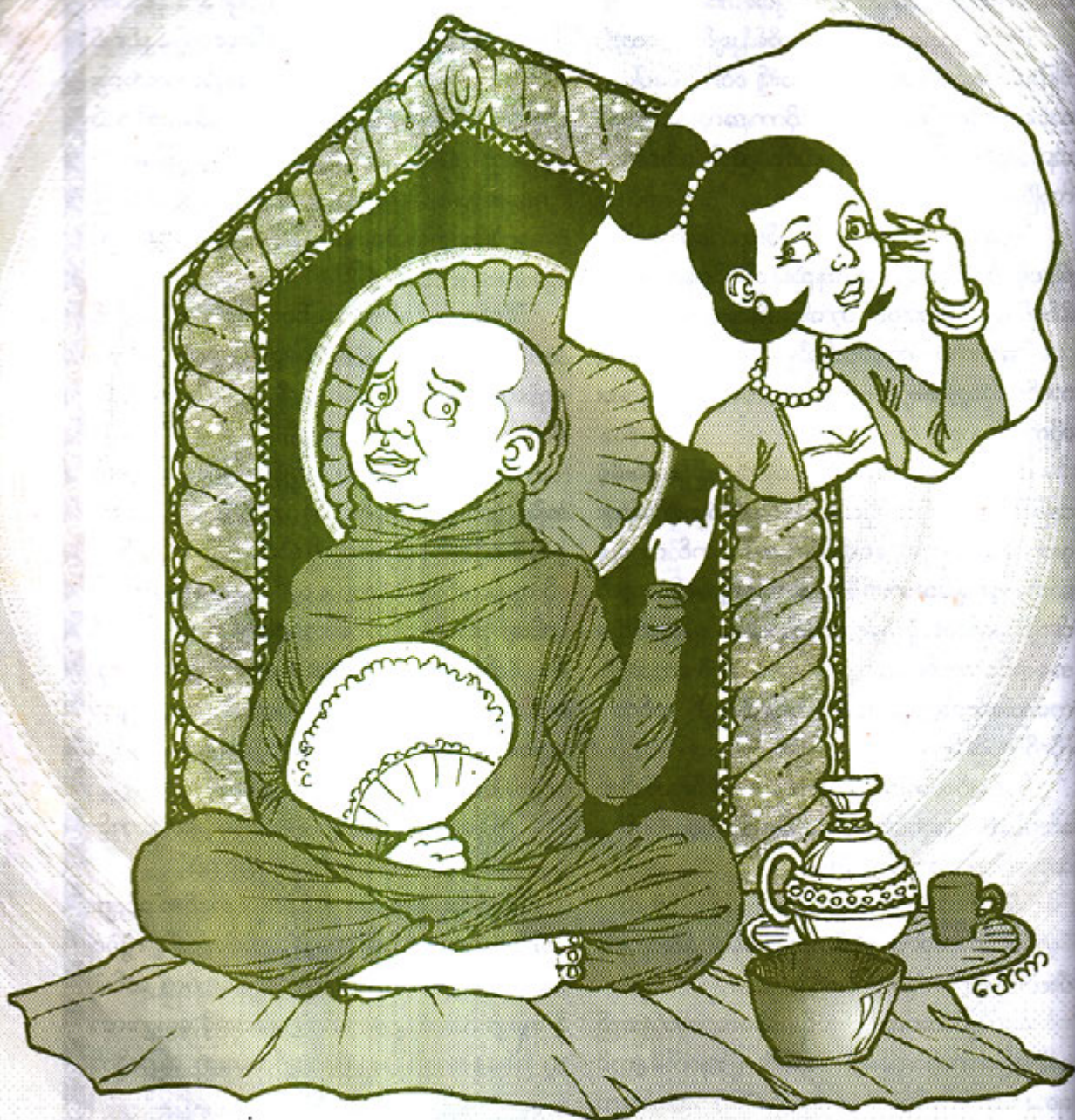
“မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားအဖြစ်က မျက်လှည့်ပြလိုက် သလို့ပဲ။ ကျွန်တော်ပေးခဲ့တဲ့ ရွှေငွေတွေကိုတော့ ခင်ဗျား မရခဲ့ဘူး။ အခုအိမ်နဲ့ လယ်တွေကို ဘယ်လိုများ ဝယ်နိုင် ခဲ့တာလဲ”

“ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်က သူများကို အမြဲ ကူညီချင်တဲ့ လူရိုးတစ်ယောက်ပါ။ မိတ်ဆွေပေး ခဲ့တဲ့ ခဲအပိုင်းအစလေးတွေကို တံငါသည်က လိုအပ်နေ လို့ ကျွန်တော်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သူ့မိန်းမက ကျွန်တော်တို့ ဟင်းချက်စားဖို့ ငါးတစ်ကောင်လာပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီ ငါးရဲ့ ဗိုက်ထဲကနေ အရောင်တောက်ပတဲ့ ကျောက်တုံး တစ်တုံးကို ရခဲ့တယ်။ ကျောက်တုံးကို ဘုရင်ကြီးက ငွေအများကြီး ပေးပြီး ပြန်ဝယ်ခဲ့လို့ အခုအိမ်နဲ့ လယ် တွေကို ဝယ်နိုင်ခဲ့တာပါဗျာ”

“ကျွန်တော်သိပြီ၊ ခင်ဗျားရဲ့ရိုးသားမှုနဲ့ စိတ်ကောင်း ရှိမှုက ခင်ဗျားဘဝကို ပြောင်းလဲပေးခဲ့တာပဲ”

“ခုလို ချီးမွမ်းတာ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ အရင်က ခင်ဗျား ပေးခဲ့တဲ့ ကံကောင်းခြင်းတွေနဲ့ နှစ်ခါတောင် လွဲခဲ့ရ တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်က ဆင်းရဲ ဖို့ မွေးဖွားလာတဲ့သူ မဟုတ်ဘဲ ချမ်းသာဖို့ မွေးဖွားလာ သူ ဖြစ်နေတာကိုး” ဟု ဖိနပ်ချုပ်သမားက ပြောလိုက် လေတော့သည်။

Born to be rich by Pat Betteley တို့ ဘာ သာပြန်သည်။



ପ୍ରାଚୀନ
ସାହିତ୍ୟ
ସମ୍ପାଦନା



သင်္ဂဏ ဆရာတော်ကြီးအား ထိုခေတ်က မြို့တိုင်း နှာတိုင်းလိုလိုမှပင်ဖိတ်ကာ တရားပွဲများကျင်းပလိုကြ သည်။ ဆရာတော်ကြွရောက်သည့်မြို့ ရွာတို့က မင်းနားကြီး ကျယ်စွာပင့်ဆောင်ကြိုဆိုကြသည်။ တစ် ခါတွင်မွန်ပြည်နယ် ဘီးလင်းမြို့ တရားပွဲအပြီး မော် လမြိုင်သို့ ဆက်ကြရသည်။ ကျိုက်သံလွန်ဘုရား အနီးတန်ဆောင်ကြီးတွင် တရားပွဲကျင်းရန် မော်လ မြိုင်မြို့မှဒကာဒကာမများကပင့်ဆောင်ကြသည်။ ထို သို့ပင့်ဆောင်ကြရတွင် ဆရာတော်ကြီးအားကြည်ညို သောအားဖြင့် ဆရာတော်ကြီး၏ ဂုဏ်ပုဒ်တို့ကို ခိုး တူးတေးရတုများရွတ်ဆိုကြသည်။ ရတုမှာ

မင်္ဂလာ ကျက်သရေ တက်မြီးဝေသား
မြူတော်ရောင်ရွှင်း မြရည်သွန်းသည်။
ညောင်နန်းဗုဒ္ဓဟေ၊ ပလ္လင်သွေ၌
ပရမေထွဋ်ဘုန်း မာရ်ကို မှုန်းလှ
ဖျက်ပြုံးသောအခါ ရွှေသမ္ဘာကြောင့်
ဒေဝါရဲမက်၊ ရွှေတပ်ပျက်ရှု
ဂယက်ရေကြော၊နစ်မျောလေသော် ... စသည်
ဖြင့်ပါရှိလေရာ ဆရာတော်က အဆုံးထိနားထောင်
အပြီးတွင်မိန့်ကြားလေသည်။

“ဒီရတုမှာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဘုန်းသမ္ဘာတော်ကို ရည်ညွှန်းပြီး ရွှေသမ္ဘာကြောင့်လို့စပ်တာကတော့ လျော်ကန်လှပါရဲ့ မာရ်နတ်ရဲ့တပ်တွေပျက်တာကို “ရွှေတပ်ပျက်” ဆိုတာကတော့ မသင့်လျော်ပါ။ ဒါကြောင့် ရှေ့ဆရာတို့က “အမေးတတ်၏၊ ဓမ္မသတ်ကိုမကျွမ်း၊ အစီအကုံးကောင်း၏၊ အကြောင်းအရာမလျော်” လို့ဆိုခဲ့ကြတယ်။ ယခုဤရတုမှာလည်း ရှေ့ကလူနှစ်ယောက် အတိုင်ဖောက်နဲ့ ငြင်းကြသလိုဖြစ်နေပြီ။

ဒကာဒကာမတို့ကဆရာတော်ကြီး၏စကားဥပမာ

ကို ထင်ရှားစွာ သိရအောင်မိန့်ကြားတော်မူ ပါဟုလျှောက်သောအခါ ဆရာတော်ကြီးက ရှင်းပြလေသည်။

“ရှေးတုန်းက စာရေးစာစပ်ဝါသနာပါတဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရှိကြပါသတဲ့။ တစ်နေ့မှာ စာအကြောင်းပြောကြတယ်။ တစ်ယောက်က “သူငယ်ချင်းရေ ကဗျာဆိုတာ ယဉ်ရတယ်ကွလို့ ပြောသတဲ့။ ဒီအခါ တခြားတစ်ယောက်က “ဟ ယဉ်တာများဘာခက်တာမှတ်လို့ ထီးသုံးနန်းသုံးတွေ ထည့်သုံးရင် ယဉ်တာပေါ့ကွယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီအခါတစ်ယောက်က “သူငယ်ချင်းထီးသုံးနန်းသုံးပါတိုင်းယဉ်တယ်မထင်နဲ့ရိုင်းတာတွေအများကြီးကိုမင်းမသိလို့ကွ” လို့ပြောပြန်တယ်။ “မင်းရရင်ဆိုပြီကွာ” လို့ဆိုတော့ ဆိုပြတယ်။

“ဝယ်လိုက်ကြရှင်ခေါင်းပေါ်မှာ အသာတင်ခဲ့နစ်ဖတ်ချင်ရွှေဗန္ဓုရယ် နန်းသူမျက်ချေး”

လို့ဆိုတော့မှကျန်တစ်ဦးက “အေးဟုတ်သားပဲ နစ်ဖတ်ချင်ကို နန်းသူမျက်ချေးနဲ့ နှိုင်းရင်တော့ရိုင်းတာပေါ့ကွ” လို့ဆိုသတဲ့

ဒီလိုနဲ့ပဲ ရွှေပါတိုင်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူးလို့ လက်ခံသွားပါတော့ သတဲ့။

သင်္ဂဏ

ရွှေလှော်ဝန်းတု
ပြန်သိမ်းသခင်မ
သန္တာမြတ်သောင်း





ကလေးတို့ရေ... တစ်ခါတုံးကပေါ့...။

ရွာတစ်ရွာမှာ တံငါလုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးရတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ တံငါအလုပ်ဆိုတာ ငါးဖမ်းတာပေါ့။ သူတို့လင်မယားမှာ မသူဇာဆိုတဲ့ သမီးလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူတို့မိသားစု လေးက မချမ်းသာပေမဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပျော်ပျော် ချင်ချင် နေကြသတဲ့။

ကလေးတို့ရေ...

တံငါသည်ကြီးဟာ သူ့မိန်းမကို ချစ်ပေမဲ့ ဒေါသ ကြီးနေတတ်သူတစ်ယောက်ပါ။ တစ်နေ့မှာ သူတို့ မိသားစုသုံးယောက်ဟာ လှေငယ်လေးတစ်စီးနဲ့ ငါး ဖမ်းထွက်ကြတယ်။ တံငါသည်ကြီးက ပိုက်ကွန်ပစ် ပြီး ငါးဖမ်းတော့ ကွန်ထဲမှာ ငါးတချို့ ပါလာတာပေါ့။ အဲဒီငါးတွေက သူတို့ရဲ့အသက်ဘေးကို ကြောက် လို့ လှေထဲမှာ တဖြုတ်ဖြုတ်ခုန်နေတာပေါ့။

မသူဇာလေးဟာ သနားကြင်နာတတ်သူလေး ပါ။ မိဘက တံငါလုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးရပေမဲ့ မသူဇာက သနားတတ်တော့ လှေဝမ်းထဲက ငါးလေးတွေကို သူ့မိဘ မသိအောင် မြစ်ထဲ ပြန်ပစ် ချတာပေါ့။ တံငါသည်ကြီးဟာ ကွန်ချက်သုံးလေး ချက်ပစ်ပြီးတော့ ငါးတွေဘယ်လောက်ရပြီလဲ သိ ချင်လို့ လှေဝမ်းထဲကြည့်တော့ လှေထဲမှာ ငါးတွေ မတွေ့ဘူးပေါ့။ တံငါသည်ကြီးက သူ့မိန်းမကို စိတ် ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ငါးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သလဲ မေးတယ်။ သူ့မိန်းမက မဖြေနိုင်ဘူး။

“ကျွန်မလည်း မသိဘူး။ လှေဝမ်းထဲက ခုန် ထွက်ကုန်တယ်ထင်ရဲ့”

လို့ ပြန်ဖြေတာပေါ့။ တံငါကြီးက စိတ်ဆိုးပြီး

အသုံးမကျတဲ့မိန်းမဆိုပြီး လှေတက်နဲ့ ရိုက်ချလိုက် တာသူ့မိန်းမဟာ ရေထဲထိုးကျသွားတာ ပြန်မပေါ် လာတော့ဘူးတဲ့။ တံငါသည်ကြီးရဲ့ မိန်းမဟာ မြစ် ထဲမှာကမ္ဘာလိပ်မကြီးဖြစ်သွားတယ်။

မသူဇာလေးတို့ သားအဖနှစ်ယောက်တည်း နေကြရတာပေါ့။ မသူဇာလေးဟာ သူ့မိခင်ကို လွမ်းလို့ အမြဲငိုနေတတ်တယ်။

တစ်နေ့မှာမသူဇာလေးရဲ့အဖေတံငါသည်ကြီး ဟာ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲပြီး အိမ်ပေါ် တက်လာတယ်။ နောက်မှာလည်း မသူဇာနဲ့ မတိမ်း မထိမ်း မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပါတယ်။

“သမီးရေ မသူဇာ လာဦး။ ဒီမှာ သမီးအတွက် အမေပါလာတယ်” လို့ တံငါသည်ကြီးက ခေါ်တာ ပေါ့။ မသူဇာလေးဟာ သူ့အဖေနှားပြေးလာတယ်။ သူ့အဖေဘေးက ပါလာတဲ့ မိန်းမကြီးဟာ သူ့အမေ မဟုတ်မှန်း မသူဇာသိတယ်။

“အဖေ၊ ဒီအဒေါ်က ဘယ်သူလဲ” လို့ မသူဇာက မေးတယ်။ မသူဇာရဲ့ အဖေက ...

“ဒါ သမီးအတွက်အမေ” လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ မသူဇာလေးဟာ အဲဒီအဒေါ်ကြီးရဲ့ ကောက်ကျစ် တဲ့မျက်လုံးတွေကို သဘောမကျပေမဲ့ သူ့အဖေ စိတ်မချမ်းသာမှာစိုးလို့ ဘာမှမပြောဘူး။ အဒေါ်ကြီး က မသူဇာကို-

“ဒါ အစ်ကိုသမီး မသူဇာလား။ ကြည့်စမ်း ချစ်စရာကောင်းတဲ့သမီး။ ချောလိုက်တဲ့သမီး။ လာ ပါဦးသမီးရယ်။ သမီး မမတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရ



ဆိုပြီး မသူဏလေးကပြောတယ်။ အဲဒီနေ့က
 ခဏလေး မသူဏလေးဟာ အိမ်အလုပ်တွေကို အမြန်
 ပြီးအောင်လုပ်ပြီးရင် ရေခပ်ဆင်းတယ်။ ရေခပ်
 ဆင်းချိန်ဆိုရင် တစ်ခေါက်တစ်ခေါက် အကြာကြီး
 ပဲတဲ့။ မြစ်စပ်ကနေအမေရေလို့ အော်ခေါ်လိုက်ရင်
 ကမ္ဘာလိပ်မကြီး ပေါ်လာတယ်။ မသူဏက ကမ္ဘာ
 လိပ်မကြီးကိုဖက်ရင်း သူပြောချင်တဲ့စကားတွေကို
 ရင်ဖွင့်ပြောပြတတ်တယ်။ ကမ္ဘာလိပ်မကြီးက
 လူစကား ပြန်မပြောတတ်ပေမဲ့ မသူဏပြောသမျှ
 နားထောင်ရင်း နှစ်သိမ့်အားပေးတဲ့မျက်လုံးမျိုးနဲ့
 ကြည့်တတ်တယ်။

မသူဏရေခပ်ဆင်းတိုင်း ကြာနေတာကို အစ
 ပိုင်းမှာ မိထွေးကြီးတို့ သားအမိတွေ သတိမထား
 မိပေမဲ့နောက် တစ်ဖြည်းဖြည်း သတိထားမိလာ
 တယ်။

“ဟဲ့ ဟိုကောင်မ ရေခပ်သွားတာ တစ်ခေါက်
 တစ်ခေါက်ကြာပါလား”

မိထွေးကြီးက ပြောလိုက်ရင်ပဲ သမီးနှစ်
 ယောက်က ထောက်ခံတယ်။

“ဟုတ်တယ်အမေ။ သမီးလည်း ပြောမလို့ ဒီ
 ကောင်မ ရည်းစားရနေသလားမသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ သမီးလည်း သတိထားမိတယ်။
 အိမ်အလုပ်တွေ အမြန်လုပ်ပြီး ရေခပ်ဆင်းဖို့ပဲ သူ
 လုပ်နေတာ”

မိထွေးကြီးက ...

“ငါတို့လိုက်ချောင်းရအောင်” လို့ပြောတော့

သမီးနှစ်ယောက်က ထောက်ခံတယ်။ မိထွေးကြီး
 တို့သားအမိသုံးယောက်ဟာ မသူဏရေခပ်တဲ့မြစ်
 ဆိပ်ကိုတိတ်တိတ်လိုက်သွားတယ်။

“ရှု... ဟိုမှာကြည့်စမ်း”

မိထွေးကြီးဟာ သူ မြင်တွေ့လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်း
 ကြောင့်တအံ့တသြဇာဖြစ်သွားတယ်။ မသူဏလေးက
 မြစ်စပ်မှာ ဒူးတုပ်ထိုင်နေတယ်။ မသူဏရဲ့ ပေါင်
 ပေါ်မှာ မြစ်ထဲကခေါင်းလေး ပေါ်နေတဲ့လိပ်မကြီးက
 မေးတင်ထားတယ်။ မသူဏက တတွတ်တွတ်နဲ့
 သူပြောချင်တဲ့စကားတွေ ပြောပြနေတယ်။

“အမေရယ်... သိလား။ အဖေယူထားတဲ့
 နောက်မိန်းမကြီးက သမီးကိုအရမ်း နှိပ်စက်တာပဲ။
 သမီးလေ အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်ရတယ်။
 ထမင်းလည်း ဝအောင် မကျွေးဘူး။ ဒီနေ့လည်း
 ပန်းကန်တစ်ချပ်ကွဲလို့ ဆိုပြီး သမီးလက်ကို ရိုက်
 ထားတာ လက်ဖဝါးတွေရဲနေပြီ”

ကမ္ဘာလိပ်မကြီးက သူ့ရဲ့ခေါင်းလေးနဲ့မသူဏရဲ့
 လက်ဖဝါးတွေကို ပွတ်သပ်ပေးတယ်။ အံ့သြစရာ
 မြင်ကွင်းကို ရအောင်ချောင်းပြီး မိထွေးကြီးတို့
 သားအမိတွေ အိမ်ပြန်လာကြတယ်။

မချော့ပိုက်ပြောတယ်။

“အမေ၊ အဲဒီလိပ်မကြီးက မသူဏအမေလား”

“အင်း... ဖြစ်နိုင်တယ်သမီး။ မသူဏအမေက
 ရေထဲကျသေတာဆိုတော့ ရေသတ္တဝါကြီး ဖြစ်နိုင်
 တယ်။ ဒီလိပ်မကြီးဟာ မသူဏနဲ့ ယဉ်ပါးနေတော့
 သူ့အမေ ဖြစ်ဖို့များတယ်”

မလှပိုက် ပြောတယ်။

“အဲဒီလိပ်ကြီးကို သတ်ပြီး ကျွန်မတို့ ချက်စားရအောင်”

“အေးကောင်းသားပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့လိပ်ကြီးဖမ်းဖို့ မလွယ်ဘူး။ မသူဏအဖေကို ဖမ်းခိုင်းရမယ်”

မိထွေးကြီးဟာ ညနေစောင်းချိန် တံငါကြီးငါးဖမ်းက ပြန်လာခါနီးမှာစောင်ကြီးခြုံလို့ ဖျားချင်ဟန်ဆောင်နေတာပေါ့။ တံငါကြီးက ပြန်လာတော့ ထွက်ကြိုနေကျ မိန်းမကိုမတွေ့လို့ မေးတာပေါ့။

“သမီးရေ ချောပို၊ လှပို၊ မသူဏ နင်တို့အမေရော”

ချောပိုနဲ့ လှပိုက သူတို့တိုင်ပင်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြေကြတယ်။

“အဖေ၊ အမေဖျားနေတာအရမ်းပဲ။ မိန်းမရော ဂါဆိုတော့ လိပ်သားချက်ကျွေးရမယ် လို့ ဆေးဆရာဦးတုတ်ကြီးက ပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ်အဖေ၊ အမေလည်း လိပ်သားစားချင်လို့” တဲ့။

တံငါသည်ကြီးက ဖျားချင်ဟန်ဆောင်နေတဲ့ သူမိန်းမ နားကပ်သွားတော့ မိထွေးကြီးက မူရာမာယာများများနဲ့ပြောတာပေါ့။

“အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်မမှာတစ်နေ့တစ်နေ့ အလုပ်တွေလုပ်ရတာပင်ပန်းလွန်းတော့ ဖျားပြီးတစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနေတာပဲ။ ဆေးဆရာကြီးပေးတဲ့ ဆေးတော့ သောက်ပြီးပြီ။ မပျောက်သေးဘူး။ လိပ်သားစားရရင် ရောဂါပျောက်မယ်။ စားချင်လိုက်တာ”

တံငါကြီးက စဉ်းစားတယ်။

“မိန်းမရယ်၊ ငါ ငါဖမ်းလာတာကြာပြီ။ ငါတို့မြစ်ထဲမှာ တစ်ခါမှ လိပ်မရခဲ့ဘူး”

လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ချောပိုက ဝင်ပြီး

“မပူနဲ့အဖေ။ ဟောဒီမြစ်ထဲမှာ လိပ်မကြီးအကြီးကြီးတစ်ကောင်ရှိတာ သမီးတွေထားတယ်”

သူတို့ပြောနေတဲ့စကားကို နားထောင်နေတဲ့ မသူဏလေးဟာ ထိတ်လန့်လွန်းလို့ မေ့လဲမတတ်ခံစားရတယ်။ မသူဏဟာ အိမ်ထဲကနေ တစ်ဟုန်ထိုး မြစ်ဆိပ်ဖက် ပြေးသွားတယ်။ လှပိုက တံငါသည်ကြီးကို...

“အဖေအဲဒီလိပ်ကြီးကမသူဏနဲ့ခင်တယ်၊ အခု မြစ်ဆိပ်ကို လိုက်ချောင်းရင် လိပ်ကြီးကို တွေ့ရလိမ့်မယ်” လို့ ပြောတယ်။

တံငါသည်ကြီးက စိတ်မြန်လက်မြန် ပိုက်ကွန်ဆွဲ ပြီး အခုပဲ လိပ်ဖမ်းမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာတယ်။ ချောပို၊ လှပိုနဲ့ မိထွေးကြီးပါ ဝိုင်းကူပေးဖို့ လိုက်လာကြတယ်။

မြစ်ဆိပ်က မြင်ကွင်းက သနားစရာပါ။ မသူဏက လိပ်မကြီးရဲ့ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ရင်းငိုကျွေးနေတယ်။

“အမေရေ၊ အမေကိုဖမ်းပြီးသတ်၊ အသားကို ချက်စားဖို့ သူတို့ လုပ်နေပြီအမေရဲ့။ ဒီနားမှာ မနေပါနဲ့တော့”

လို့မသူဏကပြောတယ်။ လိပ်မကြီးက သမီးဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကြောင့် မပြေးဘဲ မျက်ရည်တွေ ကျတာပေါ့။ တံငါသည်ကြီးက လိပ်မကြီးကို ဖမ်းဖို့ မသူဏကို ဖယ်ခိုင်းတယ်။



“မသူဏ၊ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ဖယ်စမ်း။ ငါပိုက်ကွန်ပစ်မလို့”

“အဖေရယ်... မလုပ်ပါနဲ့ အမေကို မလုပ်ပါနဲ့” လို့ မသူဏလေးက ဖယ်မပေးဘဲ ငိုကြွေးတယ်။

“ဘာအမေလဲ။ လိပ်ကြီးက ဘယ်လိုလုပ် နင့် အမေဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ အခု အိမ်က နင့်အမေရဲ့ရောဂါ ကို လိပ်သားချက်ကျွေးမှ ပျောက်မှာ၊ ဒီလိပ်ကို ဖမ်းကိုဖမ်းရမယ်” လို့ တံငါကြီးက ပြန်ပြောတယ်။ တံငါသည်ကြီးက မျက်ရိပ်ပြလိုက်တော့ ချောပိုနဲ့ လှပိုက မသူဏကို ဝိုင်းပြီး ဖမ်းချုပ်ကြတယ်။ မသူဏဟာ သူ့ကို ဝိုင်းဖမ်းချုပ်ထားတဲ့ကြားက “အမေ . . . ပြေးလေ။ အမေ မြန်မြန်ပြေးလို့ အော်ရှာတယ်။ ကမ္ဘာလိပ်မကြီးဟာ သမီးမသူဏ လေးရဲ့သံယောဇဉ်ကြောင့် မပြေးနိုင်ဘဲ တံငါကြီး ရဲ့ပိုက်ကွန်မှာ အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်။

မိထွေးကြီးကိုယ်တိုင် ကမ္ဘာလိပ်မကြီးကိုသတ် တယ်။ မိထွေးကြီးက လိပ်သေကြီးကို မသူဏ လက်ထဲအပ်တယ်။

“မသူဏ . . . လိပ်သားဟင်း ကောင်းကောင်း ချက်စမ်း”

မသူဏဟာမျက်ရည်ကျရင်းအမေလိပ်မကြီးရဲ့ အသားကိုချက်ရတာပေါ့။ ချက်ပြီးတော့မိထွေးကြီး တို့သားအမိတွေဟာ မြိန်မြိန်ယှက်ယှက် စားကြ တယ်။ မသူဏကိုလည်း ဟင်းတစ်ပန်းကန် ပေးတယ်။

“ရော့။ နင်စားဖို့... လိပ်သားက အားရှိတယ်” မသူဏလေးကသူ့အမေရဲ့အသားကိုဘယ်စား

ရက်မလဲ။မသူဏဟာခြံထောင့်မှာတွင်းတူးပြီးလိပ် သားဟင်းကို မြေမြှုပ်လိုက်တာပေါ့။

“သမီးကိုခွင့်လွှတ်ပါအမေ၊ သမီးသံယောဇဉ် ကြောင့် အမေသေရတာ။ အမေ ကောင်းရာသူဂတိ ရောက်ပါစေ” လို့ ဆုတောင်းတယ်။

ရက်မကြာခင်မှာ လိပ်သားဟင်းမြှုပ်ထားတဲ့ နေရာကအပင်တစ်ပင်ပေါက်လာတယ်။အဲဒီအပင် မှာ ရွှေရောင်ဝင်းနေတဲ့ပန်းသီးတွေ သီးနေတယ်။ အဲဒီပန်းသီးတွေဟာ ဘယ်သူမှ ခူးလို့မရဘူး။ မသူဏကိုယ်တိုင် ခူးမှသာရတယ်။ အဲဒီပန်းသီးရဲ့ အရသာဟာ သိပ်ကိုချိုမြိန်ပြီး ရင်ထဲအေးမြ အမောပြေတယ်တဲ့။ ပန်းသီးတစ်ကိုက်စားရတာနဲ့ ခွန်အားတွေ ပြည့်စေတယ်။ မသူဏဟာ ပန်းသီး တွေခူးပြီး ရွာထဲဝေပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ပန်းသီးကို မသူဏအဖေ၊ မိထွေးကြီးနဲ့ သူ့သမီး နှစ်ယောက် တစ်ခါမှ မစားဖူးဘူး။ ပန်း သီးကို ကိုက်လို့ သူတို့ပါးစပ်ထဲရောက်တာနဲ့ ပုပ်အဲ့အဲ့အနံ့ဆိုးနဲ့လောက်တွေ တဖွားဖွားကျလာ တာမို့ ဘယ်လိုမှ စားလို့မရဘူးတဲ့။

သူတို့တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ဘုရင်ကြီးရဲ့ သားတော်မင်းသားလေးဟာ တောကစားထွက် ရင်း မောပန်းရေငတ်လို့ ရေတောင်းသောက်ဖို့ မသူဏတို့ခြံထဲဝင်လာတယ်။

“နမ၊ ရေတစ်ခွက်လောက်သောက်ပါရစေ”

မချောပိုက ပျာပျာသလဲ ရေခပ်ပေးတယ်။ လှပိုကယပ်တောင်တစ်ချောင်းနဲ့ ယပ်ခတ်ပေး တယ်။ မင်းသားလေးဟာ ခဏထိုင်နေရင်း



ခြံထောင့်က ရွှေရောင်ပန်းသီးပင်ဟာ တွေ့သွားတယ်။

“ဟာ ရွှေရောင်ဝင်းနေတဲ့ ပန်းသီးတွေ အများကြီးပါလား။ အဲဒါ ဘယ်သူ့အပင်လဲ”

ချောပိုက-

“ကျွန်မအပင်ပါ”လို့ ဖြေတယ်။

လှပိုကလည်း-

“အဲဒါကျွန်မအပင်”လို့ ဖြေတယ်။ မသူဇာက ဝင်ပြီး-

“သူတို့ညာတာ၊ အဲဒီပန်းသီးကို အပင်ပိုင်ရှင်ပဲ ခူးလို့ရတယ်။ အရှင်သား ခူးခိုင်းကြည့်ပါ”လို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြောလိုက်တယ်။ မင်းသားလေးကပြုံးရင်း-

“ဒါဆို ပန်းသီးတစ်လုံးစီ ခူးပြီးဆက်သပါ။ ရွှေရောင်ဝင်းတဲ့ပန်းသီးပင်ရဲ့ပိုင်ရှင်သခင်မကိုမိဖုရား မြှောက်ပြီး နန်းတော်ခေါ်သွားမယ်”

လို့ခိုင်းတာပေါ့။ မချောပိုရော၊ မလှပိုပါပန်းသီးပင်အောက်သွားပြီး ပန်းသီးတစ်လုံးရဖို့အတွက် ကြိုးစားပန်းစားခူးကြတယ်။ ပန်းသီးဟာ သူတို့လက်ထဲ လုံးဝပါမလာဘဲ အပင်မှာပဲ ခိုင်မြဲစွာ တွယ်တာနေတယ်။

မသူဇာလေးက ပန်းသီးပင်အောက်သွားပြီး-

“အမေ၊ သမီးကို ပန်းသီးလေးတစ်လုံးပေးပါ” ဆိုတော့ လက်ဝါးထဲကို ကြိုးမားလှပတဲ့ ရွှေရောင်ပန်းသီးကြီး ကြွေကျလာတယ်။ မသူဇာက အဲဒီပန်းသီးကို မင်းသားလေးလက်ထဲ ဆက်သလိုက်တာပေါ့။ မင်းသားလေးဟာ ပန်းသီးကို တစ်ကိုက်ကိုက်စားလိုက်တယ်။ ချိုမြိန်အေးမြတဲ့ ပန်းသီးရဲ့

အရသာဟာ မင်းသားလေးရဲ့ပါးစပ်ထဲမှာ စွဲသွားတယ်။ မောပန်းသမျှ ဖြေပျောက်ပြီး ခွန်အားတွေ တိုးလာတယ်။

“တယ်ကောင်းတဲ့ ပန်းသီးပါလား။ ပန်းသီးပိုင်ရှင်ရဲ့ အလှူကလည်း မောင်တော်ရင်ထဲ စွဲနေပါပြီ”

လို့ မသူဇာကိုကြည့်ပြီး မင်းသားလေးကပြောတယ်။ မကြာခင်မှာ မင်းသားလေးရဲ့ နောက်လိုက်တွေရောက်လာတဲ့အခါ မသူဇာလေးက ရွှေရောင်ပန်းသီးတွေ ခူးကျွေးတယ်။ မင်းသားလေးဟာ နန်းတော်အပြန်မှာ မသူဇာလေးကိုပါ လက်ထပ်ပြီး ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။

ရွှေရောင်ဝင်းတဲ့ပန်းသီးပင်ရဲ့သခင်မ မသူဇာလေးဟာ အိမ်ရှေ့မင်းသားရဲ့ ကြင်ယာတော်အဖြစ် နန်းတော်ကြီးကို ပျော်ရွှင်စွာ ပါသွားတာပေါ့ကွယ်။

ကလေးတို့လည်း ဒီပုံပြင်ကိုဖတ်ပြီးပုံပြင်ထဲက မသူဇာလေးလို စိတ်ထားကောင်းရမယ်။ သနားကြင်နာတတ်ရမယ်နော်။

တံငါသည်ကြီးလို ဒေါသမကြီးရဘူး။ မိတ္ထေးကြီးနဲ့ သမီးနှစ်ယောက်လိုကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့ စိတ်တွေ မမွေးရဘူးနော်။ ဒီလပုံပြင်လေးက ဒါပါပဲကွယ်။

သန္တာမြတ်သောင်း



မြော်ဝတ်ရွှံ့

တိုးရှေးရှေးကတရုတ်ပြည်မှာ အဘွားအိုတစ်ဦးကသူ့သားဖြစ်သူချန်နဲ့အတူနေထိုင်တယ်။ အဘွားအိုဟာသူရက်လုပ်တဲ့ဘရိုက်ကိတ်ထည်တွေကြောင့်ကျော်ကြားတယ်။သူရက်လုပ်တဲ့အထည်တွေမှာ ပန်းပွင့်တွေငှက်တွေနဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေပုံကို ရွှေအပ် ငွေအပ်တွေနဲ့ ဆေးရောင်စုံပိုးချည်မျှင်တွေနဲ့တကယ်အသက်ဝင်နေသလားထင်ရအောင်အဘွားအိုကရက်လုပ်တယ်။တစ်နေ့မှာအဘွားအိုဟာ ဘရိုက်ကိတ်အလိပ်တစ်လိပ်ယူပြီး ဈေးကိုသွားကာ မြန်မြန်ရောင်းလိုက်တယ်။ပြီးတော့သူ့အိမ်အတွက်လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကိုလှည့်ပတ်ဝယ်တယ်။ ချက်ချင်းလိုလိုပဲ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သူရပ်လိုက်တယ်။





အဘွားအိုက ဆိုင်ထဲမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ဆေးရောင်စုံ ပုံလှလှတစ်ခုကို တွေ့လိုက်တယ်။

“အိုး လှလိုက်တဲ့ရုပ်ပုံကားချပ်ကလေး”

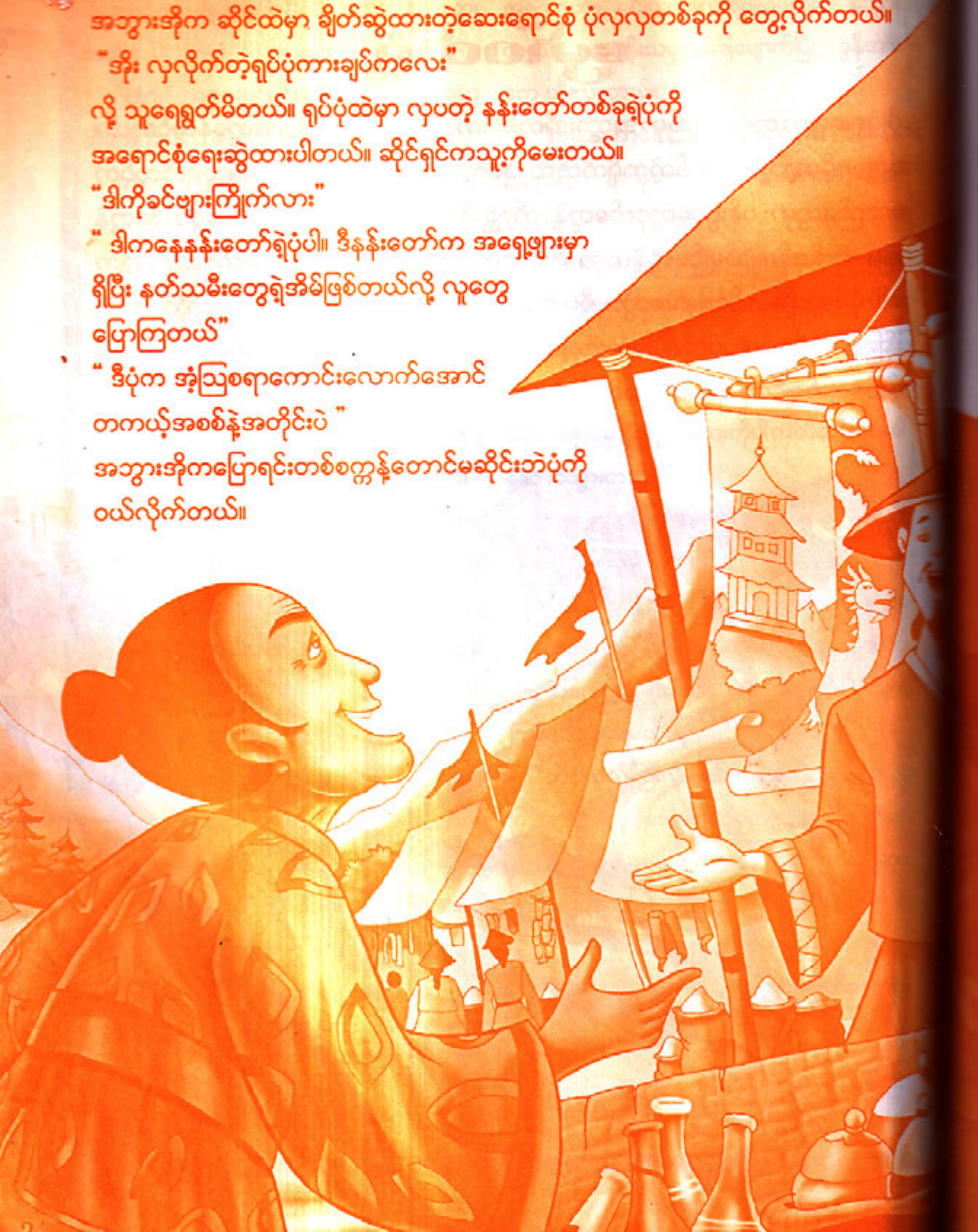
လို့ သူရေရွတ်မိတယ်။ ရုပ်ပုံထဲမှာ လှပတဲ့ နန်းတော်တစ်ခုရဲ့ပုံကို အရောင်စုံရေးဆွဲထားပါတယ်။ ဆိုင်ရှင်ကသူ့ကိုမေးတယ်။

“ဒါကိုခင်ဗျားကြိုက်လား”

“ ဒါကနေနန်းတော်ရဲ့ပုံပါ။ ဒီနန်းတော်က အရှေ့ဗျားမှာ ရှိပြီး နတ်သမီးတွေရဲ့အိမ်ဖြစ်တယ်လို့ လူတွေ ပြောကြတယ်”

“ ဒီပုံက အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် တကယ့်အစစ်နဲ့အတိုင်းပဲ ”

အဘွားအိုကပြောရင်းတစ်စက္ကန့်တောင်မဆိုင်းဘဲပုံကို ဝယ်လိုက်တယ်။





သူ့အိမ်လေးကိုပြန်ရောက်တော့အဘွားအိုက သူသားကိုပုံပြလိုက်တယ်။

“ဒီပုံကိုအမေ ဘရိုက်ပေါ်မှာဘာလို့မရက်တာလဲ” သူသားကအကြံပေးတယ်။

“ဒါသိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပဲလို့ အမေထင်တယ်။ အခုချက်ချင်းစရက်မယ်”

အဘွားအိုဟာ သူ့ရဲရက်ကန်းစင်ကိုပြင်ပြီး ချက်ချင်းရက်တော့တယ် နာရီပေါင်းများစွာသူ ရက်လုပ်တယ်။ ရက်ပေါင်းများစွာ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ မစားနိုင်မအိပ်နိုင်လောက် အောင် ရက်လုပ်ပါတယ်။ တစ်နေ့မှာချန်က စိတ်ပူပင်စွာနဲ့ပြောရှာတယ်။

“အမေ၊ အနားယူပါဦး”

“ချန်ရေ . . . အမေရပ်ဖို့ သိပ်ခက်တယ်။ ဒါကိုရက်လုပ်နေချိန်မှာ အမေကိုယ်တိုင် နေနန်းတော်ထဲ ရောက်နေသလို ခံစားရတယ်”





အဘွားအိုကရောင်းချရန် ဘရိုက်တံများ ရက်လုပ်ခြင်းမရှိတော့သည့်အခါ သူတို့၏စားဝတ် နေရေးအတွက် ချန်ကထင်းခုတ်ရောင်းရပါတယ်။ လများကုန်လွန်လာသည်နှင့်အမျှ အဘွားအို၏ ယကန်းပေါ်တွင် ပုံကပေါ်လွင်လာတယ်။ တစ်နေ့တွင် ချန်ဝင်လာသည့်အခါ ရက်ကန်းပေါ်တွင် ဘာမှမရှိဘဲရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေသောသူ့အမေကိုသာတွေ့တယ်။ ချန်က အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ မေးလိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲအမေ”

အဘွားအိုက သူ့ကိုမျှော်ရည်များဖြင့် ကြည့်ပြီး။

“ချန်နောက်ဆုံးမှာ ဘရိုက်တံရက်လို့ ပြီးသွားပြီ”

ဘရိုက်တံကိုကြမ်းပေါ်တွင်ခင်းထားသည်။





“အိတကယ့်အစစ်ကျနေတာပဲ”

ချန်ကတအံ့တသြပြောလိုက်တယ်။

“ဒီထဲကိုခုန်ဝင်လို့ရတယ်လို့ကျွန်တော်ခံစားရတယ်”

ဒီခဏမှာ အိမ်လေးထဲကိုလေညှင်းလေးတိုးဝင်လာတယ်။ ဒီလေကဘရိုကိတ်စကိုပင့်တင်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဖက်ကို တုန်းပို့ကာ လေထဲမှာသယ်သွားတော့တယ်။ အဘွားအိုနဲ့ သူသားက ပြေးလိုက်ပေမဲ့ အချည်းနှီးပါပဲ။

“သွားပြီ” လို့

အော်ပြီးအဘွားအိုတာမူးမေ့သွားတော့တယ်။





ချန်ကအလွန်စိတ်ပူသွားတယ်။

အမေ့ကိုအထဲသယ်သွားပြီးသူဘေးမှာ

နာရီများစွာကြာအောင်ဘေးတွင်ထိုင်နေလေတယ်။

နောက်ဆုံးတွင်အဘွားအိုကသူ့မျက်လုံးများဖွင့်လိုက်တယ်။

အားနည်းစွာဖြင့်သူကပြောလိုက်တယ်။

“ ချန်ဒီအစကိုရအောင်ပြန်ယူရမယ်။ ဒါမရှိပဲ အမေ အသက်မရှင်နိုင်ဘူး”

“မပူပါနဲ့အမေ၊ ကျွန်တော်ချက်ချင်းသွားပါမယ် ”

လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေစုပြီး ချန်ကအရှေ့ဖက်သို့ထွက်ခဲ့တယ်။ နာရီပေါင်းများစွာကြာအောင်

သူလမ်းလျှောက်တယ်။ ရက်ပေါင်းများစွာရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာကြာတယ်။ ဘရိကိတ်

ရဲ့ အစအနတောင် မတွေ့ပါဘူး။



တစ်နေ့မှာ ထီးတည်းရှိနေတဲ့ တဲအိမ်တစ်လုံးအနားကို ချန်ဖြတ်လျှောက်တယ်။ ပါးရေတွန့်နေတဲ့အဘွားအိုတစ်ယောက်ကတံခါးမှာထိုင်ပြီးဆေးတံဖွာနေတယ်။ သူ့အနားမှာမြင်းတစ်ကောင်က ကြည့်နေတယ်။

“ဟေ့... သူငယ်လေး။ ဘယ်အရာကများ သင့်ကို အိမ်နဲ့ဝေးရာကို တွန်းပို့လိုက်တာလဲ”

“ကျွန်တော်အမေရဲ့ ဘရိုက်ကို ရှာနေတာပါ။ အဲဒါက လေတိုက်ပြီး ပါသွားတာလေ”

“ဟုတ်ပြီးနေနန်းတော်ပုံဘရိုက်လား။ နတ်သမီးတွေကလေကိုလွှတ်ပြီးသူတို့ရက်လုပ်ဖို့ ပုံစံအဖြစ် ယူသုံးတာလေ”

“ကျွန်တော်အမေကလည်းအဲဒါမရှိရင်သေလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပြီဒါဆို ဒါကိုမင်းပြန်ယူရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နေနန်းတော်ကိုလမ်းလျှောက်သွားလို့ မရဘူးကွယ့်။ ငါ့မြင်းကိုစီးသွားရင်ကောင်းမယ်။ သူက မင်းကိုလမ်းလည်း ပြလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အဘွား”

ချန်ကယဉ်ကျေးစွာပြောလိုက်ပါတယ်။





ဒီအခါမှာ အဘွားအိုက ပြောလိုက်တယ်။

“အို ငါ့ကိုကျေးဇူးမတင်နဲ့ဦး၊ လမ်းမှာမီးလောင်နေတဲ့ တောင်တွေက မီးတောက်တွေကို ဖြတ်သန်းရမယ်။ ညည်းသံတစ်ချက်ထွက်တာနဲ့ မင်းပြာဖြစ်သွားမယ်။ ဒါပြီးရင် ရေခဲပင် လယ်ကို ဖြတ်ရမယ်။ တစ်ချက်ညည်းတွားလိုက်ရင် ချက်ချင်းခဲပြီး ရေခဲတုံးဖြစ်သွားမယ်။ မင်းသွားချင်သေးလား”

“ကျွန်တော့်အမေရဲ့ဘရိုက်ကိတ်ကိုပြန်ယူရမယ်”

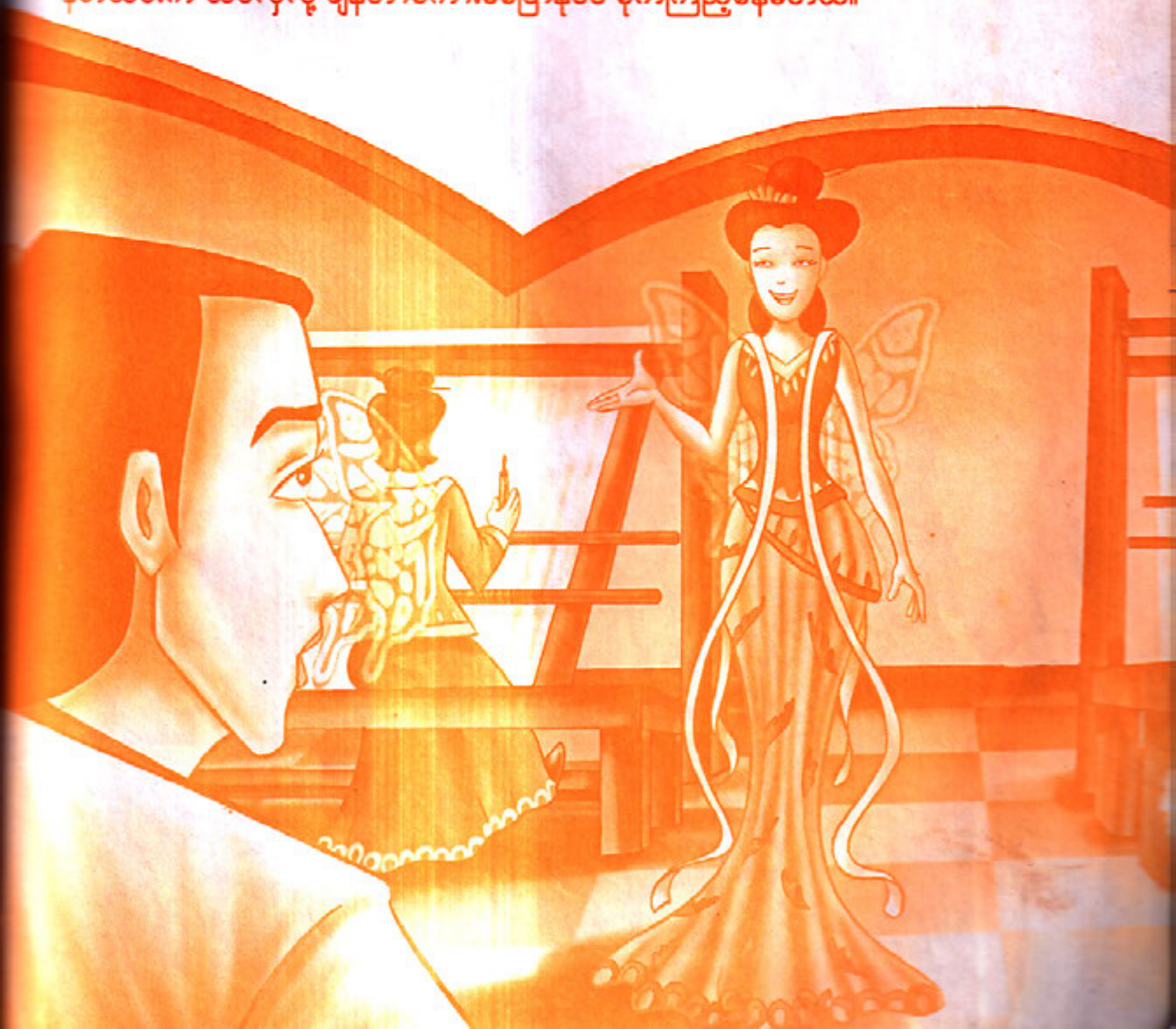
ဒီလိုပြောပြီး ချန်က မြင်းပေါ်တက်ကာ စီးထွက်သွားပါတော့တယ်။ သိပ်မကြာမီမှာ မီးတွေ တောက်နေတဲ့ တောင်တစ်လုံးထိပ်ကို ရောက်လာတယ်။ ခြေတစ်လှမ်းမတုံ့ပဲ မြင်းက တောင်ပေါ်ကို စတက်ပါတယ်။ ဒီနောက် ရေခဲတွေနဲ့ပြည့်နေတဲ့ ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုပေါ် ရောက်ကြပြန်ရော၊ တစ်ချက်ကလေးတောင်မဆိုင်းပဲမြင်းကရေခဲပြင်ကိုဖြတ်သွားပါတယ်။ ချန်ကတော့ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်ချမ်းနေတာပေါ့။ နောက်ဆုံးမှာ နေနန်းတော်ဆီ သူတို့ ရောက်လာကြတယ်။





ချွန်က မြင်းပေါ်က ဆင်းပြီးနန်းတော်ထဲ အမြန်ပြေးဝင်သွားတယ်။ နတ်သမီးတွေအများကြီး သူတို့ရဲ့ ရက်ကန်းစင်တွေမှာ နတ်သမီးတွေထိုင်နေကြတဲ့ ခန်းမကျယ်ကြီးတစ်ခုထဲကို သူရောက်လာတယ်။ ချွန်ကိုကြည့်ဖို့ သူတို့အတူတူလှည့်လိုက်ကြတယ်။ ရက်ကန်းတစ်ခုစီ မှာ သူ့အမေရဲ့ဘရိုက်တံပုံတူ တစ်ခုရှိပြီးအခန်းအလယ်မှာ သူ့အမေရဲ့ဘရိုက်တံကို ချိတ်ဆွဲ ထားတယ်။ ဒီခဏမှာ နတ်သမီးတစ်ပါးကရက်ကန်းကနေ ထလာပြီးသူ့ကိုနှုတ်ဆက်တယ်။ “ကျွန်မနာမည် လီအန်ပါ။ ကျွန်မကရှင်ကို နေနန်းတော်ဆီ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ရှင်ဟာဒီကို ရောက်လာတဲ့ ပထမဆုံးလူသားပါ။ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ရှင်ဒီကိုရောက်လာခဲ့ ပါသလဲ ”

နတ်သမီးက သိပ်လှလို့ ချွန်ဟာစကားမပြောနိုင်ပဲ စိုက်ကြည့်နေမိတယ်။



အချိန်အတော်ကြာတော့ ချန်ကစကား စပြော
တယ်။

“မိန်းကလေး ကျွန်တော့်အမေရဲ့ ဘရိုက်ကိတ်အတွက်
လာရတာပါ။”

“ဒါဆိုရှင်ကမုဆိုးမကြီးရဲ့သားလား” လီအန်းကပြောတယ်။

“အဲဒီ ဘရိုက်ကိတ်ကို ကျွန်မတို့ဘယ်လောက်နှစ်သက်သလဲ၊ ကျွန်မ
တို့က ဒီဘရိုက်ကိတ်ကို ကျွန်မတို့တတ်နိုင်သလောက် ဒီမှာထားချင်တာ။”

“ကျွန်တော်ကလည်း ဒါကို အိမ်ပြန်ယူသွားရမယ်။ မဟုတ်ရင်အမေ
သေမှာဗျ” ချန်ကစိတ်တိုတုံနဲ့ပြောလိုက်တယ်။





လီအန်က တုန်လှုပ်သွားပြီး ချက်ချင်းပဲ တီးတိုးသံတွေ အခန်းထဲမှာ ထွက်ပေါ်လာတယ်။

အခြားသူတွေနဲ့သူက တိုးတိုး တိုးတိုးပြောတယ်။ ပြီးတော့ ချန်ဆီပြန်လာတယ်။

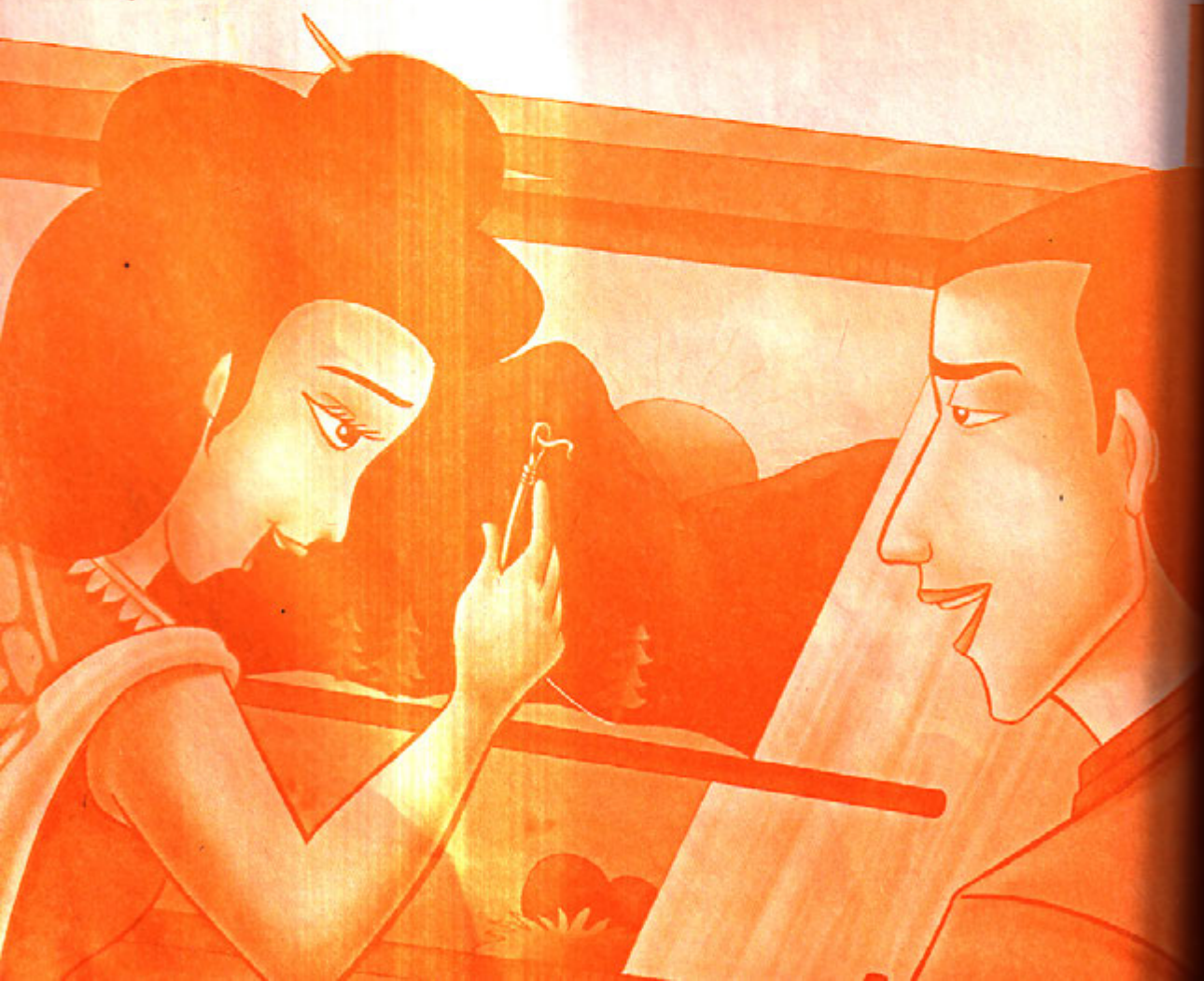
“ကျွန်မတို့က သူ့ကို ဒီလိုမဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒီတစ်နေ့ပဲဘရိုကီတ်ကို ကျွန်မတို့ယူထားပါရစေရှင်။ ဒါဆိုကျွန်မတို့ အထည်တွေကို လက်စသတ်နိုင်မှာပါ။ နက်ဖြန် ရှင့်ကိုဘရိုကီတ် ပြန်ပေးမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မိန်းကလေး”





နတ်သမီးတွေက သူတို့ရဲ့အထည်စတွေကို အချောသပ်ဖို့အလုပ်ရှုပ်နေကြပါတယ်။ ချန်က
 လီအန်ရက်ကန်းခတ်နေတဲ့အနားထိုင်တယ်။ သူကလူ့ဝဘက သူ့အကြောင်းတွေပြောပြပြီး
 နတ်သမီးကလည်း နေနန်းတော်က ဘဝကိုသူ့ကိုပြောပြတယ်။ မှောင်လာတဲ့အခါ
 နတ်သမီးများက မှော်ပုလဲတစ်လုံးရဲ့ အလင်းရောင်နဲ့အလုပ်ဆက်လုပ်ကြတယ်။ ခဏ
 အကြာမှာ ချန်ကနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်သွားတယ်။ နတ်သမီးတွေက တစ်ပါးပြီး
 တစ်ပါးအလုပ်လက်စသတ်ပြီးထသွားကြတယ်။ နောက်ဆုံးကျန်သူကလီအန်ပဲ။ သူလက်စ
 သက်ပြီးချန်မှာ မိုးလင်းလုပြီ။



လီအန်ကသူ့အထည်စကို ရက်ကန်းကနေ ဖြတ်ထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့အဘွားအိုရဲ့ ဘရိုက်တံနားမှာ ယှဉ်ချထားလိုက်တယ်။ သူ သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။

“ကျွန်မအထည်ကကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဘွားအထည်ကတော့ အတောက်ပဆုံးပဲ”

“ကျွန်မတို့ကို သူလာပြီးသင်ပေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

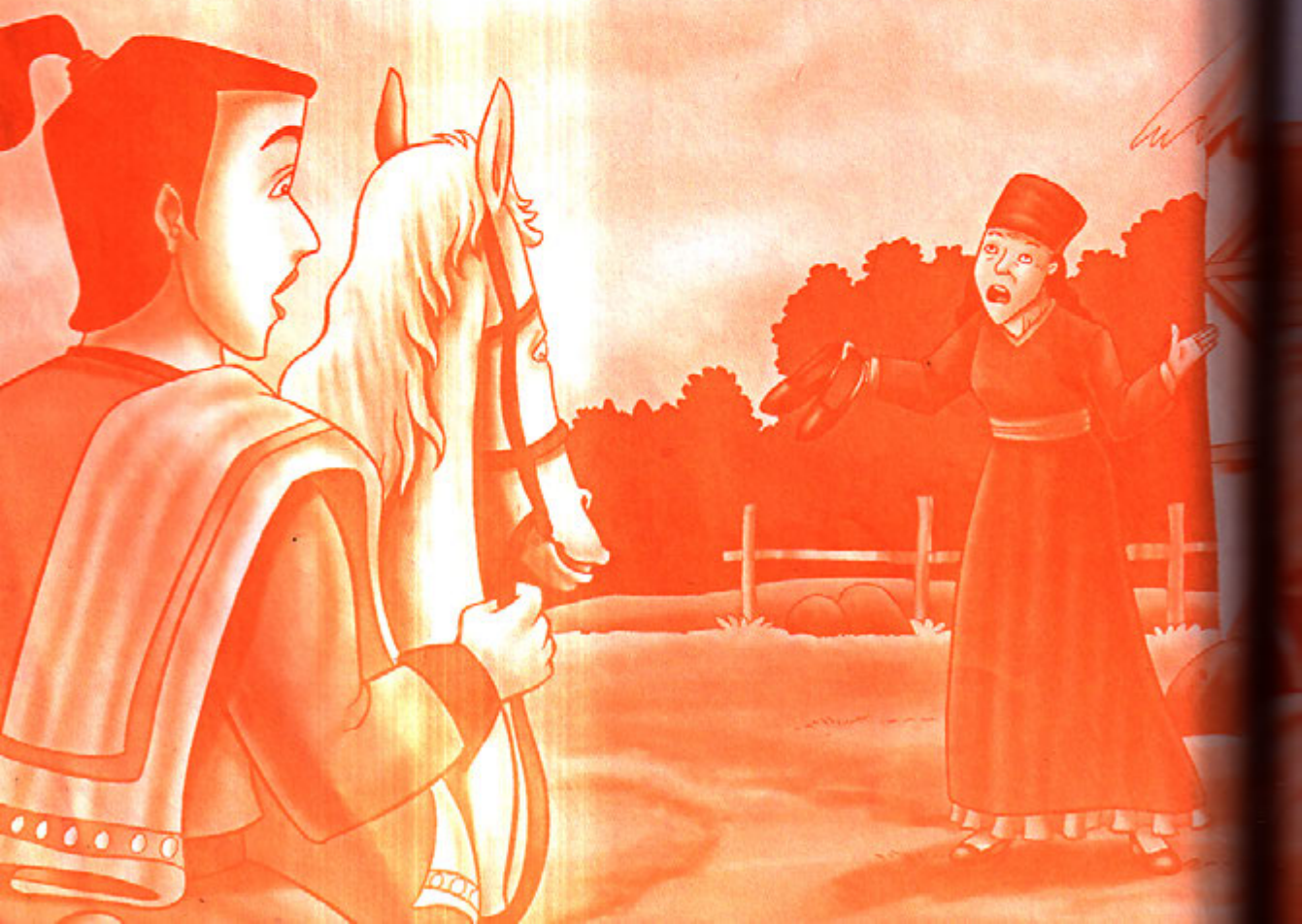
“ဒီနောက်မှာ လီအန်ကအကြံတစ်ခုရလာတယ်။ အပ်တစ်ချောင်း ချည်မျှင်တစ်စနဲ့ အဘွားအိုရဲ့ ဘရိုက်တံထဲကနန်းတော်လှေကားထစ်မှာ သူ့ပုံလေးကိုထိုးလိုက်တယ်။ ငါထာတစ်ပုဒ်ကို သူတိုးတိုးလေးခွတ်တယ်။ ပြီးတော့ချန်ကိုပြုံးပြီးအကြာကြီးကြည့်ကာ ခန်းမထဲကနေထွက်သွားတယ်။





ချန်အိပ်ရာက နိုးလာတဲ့အခါ နေမြင့်နေပါပြီ။ သူကခန်းမထဲမှာ လီအန်ကိုပတ်ရှာတယ်။
ဒါပေမဲ့တစ်ယောက်မှ မတွေ့ပါဘူး။ သူကခန်းမထဲကပြေးထွက်တယ်။ သူ့အမေရဲ့ဘရိကိတ်
ကိုယူပြီး မြင်းပေါ်ခုန်တက်တယ်။ ရေခဲပင်လယ်နဲ့ မီးလှုံတောင်တွေကိုဖြတ်ပြေးပါတယ်။
အဘွားအိုရဲ့ အိမ်ကိုသူရောက်တဲ့အခါ အဘွားအိုက တံခါးဝမှာသူကိုရပ်စောင့်နေတယ်။
“မြန်မြန်လာပါချန်၊ ရှင့်အမေသေကာနီးဖြစ်နေပြီ။ ဒီဖိနပ်တွေစီးလိုက်ပါ။ မဟုတ်ရင် ရှင့်
အချိန်မီရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။”

ချန်က ဖိနပ်အမြန်စီးလိုက်တယ် တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း၊ ဒီနောက်မှာတော့ လမ်းတ
လျှောက် သူမယုံနိုင်တဲ့ နှုန်းနှံ့ပြေးလွှားသွားပြီး ဘယ်လောက်မှ မကြာခင်အိမ်ကို ရောက်
သွားတယ်။





အိမ်ထဲကိုသူပြေးဝင်သွားပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာ သေလုမျောပါးဖြစ်နေတဲ့ သူ့အမေကို တွေ့ရတယ်။ အမေက တိတ်ဆိတ်ပြီးဖြူဖျော့နေတယ်။ အဘွားအိုရဲ့ မျက်လုံးတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်လာတယ်။

“ချန်” “အမေ့ဘရိုက်ကိတ်လား”

တစ်ခဏအတွင်း သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အရောက်တွေတောက်လာပြီး သူက အားရှိပုံပေါ်လာတယ်။

ချန်က။ အမေ သေချာကြည့်လို့ရအောင် အလင်းရောင်လိုတယ်။ အပြင်သွားကြမယ် သူ့အမေ အပြင်ကိုသွားနိုင်ဖို့ချန်က ကူညီပေးတယ်။ ဘရိုက်ကိတ်ကိုကျောက်တုံးတစ်ပေါ်တင်ထားလိုက်တယ်။ ဒီခဏမှာ လေတစ်ချက်ဝှေ့လာပြီး ဘရိုက်ကိတ်ကလေထဲကိုတဖြည်းဖြည်းတက်လာတယ်။ ဘရိုက်ကိတ်က တဖြည်းဖြည်းချင်းကြီးလာပြီး တကယ့်နန်းတော်အရွယ်အစားအတိုင်းဖြစ်လာတယ်။ လှေကားထစ်တွေမှာနတ်သမီးလေးရပ်နေတယ်။

လီအန်လေ . . . လီအန်က သူတို့ကို ခေါ်နေတယ်။

မြန်မြန်၊ ဘရိုက်ကိတ်ထဲကိုအမြန်လှမ်းဝင်ပါ။





တစ်ခဏအတွင်း ချန်မလှုပ်နိုင်ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့သူ့အမေရဲ့လက်ကိုတွဲပြီး ရှေ့ကို လှမ်း
လိုက်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တောက်ပတဲ့အလင်းတန်းတစ်ခု ပေါ်လာပြီး နန်းတော်ရှေ့မှာ
သူတို့ရောက်နေကြတယ်။ လီအန်ကသူတို့ဆီပြေးလာပြီး ကျန်တဲ့နတ်သမီးတွေကဘေးနား
မှာထိုင်နေကြတယ်။ သူကချန်အမေကိုပြောတယ်။

“ဂုဏ်ပြုရမယ့်အဘွားကို ကြိုဆိုပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မတို့နဲ့နေပါ။ လှလှပပဘာရိုက်တံ
ရက်နည်းကိုသင်ပေးပါ။

“ငါ့အတွက်တော့အကောင်းဆုံးပေါ့။ ချန် . . . သားအဆင်ပြေရဲ့လား”

အဘွားအိုကမေးလိုက်တယ်။ ချန်က လီအန်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့အမေ၊ ကျွန်တော့်အတွက် အဆင်ပြေပါတယ်”

ဒီလိုနဲ့ အဘွားအိုဟာ နတ်သမီးတွေရဲ့ ဆရာမဖြစ်လာပြီး ချန်ကလည်း လှပတဲ့ လီအန်နဲ့
လက်ထပ်တယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာသူတို့ ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်သွားကြသတဲ့ကွယ်။

ပြီး

